

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kessler
Leo\Kessler_Leo-Obrneny_prapor_SS.PDB

PDB Name: Kesler.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.5.2008
Modification Date: 7.5.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

OBRNĚNÝ PRAPOR SS

PRAHA 2006

Přeložil:

BOHUMIL NEUMANN

Leo Kessler: Obrněný prapor SS

Vydání první.

Copyright © Charles Whiting 1974, 1983, 2004

Published by arrangement with Spellmount Publishers Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8. www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1131. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu SS Panzer Battalion

vydaného nakladatelstvím Spellmount Publishers Ltd., Staplehurst, Kent
v roce 2004.

Český překlad © 2006 Bohumil Neumann.

Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2006 Karel Řepka.

Korektorka Jana Moravcová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-908-3

BARONET Praha 2006

Leo Kessler

OBRNĚNÝ PRAPOR SS

Cyklus Válečné lítě

„Krví vedou naše stopy,

v krvi nepřítel se topí.

Nemá právo žít,

kdo Wotanu chce v cestě zabránit!“

Pochod obrněného praporu SS

POZNÁMKA VYDAVATELE

„Obrněný prapor“ je vlastně první kniha ze série románů vycházejících z memoárů bývalého důstojníka SS Kuno von Dodenburga. Rukopis těchto memoárů našel Leo Kessler v jednom z bernských antikvariátů. Nikdo nevěděl, jak se tam rukopis dostal. Byl to však natolik zajímavý a bohatý materiál, že spisovatel Leo Kessler z něj po uspořádání dokázal připravit pro tisk celou řadu knih.

Kuno von Dodenburg vstoupil jako dobrovolník do jízdního oddílu SS v Berlíně. Bylo to v roce 1935 a Dodenburg tehdy studoval na střední škole. Postupoval podle tradice svého rodu: Dodenburgové vždy byli důstojníky kavalerie. Kunův otec proti tomu nic nenamítal, třebaže nástup k jednotce SS považoval za mírnou odchylku od tradice. Domníval se ovšem, že to všechno bude jen dočasné, že Kuno odejde od „černých uniforem“ k normální armádě. Tak to alespoň říkával svým kamarádům z 1. světové války. Mladý Kuno se naučil jezdit na koni a v jízdním oddílu, do kterého patřil, se začal sžívat s reprezentanty berlínské smetánky. Patřilo tam dokonce i několik knížat z rodu Hohenzollernů, spojených ještě se starou monarchií. O rok později Dodenburg maturoval a nastal čas, aby vstoupil do elitního 4. kavaleristického pluku, což byla stará jednotka, kde sloužil i jeho otec. Jenže mladý Kuno do tohoto pluku nevstoupil a o přijetí do wehrmachtu neměl zájem. Přes nesouhlas otce generála požádal Kuno ve svých osmnácti letech o přijetí do „černé gardy“. Byl přijat do nově se tvořící tělesné gardy

Adolfa Hitlera - do pluku Leibstandarte Adolf Hitler. Na rozdíl od svých současníků, kteří vstoupili do armády, nestal se Kuno kadetem - důstojnickým čekatelem. Byl nucen sloužit několik měsíců jako prostý voják, jak to bylo u SS zvykem. (Tato zkušenost se později ukázala jako velice užitečná. Znal život obyčejného příslušníka SS, což bylo důležité dokonce i v Dodenburgově pozdější literární práci, když po válce psal své paměti.) Po čase byl zařazen do kurzu, kde se připravovali důstojníci, a poté poslán do kadetní školy SS v Bad Tölzu v Bavorsku.

O rok později školu s vyznamenáním absolvoval a byl zařazen do Himmlerova štábu. Příčinou toho byla patrně snaha vylepšit onu společnost leskem příslušníka staré pruské vojenské aristokracie. Tady se Kuno dostal pod vliv „švábského vévody“ brigadeführera Gottlieba Bergera, energického, drsného veterána z 1. světové války, který byl Himmlerovým hlavním poradcem. O mnoho let později Berger v dopise Himmlerovi svým typicky neobratným způsobem napsal: „Já vím, že mi můj reichsführer důvěřuje. Osobně mi přece říká takové věci, jaké by nedůvěryhodnému člověku neřekl.“ (Datováno dnem 9. 3. 1943.)

Berger byl jakýmsi otcem Zbraní SS, což byla Himmlerova soukromá armáda. Tahle Bergerova idea vnikla Dodenburgovi představu nového typu vojáka. Měla to být kombinace lovce, pytláka a atleta. Tato myšlenka nebyla nová. Jejím autorem byl britský vojenský expert, kapitán Basil Liddell Hart. Dodenburg tuto představu domýšlel: Typem nového vojáka má být ideologický bojovník, který je připraven bojovat a umírat pro věc naci-onálního socialismu.

Berger byl toho názoru, že tradiční generálové wehrmachtu chtějí v nové válce postupovat stejným způsobem jako ve válce předchozí. To znamená bojovat s armádou rekrutovanou z povolanců. Berger však byl zastáncem perfektně vycvičené vojenské elity, schopné rychlého pohybu. Dodenburga toto pojetí moderní války zcela uchvátilo, a když Němci v roce 1939 vpadli do Polska, žádal, aby byl převelen zpět ke svému starému pluku - tedy k jednotce Leibstandarte Adolf Hitler. Doufal, že bude schopen Bergerovy teorie uvést do praxe.

Kuno von Dodenburg byl ochoten vrhnout se stejně jako ostatní mladí nadšení důstojníci do boje - třeba i za cenu lidských obětí. Hned v první bitvě byl ve středním Polsku u řeky Bzura raněn a vyznamenán Železným křížem 3. třídy. Bylo to jeho první z celkové šesti válečných zranění - a první z mnoha vyznamenání, které až do konce války získal. Patřil mezi ně i Rytířský kříž s dubovými listy...

Válečná léta ubíhala. Dodenburg bojoval ve Francii a později na Balkáně a v Řecku, ale jeho skutečný velitelský talent se začal projevovat v roce 1942 při uskutečňování plánu „Barbarossa“. Když Rudá armáda v prosinci podnikla překvapivý protiútok u řeky Doněc, sturmbannführer Dodenburg od velitele pluku standartenführera Geiera, kterému význam tohoto německého slova „Sup“ skutečně seděl — a my o něm ještě hodně uslyšíme - dostal rozkaz, aby prorazil k obklíčené 240. pěší divizi. Ta se snažila probít zpět k německým liniím, ačkoliv měla jako zátěž patnáct stovek raněných vojáků.

V čele úderného praporu SS Wotan s osmi sty muži si Dodenburg cestu k uvězněné divizi prorazil. Musel překonat odpor sibiřského pěchotního sboru. Potom prapor Wotanu zaujal obrannou pozici kolem zvolna posunující se divize - kolem konvoje ambulancí a povozů s raněnými, které směřovaly k řece Doněc.

Dodenburg si uvědomil, že led na řece je sice dost silný na to, aby unesl běžné vojenské dopravní prostředky, ale příliš slabý na to, aby po něm mohly přejet těžké tanky typu Mark IV. Jiný velitel by si pravděpodobně řekl, že se s tím nedá nic dělat, tanky by zničil a pokračoval by s ostatními vozidly. To ale nebyl Dodenburgův případ. Nechal pěchotu, aby přešla do bezpečí k německým liniím, a pustil se s úderným praporem Wotan dvacet kilometrů podél řeky, kde objevil most, který tanky mohl unést.

Nikoho pak nepřekvapilo, když Hitler osobně vyznamenal Dodenburga Rytířským křížem. Dodenburg ale nebyl jen nějaký lovec slávy. Když šlo do tuhého, bez váhání vzal do ruky pušku a bojoval po boku prostých vojáků. Například v prosinci roku 1943, když mohutný sovětský tankový útok udeřil na německé pozice, Dodenburg vyrazil proti tankům T-34 a postavil se jim s pěchotní pancéřovkou v ruce. Během hodiny vyřídil čtyři tanky a obhájil německé pozice. Když se vyčerpání obránci vynořili ze svých úkrytů, všechno, co jim řekl, bylo: „Doufám, že jsem tím složil zkoušku na pěšáka!“

Rusko ho však poznamenalo šrámy - a to jak fyzickými, tak i na duši. Když šel na východní frontu, pevně věřil ve vítězství nacionálního socialismu. Svých iluzí se zbavil právě v prosinci roku 1943, když mu podél těla bezvládně visela těžce poraněná paže. Spolu s krví jako by z něj unikala i důvěra ve vítězství. Ve staré nemocnici pro kavaleristy v Heidelbergu pak začal o sobě a své vlasti důkladně přemýšlet... Během dlouhé rekonvalescence k tomu měl dost příležitosti.

Těsně před pokusem o atentát na Hitlera v červenci 1944 se snažil starý generál Dodenburg, který byl do věci zasvěcen, zničit veškeré písemnosti svého syna. Zbylo jenom pár zapomenutých poznámek z dopisů, ale i z těch je patrné, že Kuno von Dodenburg byl zapojen do hnutí odporu proti Hitlerovi, anebo s ním alespoň sympatizoval. V jednom úryvku z poznámek napsaných v roce 1944 čteme: „Postup německé okupace na východě je dokladem naprosté nemohoucnosti. Během jednoho roku Němci dokázali strašlivou věc: národy původně proněmecké se změnily v partyzány skrývající se v lesích a žízňící po krvi německých vojáků. Těch vojáků, kteří je v jednačtyřicátém roce přišli osvobodit od komunistického útlačku.“ Na jiném místě Dodenburg ve svých poznámkách píše: „Německý postup je provázen bezmeznou brutalitou, jakou před staletími používali otrokáři. Vraždníci nevinných lidí z titulu moci panské rasy...“ Zachoval se i jeden dopis starému frontovému kamarádovi, v němž je skutečně zaznamenána hloubka Dodenburgova zklamání. Dopis je datován dnem 2. 1. 1944: „Mluvíme o duchu SS... Pořád někde slyším o duchu SS! Hovno! Nic takového neexistuje!“

Na jaře roku 1944 se Dodenburg vrátil ke svému starému praporu, z kterého se mezitím stala bojová skupina Wotan, představující sílu brigády. Její řady byly doplněny přísunem osmnáctiletých mladíků. Celé stovky jich přibýly do elitní jednotky s nadšeným odhodláním obětovat svou krev pro Hitlera. A tak se nový velitel jednotky — Dodenburg — stal

nejmladším obersturmbannführerem u Zbraní SS.

V Normandii a Holandsku si při velení bojové skupiny Wotan počínal tak bezstarostně, až působil dojmem, že věří ve svou nezranitelnost. Jako by měl jisté, že se mu všechny nepřátelské střely musí vyhnout. Pravda je, že mu nebylo souzeno, aby zemřel na bitevním poli, třebaže o něm kolovaly různé zvěsti. Při poslední velké ofenzivě německé armády v Ardenách byl zajat, když jeho tank typu Tygr dostal zásah z pancéřovky. Střelu vypálil newyorský Žid, který ještě před čtrnácti dny dělal někde v týlu kuchaře.

Dodenburg strávil dva roky ve spojeneckém zajateckém táboře a tam se takřka „dával dohromady“. Alespoň tak to říkal svým kamarádům, když se jim snažil vysvětlit svou zvláštní apatii. V létě roku 1946 se konečně vzpamatoval a vzburcoval v sobě všechny síly i obratnost, takže se mu podařilo uprchnout z vězení v Dachau. Za pomoci organizace Oděsa, která se zaměřovala na záchranu příslušníků SS, utekl do Itálie, kde se začal věnovat literární tvorbě. O jeho lehce načrtnuté příběhy, které popisovaly život u úderného praporu SS Wotan, však nebyl zájem. S přímým odmítáním se setkal právě ve své vlasti. Nikdo z nakladatelů nechtěl o SS ani slyšet, ani číst. Všichni by byli nejraději, kdyby léta 1933 až 1945 vůbec neexistovala.

Peníze, které z Německa Dodenburgovi propašovali dávní přátelé z SS, vystačily jen na určitou dobu. A přátelé v prosperující atmosféře nového Německa, které prožívalo „ekonomický zázrak“, nechtěli riskovat, že jejich vybudované pozice budou spojovány s Kuno von Dodenburgem, reprezentantem důstojnictva SS. Pokoušel se tedy přežít jak se dalo. Během dne pracoval jako nepřiliš kvalitní překladatel v podřadné římské agentuře. Po večerech a nocích pak popisoval stránku za stránkou příběhy o dávno mrtvých mužích, kteří kdysi tvořili úderný prapor Wotan.

Pak mu začalo selhávat zdraví. Spřátelil se s kyprou, mateřsky vyhlížející písařkou překladatelské agentury. Stala se jeho milenkou a posléze spolu začali žít. Díky její obětavé péči se jeho zdraví zlepšilo, ale jen dočasně.

V roce 1952 byl Dodenburg jako už umírající odvezen do německé nemocnice v Římě. Židovský střelec z pancéřovky v té době už zase jako kdysi pracoval v Brooklynu, kde dělal minutkáře. Zřejmě ani netušil, že se zasloužil o smrt nejvíce vyznamenávaného příslušníka německé Černé gardy — a kdysi nejmladšího obersturmbannführera SS. (V prosinci roku 1944, kdy byl Dodenburg při zásahu tanku zraněn, americký armádní chirurg při operaci přehlédl střepinu, která uvízla hluboko v těle. Podle profesora Donelliho, italského chirurga, který operoval Dodenburga o osm let později, byla právě tato střepina přímou příčinou Dodenburgovy předčasné smrti.) Kuno von Dodenburg zesnul v noci 3. června 1952. U smrtelné postele byla pouze jeho italská milanka. Ta mohla sotva porozumět Dodenburgovým posledním slovům, horečnatě šeptaným v přerývané němčině: „Otrávil nás vize nadvlády... Zmocnila se nás jako obrovské šílenství... Šílenství nadvlády!“

Kuno von Dodenburg zemřel ve věku třiceti čtyř let.

Na dvacet let Dodenburgovy rukopisy zmizely. V roce 1973 byly nalezeny a posléze je Leo Kessler přeložil do angličtiny. Tak nám bylo poprvé umožněno za-

slechnout autentický hlas tohoto příslušníka Zbraní SS. Vždyť za 2. světové války se příslušníci Zbraní SS - Hitlerova pretoriánská garda - stali metlou Evropy! Byli to bezohlední, elitní vojáci bojující za ideu, která dávno ztratila svou platnost a jejíž sláva se propadla do hlubin času.

ČÁST PRVNÍ

CESTA DO BOJE

„Pánové, uvědomte si důležitost našeho úkolu! Jestliže selžeme, znemožníme celkový postup velké německé armády.“
Hauptsturmführer Geier, velitel 2. roty Wotanu, v projevu k důstojníkům 8. 5. 1940

KAPITOLA 1

„Pozor!“

Dvě stovky párů armádních bot o sebe v jediném třesku cvakly podpatky. Jakmile se vlak, který je dovezl do Eifelu, pohnul z nástupiště, podal untersturmführer Schwarz hlášení důstojníkovi z velitelství praporu:

„Zálohy ze Sennelageru dorazily v plném počtu a v pořádku!“ Předpisově zasalutoval a vyčkávavě se na nadřízeného důstojníka zadíval.

Obersturmführer von Dodenburg, jehož hrud' zdobila medaile za zranění a stužka Železného kříže, přijal hlášení s obvyklou rutinou veterána:

„Děkuji, untersturmführere!“ Potom se obrátil k nastoupeným vojákům: „Při odchodu z nádraží budeme zpívat. A když říkám zpívat, tak to myslím vážně. Aby si lidi tady kolem nás nemysleli, že jsme nějaká obyčejná armáda. Aby věděli, že jsme SS!“

Schulze, který byl mezi vojáky známý jako vtipálek, rýpl do svého souseda a ukázal na okounějící venkovany, kteří si vojáky s otevřenými ústy prohlíželi:

„Tihle troubové na nás čumí, jako kdybysme spadli z nebe. Vsaď se, že o nějaký existenci SS nemají ani ponětí!“

„Dost řečí!“ zařval Schwarz a nadýchl se, aby dal povel k odchodu z nádraží.

Když vyrazili na ulici, jeden z vojáků zavelel: „Zpívat! Ráz - a dva...“

Dvě stovky veselých mladých hlasů spustily první sloku písně o Horstu Wesselovi. Několik obtlouštělých místních příslušníků SA se při zaslechnutí téhle „druhé hymny“ nacionálně socialistického Německa postavilo do pozoru. A píseň jako by rázem zcela zaplnila úzkou dlážděnou uličku... Civilové na chodnících na ten zpěv ale nijak nereagovali, jenom zírali na mladé obry dupající po dláždění, jako by právě dorazili z jiné planety.

„Koukni se na ně,“ zašeptal Schulzeho soused do slov písničky, „tihle lidi nemají rádi SS! Polovička z nich stejně má v sobě francouzskou krev. A proto tu taky totiž hlavně jsme. Abysme vykopali Francouze z Maginotovy linie a poučili tyhle lidi, co to obnáší, být Němec!“

Schulze se zašklebil a zamrkal na přihlížející mladou tmavovlásku, která se rázem začervenala a uhnula očima.

„Ale to ne,“ šeptl Schulze. „Kamaráde, führer nás sem přece neposlal proto, abysme bojovali! My hlavně musíme oblažít místní dívky. Takže žádný bojování, ale...“

„Ještě slovo,“ ozval se pronikavý hlas, „a já si poznamenám vaše jméno. Ani se nebudete stačit divit!“

Vojáci zahnuhli za roh, prošli kolem katolického kostela a uviděli před sebou řady červených cihlových baráků Kasáren Adolfa Hilera. Byl to jejich příští domov.

Kuno von Dodenburg se dotkl jílece dýky, kterou mu osobně věnoval reichsführer Himmler. Stalo se tak u příležitosti vyřazení mladých důstojníků SS v Tölzu. „Pozor!“ zavelel za pochodu pod dřevěnou branou ozdobenou heslem SS: Naši cti je věrnost. Za ním Schulze ironicky zopakoval: „Pozor!“ A dodal: „Velitel má v zadku díru.“ Jeho slova však zanikla v dunění dvou stovek párů vysokých bot, které bušily do betonu. Dodenburga

v čele vojáků tenhle zvuk naplňoval uspokojením. Měl pocit nadšeného rekruta, který něco podobného prožívá poprvé v životě. Po čtyřech letech u SS už tohle všechno bylo prakticky mechanické, jenže on to tak necítil. Pro něj byl dusot těžkých vojenských bot, které unisono dopadaly na zem, symbolem nového velkého Německa, krácejícího od vítězství k vítězství. A muži, v jejichž čele teď jde právě on, směřují pod jeho velením k elitě německých ozbrojených sil, k Černým gardám. Jsou sice ještě nezkušení, potřebují projít důkladným výcvikem, ale čeká je zařazení do elity elit — do divize Leibstandarte Adolf Hitler.

„Dobré ráno, vojáci!“ zařval hauptsturmführer Geier, když mu Dodenburg podal hlášení.

„Dobré ráno, hauptsturmführere!“ zaduněla tradiční odpověď vojáků.

Nový velitel roty hauptsturmführer Geier byl hubený, až vyschlý muž, jehož monokl a typické jezdecké kalhoty kombinované z látky a kůže jasně naznačovaly, že to původně byl normální armádní důstojník, který zřejmě přišel do řad SS kvůli rychlejšímu postupu. Úzké rty měl pevně sevřené, ledové modré oči působily nepříjemným dojmem. Ale ani ústa, ani oči nebylo to, co poutalo největší pozornost nastoupených vojáků. Nejpozoruhodnější byl důstojníkův nos. Byl ohavně velký a u někoho jiného by možná mohl působit směšně. Někdy posměch ve spojení s důstojníkem Geierem by ale rozhodně nedopadl dobře. Posměváček by velice brzy litoval... Poté, co se Dodenburg zotavil ze svého zranění hrudi, které utrpěl při polském tažení, byl přidělen do Geierovy roty. A tady brzy pochopil, že Geier je muž, s kterým se prostě nežertuje.

„Pohov!“ zavelel Geier a švihl svým jezdeckým bičíkem po okraji nablýskaných jezdeckých bot. „Vojáci! Mé jméno je Geier. To slovo znáte. Geier je dravý pták - prostě Sup. K mému zevnějšku to sedí.“ Prstem přitom ukázal na svůj monstrózní nos, jako by chtěl zabránit mýlce ve výkladu. Nikdo se ale nezasmál. „V současnosti - jak vidíte - mám hodnost hauptsturmführera, ale můj otec byl generál. Slibuju vám, že ještě než tahle válka skončí, bude i ze mě generál Geier.“ Vyzývavě přitom zamířil špičkou svého bičíku do řad vojáků. „A víte, jak toho dosáhnou?“ A vzápětí si sám úsečně skřehotavým prušáckým hlasem, mezi mnohými vojáky tak dobře známým, odpověděl: „Dostanu se ke generálským prýmkům po vašich hřbetech. A kdybyste náhodou nepřežili, tak po hřbetech těch, kteří přijdou na vaše místa.“ Tohle tedy bylo opravdu působivé...

Vedle Dodenburga stál Schwarz. Po jeho zažloutlé tváři se mihl náznak úsměvu. Jako kdyby snad hauptsturmführer Geier žertoval... Dodenburg však věděl, že velitel roty myslí svá slova smrtelně vážně. V loňském září vedl Geier svou rotu v předválečné Leib-standarte do bojů na řece Bzura ve středním Polsku. Jeho útok byl úspěšný a měl velký ohlas. Geier se stal prvním důstojníkem z celé armády, který byl vyznamenán Železným křížem 1. třídy. Vyznamenání mu předal sám Hitler. Geier ale svého cíle dosáhl za cenu rozdrčeného ramene, takže teď ve své pravé ruce neunesl nic těžšího než jezdecký bič. Při akci ztratil Geier tři čtvrtiny své roty... Noví povolanci měli teď ony padlé nahradit. Bylo to asi sto dvacet mužů...

„Teď jste byli zařazeni do 1. pluku Zbraní SS,“ pokračoval Geier. „Prapor, do kterého patříte, je nejlepším praporem pluku a je mimo diskusi, že nejlepší rotou tohoto praporu bude moje rota. Pochopili jste?“

Jeho oči pátravě přejely řadami vojáků, jako by chtěly odhalit nějaký stín slabosti nebo pochybnosti. Nic takového tam však nenalezly. Vždyť ti mladí muži, kteří tu stáli, byli vzorkem toho nejlepšího, co nacionálně socialistické Německo dokázalo vyprodukovat! Byli to oddaní Hitlerovi stoupenci, kteří se

v uplynulých šesti letech v Hitlerjugend odpovědně připravovali na slavnostní okamžik, kdy budou zařazeni do jednotky, jež se na rukávech šedé polní uniformy pyšní hrdým nápisem Adolf Hitler.

„Nemůžu vám sdělit podrobnosti úkolu, který nás na západě čeká,“ promluvil znovu Geier. „Všechno, co vám můžu říct, je to, že na přípravu budeme mít tři měsíce. Ale až potom vyrazíme na západ, proženeme ty prokleté Anglány a Frantíky tak, že budou při útěku lámat olympijské rekordy. Chci, aby příslušníci 2. roty pro mě potili krev, když to bude zapotřebí. Medaili už mám,“ ťukl si na hrud špičkou bičíku. „Zbývá počkat, až führer ve své moudrosti rozhodne, abych měl i něco na krku,“ připomněl Rytířský kříž, kterému se mezi vojáky říkalo „nákrčník“. Geierovy věty o vyznamenáních zněly poněkud cynicky... „Pokud jde o budoucnost, mám ovšem na mysli něco praktičtějšího. Tohle tažení na západě chci dokončit jako velitel praporu. Rozuměli jste?“

Chvilu počkal, aby vojáci mohli smysl jeho vět řádně vychutnat. Pak dodal:

„Nechci po vás, abyste mě milovali. Nežádám po vás žádný obdiv. Jediné, co chci, je to, abyste bezvýhradně plnili mé rozkazy.“ Geierovy oči znovu přejely po řadách nastoupených vojáků. „A Bůh buď milostiv každému z vás — ať už to bude voják, poddůstojník nebo důstojník — kdo to neudělá.“

Pak Geier - Sup ostře zvýšil hlas:

„Vojáci, vítám vás u úderného praporu SS Wotan!“

KAPITOLA 2

Službu konající poddůstojník zahvízdal na píšťalku, vrazil do dveří a zaječel, jako by stál někde na kasárenském dvoře a

spáči byli od něj aspoň na sto metrů daleko:

„Budičééé! Konec chrnění! Vstávat!“ Všichni se okamžitě probrali. Během posledních čtyř měsíců u SS se nováčky přesvědčili o tom, že loudání se nevyplácí. Z otevřených dveří je rozmrzele pozoroval službu konající poddůstojník. Stál tu v teplákové soupravě a ruce měl v bok. Sledoval, jak vojáci seskakují z dřevěných paland na nablýskanou podlahu.

„Svlíknout,“ zařval, když už všichni byli na zemi.

Rychle ze sebe stáhli staromódní noční košile a stáli tu teď nazí. V sychravém vzduchu, který se sem ve-valil otevřenými dveřmi, se docela rozklepali.

Poddůstojník po nich pohrdavě přejel očima, ale z jeho kamenné tváře se nedalo vyčíst, co si o nich myslí.

„Unterscharführer,“ ozval se Schulze, „venku je strašná mlha! V tý se člověk snadno ztratí. Neměl bych se hodit marod?“

Poddůstojník ani nemrkl:

„To sice můžete, ale musím vás varovat. Velitel večer dost pařil a teď z toho ještě má třesavku. Jestli ho miníte nějak dorazit...“ Odmlčel se a pokrčil rameny. Pak znovu zavelel: „A teď všichni do sprch!“

Bleskově se nahrnuli ke sprchám u zadního koutu místnosti. Předtím ještě každý musel na upevněné tyči provést povinné tři shyby. Pak poddůstojník naplno otevřel přívod ledové vody a někdo zasyčel: „Zatrace-nej sadista!“ Unterscharführer však už nevšimavě kráčet k dalším dveřím. Výcvikový den u 2. roty obrněného praporu SS Wotan začal...

„Jmenuju se Metzger. To v překladu do jinejch jazyků znamená Řezník. A to je přesný. Jmenuju se tak, mý zaměstnání je řezník - a má nátura je taky řeznická.“ Tak se brunátný hauptscharführer představil příslušníkům 2. roty, která stála v pozoru uprostřed kasárenského dvora. Jeho odulé rty se znovu rozevřely jako pasti na lišky a zachrčel z nich hlas prosáklý pachem laciných doutníků a nespočetných litrů piva. Nesl se nad kasárenským dvorem a ozvěnou se vracel od zdí snad dvě stě metrů vzdálených:

„Věřte mi, že na světě pro mě není větší potěšení než udělat z vašich zadků fašírku! Je vám to jasný?“

Hauptscharführer byl u roty nejvyšší poddůstojnic-kou šarží. Teď se tyčil uprostřed kasárenského dvora jako nějaký bůh války a zíral na pobledlé nováčky, kteří se snažili tvářit jako protřelí vojáci. Kritickým pohledem přejížděl po jejich řadách. Očima přeskakoval od jednoho mladíka v uniformě k druhému a slídl přitom po případném nezapnutém knoflíku. Kontroloval, zda jsou správně nasazené přilby a nejsou pře-kroucené opasky - zkrátka hledal něco, na čem by mohl demonstrovat své oblíbené číslo, jak mladíčka změnit v hovado. Takovými případy se pak rád chvástal při pitkách s kumpány v poddůstojnické kantýně.

Teď ale ke svému zklamání nenalezl nic, co by ho opravňovalo k předvedení proslaveného výbuchu tem-peramentu.

Skoro bez chuti se rozhodl pro normální chod událostí:

„Tak dobře - dáme se do toho! Pohov!“

Jejich levé nohy se automaticky pohnuly... Hauptscharführer si založil ruce za záda a začal se pohupovat v chodidlech. Tohle viděl v jednom z filmů o 1. světové válce. Hrozně se mu ten pohyb líbil, a když byl před pěti lety povýšen na poddůstojníka, hned si ho natrénoval. Mínil, že tohle pohupování nahání obyčejnému vojákovi hrůzu - a i teď s potěšením sledoval, jak první řadě nastoupených nováčků jeho pohyb nahnal do očí strach z očekávání něčeho děsivého.

„Vy si myslíte, že už jste hotoví vojáci,“ spustil. „Ale to teda nejste! Jste jenom hejno špindírů, chrochtavejch prasat, přímo vzorek linejch hovnivá-lů.“ A pak svou litanii ukončil oblíbeným obratem: „Jste hejno sráčů!“

Potom se znovu nadýchl:

„Teď je mou povinností - a taky i dalších poddůstojníků, abysme se pokusili ze sráčů udělat to, jak má vypadat pořádný voják.“ Zvedl ruku, jako by chtěl zabránit nějakému jejich protestu. „Já vím, že to je skoro marnej pokus, ale ten řezník ve mně říká, že by se to mohlo povést. Aspoň jsem veliteli slíbil, že se o to pokusím.“ Ze zvědavosti, která v těchhle větech zaznívala, najednou poddůstojníkův hlas přešel do prudkého vzteku:

„A nebesa ať jsou vám milostiva, ať vás ochraňuje sám Bůh otec i Bůh syn, kdyby někdo z vás zelenáčů udělal nějaký podraz! Takovému hajzlovi ufiknu ptáka, ani se nebude stačit divit. A Bůh je mi svědkem, že to fakt udělám.“

Cvičák úderného praporu SS Wotan měl na délku asi kilometr. Byl to výplod mozku zřejmě nějakého nadšeného stoupence markýze de Sade. Voják tu měl například vyšplhat na desetimetrový sloup, potom skočit do jámy zarostlé kopřivami a dostat se z ní po strmé blátivé stěně. Pak se musel dvacet metrů plazit pod ostnatým drátem, který byl asi tak ve výši kolen, následovala skoro pětimetrová prkenná stěna a po jejím zdolání voják musel skočit, aby se zachytil kluzkého

lana, po němž sjel do mrazivého, dech vyrážejícího proudu vody — a nakonec bleskově vypálit pět salv na pohybující se cíle.

„Řezník“ stál na konci překážkové dráhy a se stopkami v ruce chladně, nebo spíš se zjevným pohrdáním, pohlížel na zablácenou a ztěžka oddychující rotu.

„Deset minut,“ vrčel nespokojeně. „Co si myslíte? Že je to nějaký podělaný trénink pro vyšší dívčí? Dokonce i ti sráči z 1. roty jsou schopný to udělat za devět minut padesát. A přitom všichni vědí, že je to banda teploušů, co si celou noc neodříkají své sexuální choutky. Vsadil bych se, že nikdo z nich ještě ani nevlezl do baráku za kasárnama. Tam jsou totiž normální kurvy. Chci abyste pochopili, že váš hauptschar-führer má za ušima a že není včerejší. Takže je jasné, že těm ženským musíte provětrat faldy - a žádný čekání!“

Schulze se obrátil ke svému sousedovi:

„Viš, v čem je podle mě problém tohohle řezníka, kamaráde? V jeho paničce! Ta má moc páry v sukních a on na to prostě nestačí.“

„Říkal jste něco?“ vyjel hauptscharführer.

„Ano,“ odpověděl Schulze snaživě. „Říkal jsem, že jsme na tenhle úkol s překážkami nešli asi dost ostře.“

Metzger pochvalně zamručel:

„Konečně jeden z vás, vy zelenáci, pochopil! Tak do toho běžte znovu!“

Zatížení plnou polní nastoupili mladí muži znovu k plnění úkolu. V očích se jim zračilo vyčerpání...

Štíhlý blondatý mladík zůstal viset za své slabé jemné ruce na ocelové tyči vedle dřevěné stěny. Marně se snažil vzhopit, aby se přitáhl k další záchytné tyči. Jeho svaly už na to nestačily. Byl úplně vyčerpaný - stejně jako ostatní z 2. roty. Překážkovou dráhu už totiž zdolávali počtvrté... Mladík tu visel jako kus hadru a po jeho zmazaných tvářích proudily slzy.

„Ty ožralej srabe! Koukej, ať už jsi nahoře! Nebo chceš, abych tam za tebou vylez? Jestli to budu muset udělat, budeš toho litovat!“

„Já už nemůžu, hauptscharführere,“ zavzlykal voják.

Schulze za ním se vzepřel a svou paží vystrčil mladíka na vrchol stěny.

„Kdo vám řekl, abyste tohle udělal?“ obořil se na Schulzeho „Řezník“ a jeho zarudlé oči vztekly zamžikaly.

„To mi jen tak vyletěla ruka, hauptscharführere,“ odpověděl Schulze. „Je to tu samý bahno a všechno se smeká.“

Ještě než mohl poddůstojník nějak odpovědět, Schulze už byl nahoře na stěně. Vzápětí se vrhl dolů a jen tak tak se stačil zachytit vlhkého lana.

Leželi a tvářemi se tiskli do mrznoucího bláta. Jako by snad umírali... Navzdory chladu se všichni hrozně potili a záda jejich cvičných uniforem byla úplně promáčená.

„Strašně rád bych toho chlapa dostal do rukou někde stranou za barákama,“ zasyčel někdo. „Tím nejtupějším nožem bych mu uřezal kulky.“

„A co by sis pak v armádě dál počal?“ optal se ho ironicky Schulze. „Za pár měsíců by z tebe byl stejnej šmejda, jako je tenhle hajzl.“

„Nic už snad na světě nemůže být horšího než ten chlap,“ prohodil mladík, který při přelézání překážek uvízl na dřevěné stěně. Dlaně měl celé zkrvavené, jak se vši silou drápal nahoru. „To snad není možný, aby něco bylo ještě horšího než on! Já bych...“

Vtom zaslechli ostrý hlas:

„Hauptscharführere, co to tu provádíte za pitomosti?“

„Untersturmführere!“ zařval Metzger. Všichni se lekli a obrátili se, když poddůstojník podával svému veliteli hlášení a hrozně přitom křičel: „Druhá rota,

úderný prapor Wotan na výcvikové dráze! Přítomno sto sedmdesát dva mužů. Nic zvláštního se nestalo, untersturmführere!“

Nezdravě vypadající drobný důstojník se na hauptscharführera zlostně zadíval a vyštěkl:

„Říkáte, že se nic zvláštního nestalo?“ A untersturmführer Schwarz prstem ukázal na zpoceně vojáky, kteří vyčerpaně leželi na zemi. „A co tedy říkáte tomuhle?“

„Řezník“ se snažil rychle něco vykoktat, ale Schwarz ho okamžitě zarazil:

„Příslušníci SS jsou elitní vojáci, hauptscharführere! A vy je tu necháte takhle válet na zemi! Rozmazlujete je, jako by to byli obyčejní vojáci od armády. Mám obavu, že jste na ně příliš měkký. Tak teď hezky odklusejte k mému autu a vezmě odtud bedýnku, co je za sedadlem. Přineste ji!“

Hauptscharführer se zaradoval, že z případného maleru možná rychle vyvázne. Jeho hřmotná postava se rychle rozkolíbala, aby byl rozkaz co nejdříve splněn. Schwarz zatím vyčerpané rotě rozkázal, aby všichni dělali kliky - ovšem pouze na levé ruce.

Udělali kolem Schwarze kruh a začali... Jejich hrudní koše se nadýmaly námahou. Pak se vrátil poddůstojník s bedýnkou a Schwarz ji otevřel. Vyndal malý vejčitý předmět.

„Tohle je britský vejčitý granát typu 1916. Ty granáty jsme získali loňského září v Polsku.“ Pak ukázal na malou kovovou součástku: „Tohle je pojistka. Když ji vytrhnu, granát během čtyř vteřin vybuchne.“ Velice opatrně v naprostém tichu pojistku uvolnil, ale prsty ji přidržoval zasunutou. „Kdybych granát odhodil, všichni ve vzdálenosti do deseti metrů by zahynuli, nebo by byli vážně zraněni. A teď bych byl rád, kdybyste všichni udělali deset kroků zpět.“

Vojáci se jako uhranutí odsouvali na patřičnou vzdálenost... Schwarz trpělivě čekal.

Potom prohodil:

„V Tölzu jsme praktikovali jednu takovou hru - byla možná trochu krutá, ale já si myslím, že se při ní dalo poznat, kdo je opravdový chlap a kdo je baba. Podobalo se to tomu, co uděláme teď. Při té hře si každý položí nahoru na helmu granát. Takhle...“ A předvedl vojákům, jak by to měli udělat. Všichni zbledli a s obavami sledovali, co se dál bude dít.

„Až vytrhnu pojistku, zbudou zhruba už jen tři vteřiny. Vtip je v tom, že člověk musí držet hlavu bez hnutí, jinak rovnou může počítat s tím, že už ji nemá. Takže -ted’...“ procedil sevřenými rty. Drobná zářezka pro-svištěla vzduchem, ale Schwarz jako by to ani nezaznamenal. Ozvala se exploze. Z vrcholu důstojnickovy helmy vyšlehl zlověstný rudožlutý plamen. Na všechny strany se rozletěly rozžhavené střepiny. Celá 2. rota se vrhla k zemi.

Schwarz se dál nehnutě tyčil ve středu živého kruhu a pohrdavě se díval na pobledlé tváře, které se k němu ve strachu pozvedly. „Vy jste ale poserové,“ zavrčel. „Trocha ohně vás vyděsí... Vypadá to, že dobrá polovina z vás si nadělala do kalhot.“

Dostali pár vteřin na to, aby se znovu postavili na nohy. Velitel zatím nevzrušeně dlaní smetal kovové stře-pinky, které zůstaly na helmě. Pak se obrátil k „Řezníkovi“, který teď byl v obličejí taky strachy zelený:

„Hauptscharführere,“ pronesl naprosto věcným tónem, jako kdyby se tu před chvílí nic vzrušujícího ne-odehrálo: „Teď dáte granáty první dvacítky vojáků a rozmístíte je ve dvacetimetrových rozestupech!“

Poddůstojník se rychle vzpamatoval. Ulehčeně si vydechl, že po něm velitel nechce, aby se tohohle zvláštního cvičení osobně zúčastnil. Zarval na ty, kteří stáli nejbliž:

„Neslyšeli jste, co řekl untersturmführer? Tak co je? Koukáte jako přešlí mrazem! Co kdybyste pohnuli zadkama? Jak dlouho budu čekat?“

Několik nejbližších vojáků váhavě vykročilo, aby si z bedýnky vzali malá smrtonosná vajíčka. Nebylo jim však souzeno, aby k celé akci došlo. Najednou uslyšeli vyrovnaný hlas obersturmführera Kuno von Doden-burga:

„Schwarzi, rád bych si s vámi na okamžik promluvil.“

Schulze si ulehčeně vydechl.

„Schwarzi,“ vyštěkl teď Dodenburg a snažil se krotit svůj vztek, „cílem výcviku není vlastní vojáky zabít, ale připravit je tak, aby v budoucnu nebyli zabiti.“

„Co tím myslíte?“

„Co tím myslím, kamaráde?“ přešel Dodenburg na přátelštější tón a vyhnul se Schwarzovu označení vojenské hodnosti. Jako by se nechtěl vyvyšovat nad toho, kdo byl jen sotva o rok mladší než on sám. A navíc - Dodenburg nebyl u Černé gardy vlastně příliš dlouho... „Myslím si, že ten nápad s granáty byl úplně stupidní a mohl dost špatně skončit.“

„Když se kácí les, litají třísky,“ namítl Schwarz. „I při výcviku dochází přece ke ztrátám. Ti slabí, zbabělci..., prostě všechen ten odpad musí jít přes palubu, aby se ti silnější mohli na bitevním poli projevit jako ti z nejstatečnějších.“

„Kdo se na bitevním poli projeví jako nejstatečnější, je zpravidla zabít, nebo zešílí,“ podotkl Dodenburg a vzápětí si uvědomil, že bezděky opakuje otcova slova.

„Jak jste tedy přišel k tomu vyznamenání?“ zeptal se Schwarz a ukázal na Dodenburgovu medaili za zranění.

Dodenburg se usklíbl:

„Přišel jsem k němu tak, že jsem držel hubu, když můj velitel v Polsku rozjel úplně zbytečnou akci -a pak jsem mu pomáhal z bryndy, do které se sám dostal.“

„Musím vám připomenout, obersturmführere,“ řekl náhle chladně Schwarz, „že jsou jisté věci, které jsou otázkou mé cti — a tak, třebaže jste můj nadřízený, jsem jako důstojník Zbraní SS a člen nacionálně socialistické strany povinen tenhle váš výlev ohlásit.“ A potom tišeji dodal: „Možná bude na místě vám připomenout, obersturmführere, kdo je můj strýc.“ Dodenburg se na Schwarze zadíval a jeho obličejem se mihlo naprosté pohrdání. Když pak promluvil, zněla jeho slova jako odsekávané kousky ledu. Vložil do nich veškerou autoritu zděděnou po desíti generacích pruských kavaleristických důstojníků:

„Schwarzi, vy jste zahradní trpaslík! Upocený trpaslík! A k tomu ještě kompletní posera! Já vím naprosto přesně, kdo je váš strýc. Co jste ale vy?... A postavte se, člověče, do pozoru, když s vámi mluvím!“

Schwarz se toporně vypjal do pozoru a jako nějaký rekrut opakoval velitelova slova:

„Jsem zahradní trpaslík. Upocený trpaslík...“ Za-jíkl se.

„Hlasitěji,“ vyštěkl Dodenburg a zadíval se Schwarzovi přímo do obličeje.

„A k tomu ještě...“ hlesl nešťastně untersturmführer, „jsem posera.“

„Tak je to správně! Teď vemte ty vojáky, co tu čekají, odvedte je do ubikací a řekněte tomu bláznivému hauptscharführerovi, aby mi do hodiny podal hlášení, že všechna ta zranění vojáků, všechny šrámy byly ošetřeny a že všichni z roty dostali pořádně najíst. Činím vás za to zodpovědným, untersturmführere! Je to jasné?“

„Jasně.“

„Tak už tu, člověče, nestůjte — a běžte!“

Schwarz vyrazil tak rychle, jako kdyby chtěl lámat rekordy.

KAPITOLA 3

Navzdory tomu, že se Dodenburgovi nelíbily Schwarzovy praktiky, které při výcviku přímo odporovaly tomu, co hlásal zakladatel Zbraní SS brigádní generál Berger, bylo mu jasné, že s určitým podílem nebezpečného výcviku se počítat musí. V Polsku byl svědkem toho, jak jeden jediný německý tank vzbudil paniku v celé polské pěší rotě už jen tím, že najel na první nepřátelský okop. Poláci bezhlavě vyrazili ze svých krytů, odhodili zbraně a v panice se roz-prchli. Hauptsturmführer Geier zatím důstojníkům neprozradil úkol, který budou plnit, a Dodenburgovi na přímý dotaz odpověděl:

„Můj milý příteli! Potřebné informace dostanete včas, to mi můžete věřit.“

Dodenburgovi bylo ale i tak jasné, že to bude nějaká akce proti Francouzům nebo Angličanům. A armády obou těchto zemí mají tanky. Hodně tanků... Do-denburg proto usoudil, že přes nebezpečnost celého postupu je třeba vycvičit 2. rotu tak, aby dokázala čelit tankovému útoku na německé pozice...

Ráno bylo kouzelné. Papsky slunce jiskřily na bílých střeších, ptákové zpívali do kroku vojáků, kteří mířili na cvičiště. Jejich cíl byl za pahorkem, kde na ně čekal omšelý tank typu Mark 1. Posádka tanku v černých uniformách zatím podupávala venku na zasněžené zemi, aby se zahřála.

Dodenburg dal rotě povel k zastavení a vykročil

k poddůstojníkovi, který velel tanku. Ten mu podal rutinní hlášení, přičemž se zpod černé čapky jeho tázavé oči upíraly nikoliv na Dodenburga, ale za něj, na dychtivě tváře mladých příslušníků SS:

„Tank Mark 1. Posádka - tři muži, obersturmführere!“

„Děkuji, scharführere,“ odpověděl automaticky Do-denburg. A pak se zeptal: „Všechno připraveno?“

„Ano, obersturmführere!“

Dodenburg se obrátil ke svým vojákům:

„To, co je před vámi, je tank typu Mark 1, který obnáší šest a půl tuny. Jistě se mnou budete souhlasit, že to je dost

ošklivá věcička. Zvlášť když je člověk pěšák a nemá po ruce žádnou protitankovou zbraň. Tak si teď představte, že to je anglický tank typu Valentine nebo nějaká nová francouzská obrněná kára a že jede přímo na vás. Co uděláte?“ Nikdo se neměl k nějaké odpovědi, jedině Schulze zvedl ruku. Podobal se v té chvíli poněkud přerostlejšímu žákovi: „Tak co myslíte, Schulze?“

„Vemu nohy na ramena a budu upalovat,“ zazněla ironická odpověď.

Dodenburg se zasmál:

„Bůh přeje bláznům, říkali staří Řekové, ale předpokládejme, že my upalovat pryč nechceme. Že se rozhodneme zůstat a hrdinsky bojovat. A nebo že jsme zraněni. Máme poraněnou nohu a utýct nemůžeme,“ řekl Schulzemu shovívavě.

„Tak si vykopeme díru, obersturmführere,“ ozval se jeden z vojáků.

„Správně,“ odpověděl Dodenburg. Odhrnul si manžetu elegantní šedé rukavice a podíval se na náramkové hodinky.

„Takže teď na to máte přesně patnáct minut, abyste to udělali.“

Rota si sborem povzdechla. Všichni už vlastně nějaký takový rozkaz očekávali. Něco, co by zapadalo do oblíbených armádních vtípků typu: „Vystudoval tu někdo hudební vědu? Ano? Tak pojďte a pomůžete se stěhováním klavíru!“ Nebo: „Je tu někdo z vás instalatér? Dobře, tak běžte čistit důstojnické latríny!“ S nespokojeným brumláním se vojáci chopili zákopových lopatek a pustili se do rytí země, která byla pod sněhem ztvrdlá na kámen.

Dodenburg chvíli čekal, pak vzal svou dýku a začal jámu hloubit i on. Posádka tanku za ním nervózně pokušovala.

Po pěti minutách Dodenburg na 2. rotu zařval:

„Tak teď byste měli těma svejma línejma zadkama pořádně pohnout!“ Hrozivě se vztyčil nad hromádkou zeminy, kterou sám vyryl. „Třeba by vás mohlo zajímat, že za deset minut se nad krytem každého z vás projede tank! A jestli máte nahnáno jako já, tak se budete v zemi rýt jako ďáblové.“

A znovu se sehnul, aby se nemusel dívat na hrůzu a děs, který se objevil ve tvářích vojáků. Nad cvičištem se rozhostilo tiživé ticho, přerušované jen prudkým oddechováním mužů a skřípotem zákopových lopatek, jimiž se vojáci snažili jako posedlí co nejrychleji vyhloubit okopy.

Kuno se skrčil ve svém úkrytu. Vrcholek jeho helmy byl těsně pod úrovní terénu. Právě uplynulo patnáct minut.

Dodenburg vstal a vykřikl:

„Končit! Všichni se kryjte!“ A pak se obrátil k veliteli tanku: „Scharführere, rozjed'te ten svůj kafemlej-nek!“

V okopech se však tomuhle slovu nikdo nezasmál.

Velitel tanku odhodil cigaretu. A pak už někde dole pod ním v temnotě tanku řidič zmáčkl startér a motor o sto dvacetí HP se za ohlušujícího řevu dal do chodu. Velitel tanku kopl řidiče do levého ramene a řidič pohnul levou řídicí pákou. S rezatým skřípěním tank vyrazil vpřed. Poskakoval po nerovném terénu ke skupině hnědých hromádek, které připomínaly řádění nějakého gigantického krtka.

Nejdřív přišel na řadu Dodenburgův úkryt. Obersturmführer nad sebou uslyšel hrozný rachot a kolem byla najednou tma. V téhle chvíli se úplně stejně jako ostatní vyděšení vojáci úzkostně tiskl k samému dnu okopu. Plíce se naplnily pachem diesellového motoru a od děsivého rámusu skoro praskaly ušní bubínky. Dodenburg jako malé dítě zavřel instinktivně oči a pokoušel se na nic nemyslet. V týle ucítil žhavý závan od výfuku — a pak všechno najednou přestalo. Opatrně vystrčil hlavu nad okraj úkrytu a celým tělem mu proběhla vlna ulehčení: Za pásy tanku, metažícími kolem sebe hlinu a drť kamenů, se začaly jedna za druhou objevovat hlavy přeživších vojáků.

Nakonec tank zastavil. Velitel tanku se ve věži otočil a utřel si z obličeje pot. Dodenburg si všiml, že tankista úzkostným pohledem přeskakuje od úkrytu k úkrytu. Když se vojáci začali zvedat, velitel tanku si zjevně oddechl. Na třech místech se však nikdo nepohnul. Dodenburg si vzpomněl na to, jak před několika dny kritizoval Schwarze - a dostal strach. Rychle se vyškral ze své jámy, ale dřív než mohl k oněm třem místům dorazit, objevil se před ním Schulze. Obličej měl celý od bláta. Postavil se před svého velitele a ve snaživém napodobování zupáckého hlášení zavřeštěl:

„Dovoluju si ohlásit, že máme tři raněné!“

Dodenburg se zarazil.

Schulze se přidrzle zašlebil a v jeho černě umatla-ném obličejí se zaleskly bílé zuby:

„Hlásím, že dva omdleli a jeden se posral.“

„Děkuju, Schulze.“

„Je tu ještě jedna věc, obersturmführere!“

„A co to je?“

„Co by se stalo, kdyby se tank nad tím našim úkrytem otočil? Myslíte, že Angličani jsou natolik chytrý, aby věděli, že takhle by se náš úkryt dal zlikvidovat?“

„Schulze,“ odpověděl zvolna Dodenburg. „Je vidět, že jste mazaný, když se takhle ptáte!“

„Moje máma to taky vždycky říkala,“ odpověděl ponuře urostlý Hamburčan Schulze.

Téhož večera si Kuno von Dodenburg Schulzeho dal zavolat do své kanceláře. Obrovitý Hamburčan se stěží protáhl úzkými dveřmi. Pak se vypjal do pozoru.

Dodenburg mu ještě chvíli nevěnoval pozornost, ale v zrcadle na protější stěně měl před sebou všechno jako na dlani.

Viděl, že se Schulze šklebí.

„Co děláte ksichty jako opice?“ vyjel na něj.

„Ale já nedělám ksichty,“ odpověděl Schulze. „Já už jsem se s tímhle ksichtem narodil. Některý lidi se narodí tak oškliví, že se ten jejich ksicht líbí jenom jejich mámě. U některých člověk neví, jestli se kouká na jejich obličej, nebo na jejich prdel - teda... s prominutím... A pak jsou takoví, co pořád vypadají tak nějak vesele - a to je prosím můj případ.“

„Tak nějak vesele,“ zopakoval po něm Dodenburg. „Mně se spíš zdá, že přidrzle.“

„Podle vašeho rozkazu, obersturmführere,“ vyštěkl Schulze předpisově. A jako mávnutím proutku zmizel z jeho tváří úsměv.

„Vy jste ale drzoun mizerná,“ podotkl bez jakéhokoliv hněvu Dodenburg. „Tak si dejte pohov!“

„A to ve smyslu vojenským nebo civilním?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Tak o tom bych mohl sepsat celou knihu.“

„Mám si to vysvětlit tak, že byste ji sepsal jako ci-vilista?“

Schulze, který tu zatím stál napjatý jako struna, zvolna svěsil ramena. Vystrčená brada poklesla a palec s ukazovákem mimoděk stiskly vojenský límec.

„Že byste se rovnou svlíkl?“ zeptal se sarkasticky Dodenburg.

„Já bych rád, ale moje máma mi vždycky říkala, že se nikdy před cizíma lidma nemám svlíkat.“

Obersturmführer tuhle odpověď přešel bez povšimnutí. Zeptal se:

„Řekněte mi, Schulze, jak jste se k sakru mohl dostat do úderného praporu Wotan? Ať to беру jak chci, nejste zrovna ten typ, který se sem hodí.“

Schulze se vůbec neurážel:

„Tak já vám to vysvětlím, obersturmführere. Když si Velkoněmecká říše uvědomila, že ji ohrožují Poláci a führer se ve své neskonale moudrosti rozhodl, že musí do Polska vpadnout, aby nás ochránil, řekl jsem si, že nastal čas, abych i já splnil svou povinnost.“ Domluvil a olízl si silné rty.

Kuno von Dodenburg jasně cítil, že si tenhle obrovitý Hamburčan ze všeho dělá blázny, ale současně bylo jasné i to, že si dává velký pozor, aby nepřekročil určitou mez. Tenhle chlap se nedá takfíkajíc nachytat na švestkách...

„Ale jděte do háje se svým řečením, Schulze! Ne-vykládejte mi tu o svém vlasteneckém zanícení pro vlast a führera!“

„Tak dobře! Ono to tak úplně přesně nebylo.“ A Schulze se zatvářil přehnaně vážně. „Ona se do té věci připletla jedna slečna. Byla to členka nacionálně socialistické organizace Krása a víra. I když teda... v jejím případě o víru nešlo - a o krásu už vůbec ne.“ Dlaněmi do vzduchu opsal křivky, které zřejmě měly znázorňovat ženské vnaďy. „Figuru měla jako kadi-budku... teda s prominutím. Nic výstavného... Měla ale své požadavky a nepomohlo by, kdybych nastoupil u pobřežního námořnictva nebo u pomocných služeb. Ona totiž,“ nabral Schulze dech a s podivnou logikou vychrlil:

„Ona totiž s někým z týlovejch kryš nechtěla obcovat. Takže mi zbývalo jenom SS - už nic jiného. Já jsem ovšem věděl, že mě do SS nemusejí přijmout, a tak jsem si do zálohy držel místo v docích. Jo - a taky jsem byl slabej na prsa!“

Odkašlal si a teatrálně se za prsa chytil. „Moje ubohá matka mi vždycky říkala, že vlastně nechápe, jak jsem v dětství dokázal přežít tolik nachlazení. Kdo se na mě jen trochu pořádně podíval, musel mít hned jasno, že nesplňuju vysoký požadavky kladený na ty, co chtějí vstoupit do SS.“

„Jo, jo, jo, rozumím,“ usmál se Dodenburg.

„Jenže ten doktor u prohlídky měl jinej názor. Počítal mi zuby, jako bych byl nějaká kobyla, prohlížel mě v rozkroku, jestli nejsem Žid, lomcoval mi předloktím a chtěl, abych zakašlal - to vůbec nevím, co tím sledoval... Pak mě uznal za schopného a já se teda octl u SS. Já! Syn rudýho Schulzeho, kluk z rudý-ho Barmbeku - z kdysi známýho komunistickýho předměstí Hamburku! Táta by se musel v hrobě obrátit, kdyby věděl, že jsem šel sloužit Adolfovi... teda — chtěl jsem říct Adolfu Hitlerovi. No, tak tu zkrátka jsem - ten nejposlednější z celýho údernýho praporu Wotan.“

„A jak to dopadlo s tou slečnou?“ zeptal se Dodenburg.

„Jo — s tou slečnou? S tou to dopadlo úplně jinak, než jsem si myslel. Když jsem prvně přišel na dovolenku, měl jsem fešáckou uniformu s ozdobnou šňůrou a sportovní medaili. Slečnu jsem pozval do kavárny Vaterland. Tam se tančilo a popíjelo. To už jsem měl určitý zkušenosti. Když si zatančíte tango a kole-nama se slečně dostanete mezi nohy, máte ji prakticky připravenou. Jenže když v jejím bytě přišlo na věc, rozbřečela se, dělala drahoty a byla strašlivě nervózní. Takže jsem utřel nos.“

„Ale?“ podivil se Dodenburg. „A jak to?“

„Ona vůbec neměla ráda chlapy. Byla na ženský. Ty ženský, co to s nima táhla, si vystačily s nějakýma pomůckama. Chápete to? Před kusem pořádnýho chlapa dávaly přednost ptákoví z gummy. A to se vsadím, že to ani pořádná guma není — bůhví z čeho se to vyrábí.“

„Bůhví,“ kývl Dodenburg na příval Schulzeho slov, ale pak už to nevydržel a vyprskl smíchy.

Schulze se na něj nerozhodně zadíval. Taky se mu chtělo smát, ale nevěděl, co si teď Dodenburg o jeho řečnickém výkonu myslí. Nakonec to vyřešil tak, že velice zdvořile pronesl:

„Dovoluji si připomenout, obersturmführere, že jste mě předvolal asi kvůli nějaké jiné záležitosti.“ A potom pokračoval docela normálním tónem a navíc seve-roněmeckým dialektem, kterému většina vojáků 2. roty, pocházejících z jihu Německa, skoro nerozuměla. Dodenburg byl ovšem taky ze severu. „Jen tak mimochodem, ten Bavorák Řezník, co nám chce zase po ránu dát zabrat, je klasa! Během deseti minut v kantýně vyžáhne dvojtuplák piva,“ zaznělo obdivně. Dodeburg ve hraném údivu zavrtěl hlavou a potom věčně pronesl:

„Potřebuju k ruce šikovnýho chlapa. Řidiče a taky někoho, co dokáže všelicos zařídit nebo doručit. Myslel jsem na vás.“

Schulzemu se rozzářily oči:

„Že bych vám dělal pucfleka, obersturmführere?“ vyhrkl nadšeně. „Můj táta taky za 1. světový dělal pucfleka a veskerej malér, kterej měl, bylo to, že v Bruselu chytil syfla.“

„Ne, já nemyslím, že byste měl dělat pucfleka. Hauptsturmführer Geier by mi pro vás asi takovouhle funkci neschválil. Zatím normálně vykonávejte své povinnosti při výcviku. Jakmile ale půjdeme do akce, budete můj osobní ordonanc. Co tomu říkáte?“

„To zní docela pěkně. Je tu ale ještě jedna věc: Když mi to všechno dochází — přece jen bych si rád po ránu prohlídl, jak to tady u vás na ubikaci vypadá. Tím se mi hodně vyjasní a já budu vědět, jestli mi ta nabídka sedí.“

„To znamená, že plnit tady ranní povinnosti by se vám nemuselo zamlouvat?“

„Ale to je jinak! Ze zdejších latrín se člověku dělá špatně. Hrozně smrdí. Tak chci vědět, jak je to tady u vás.“

„No dobře, Schulze,“ zasmál se Dodenburg. „Teď můžete jít. Rozhodně jste mazanější, než jak vypadáte.“

KAPITOLA 4

Hauptscharführer Metzger, obávaný „Řezník“ už taky sám došel k určitému závěru, ačkoliv mu to trvalo déle než obersturmführeru Dodenburgovi. Ostatně -Metzgerovi vždycky všechno trvalo o něco déle... Jeho kumpáni z poddůstojnické kantýny říkali: „Hauptscharführer Metzger ani sám neví, kde má hlavu a patu.“ Přesto ho ale uznávali.

Řezníkovi došlo, že Schulze je vynikající voják. Něco mu ale na tomhle chlapovi vadilo. Schulze nebyl úplně takový, jakého by ho chtěl Řezník mít. Salu-toval předpisově jako pruský granátník, ale oči se mu přitom ironicky leskly. Uměl jít přehlídkovým krokem nejlíp z celého praporu, ale když měl pak pohov, poflakoval se jako nějaký filmový kovboj. Vystupoval vždycky ukázněně a uctivě, ale Řezník se nemohl zbavit dojmu, že si z něj tenhle bývalý dělník z doků soustavně utahuje, sotva otevře pusku. A tak se hauptscharführer dal v kantýně slyšet:

„Meinen Herren, říkejte si co chcete, ale já musím říct, že ten přistavní spratek mi celou dobu pije krev.“

V notýsku, který poddůstojník Metzgerovi nahrazoval paměť, byl u jména Richard Schulze nakreslený černý křížek a Řezník se zapřísáhl, že si na tohohle chlapa dá dobrý pozor. To ovšem pro muže jménem Richard Schulze nemohlo znamenat nic dobrého.

Bylo studené šedivé odpoledne. Ve vzduchu byl cítit blížící se sníh a nad střelnici se převalovaly olověné mraky. Schulze si však nic nedělal ani z mizerného počasí, ani z mírné bolesti ve slabinách. Včera v noci si totiž ve velkém baráku za kasárnami pěkně zařádl. Jedna z vlnadných prostitutek mu dokonce řekla:

„Človče, ty na to jdeš jako maršál Blücher s celou kavalerií! Aspoň sis moh zout ty špinavý boty!“

„To teda ne, broučku,“ odpověděl jí. „To už bych se rovnou moh svlíknout donaha!“

Teď byl na střelnici. Opatrně si rovnal hledí na pušce. Toho odpoledne už střelil potřetí... Položil prst na spoušť. Pažbu opřel o své mohutné rameno. V zaměřovači se objevila mřížka.

Untersturmführer Schwarz, který vedl skupinu na střelbu, po Schulzeho výstřelu pochvalně zamručel:

„Zase do černýho, Schulze! Kde jste se sakra naučil takhle střilet?“

„Jsem přirozený talent, untersturmführere,“ odpověděl bez mrknutí Schulze. Věděl, že si takovouhle frajeřinu může v téhle chvíli dovolit.

V té chvíli se za ním v půlkruhu zastavila celá skupina vojáků a poddůstojníků SS. Schulze si znovu opřel pažbu o rameno a skoro mu připadalo, že tahle puška je teď součástí jeho těla. Zamhouřil levé oko a pečlivě zamířil na cíl. Diváci za ním zatajili dech, jako by všechno se střelcem prožívali.

„Zase do černýho!“ vykřikl Schwarz. „Jak to sakra, chlape, děláte?“ Zřejmě ale ani žádnou odpověď nečekal. Rovnou pokračoval: „Jděte k tomu poddůstojníkovi, co řídí střelbu, a na můj rozkaz požádejte o možnost další rány.“

Hauptscharführer Metzger drží ve střelbě rekord praporu - a my ho teď můžeme překonat.“

„Slyšel jsem, že tu někdo říkal mé jméno,“ ozvalo se za untersturmführerem. Hauptscharführer Metzger si právě nesl ešus hrachové polívky s uzeninou. Blížil se čas obědu a Metzger se na svůj příděl díval jako na něco posvátného. Schwarz na něj ukázal prstem:

„Vypadá to tak, že jistý zelenáč překoná váš rekord, hauptscharführere!“

Řezník Metzger se nejistě usklíbl. Schulze zatím kráčel k poddůstojníkovi, který řídil střelbu. Šel požádat o možnost další rány. Řezník se za ním podíval:

„Přeju hodně štěstí!“ Tvářil se přitom ostentativně lhostejně. „To si někdy sedne i na vola.“

„Takže se to třeba povede,“ podotkl Schwarz.

Schulzeho kamarádi však věděli, že už v Sennela-geru získal odznak výtečného střelce - a teď ho začali hlasitě povzbuzovat. Řezníka to přece jen znervóznilo.

„Nechte toho,“ zařval. „Klid! A okamžitě!“

Všichni poslušně zmlkli. Schulze zalehl k palebné čáře. Všechno co teď potřeboval, bylo v terči dosáhnout aspoň mizerné pětky. Pak bude Řezníkuv rekord překonán.

Schulze velice pečlivě zamířil, pažba mu pevně seděla v rameni. Prsty znehybněly u spouště. Nastoupilo naprosté ticho. Střelec takřka hmatatelně cítil, jak se mu stovka očí opírá do zad. Pomalu, velice pomalu začal tisknout spoušť. Najednou za ním zarachotil ešus, který spadl na zem. Třeskl výstřel — a střela úplně minula cíl. Vpředu se objevil červený praporek, kterým někdo mával.

„Smůla,“ řekl soucitně Schwarz. „Máte smůlu, Schulze.“

Potom Metzger zvedl ešus, který mu spadl na zem:

„A mám po polívce.“ Po ruměné tváři se mu rozlila spokojenost, když se zadíval na Schulzeho, který právě vstával ze země a oklepával si kalhoty od hlíny. V Schulzeho očích blýskal vztek.

„Nebylo to špatné, Schulze, vůbec ne! My z vás toho dobrého střelce uděláme, ale ještě se musíte trochu učit, jestli se chcete utkat se starým vojákem!“ Poté hauptscharführer Schwarzovi předpisově zasalutoval a otočil se, aby vykročil pro nový příděl polívky. Musel si pospíšet, aby mu ostatní nevybrali ty největší kousky uzeniny.

Schulze se za ním mlčky díval a v duchu mu přísahal pomstu. Jednou mu za tohle hauptscharführer Metzger draze zaplatí! A ta chvíle nastane velice brzy!

Ten okamžik nastal dokonce dřív, než Schulze očekával. Týden po incidentu na střelnici dostal náhle prapor rozkaz, aby se přesunul do Trevíru. To bylo starobylé hlavní město provincie a měla se tam konat přehlídka před samotným Hitlerem. Vůdce se tu zastaví při zpáteční cestě z inspekce po Západním valu -tedy Siegfriedovy linie.

Všechno se událo kolem 15. března roku 1940 těsně před tím, než Německo provedlo překvapivou invazi do Dánska. Ta proběhla v dubnu...

„Náš prapor bude tvořit čelo přehlídky,“ pronesl Geier ke svým důstojníkům. „Führer vyslovil své přání — setkat se s Wotanem.“ Pak se hauptsturmführer obrátil ke Schwarzovi a vyňal si z oka monokl, aby ho vyčistil. Dodenburg se díval, jak při tom velitel skutečně jako pravý sup nachýlil hlavu. Zdálo se, že nechce, aby někdo zahlédl výraz jeho očí. „Jen tak mimochodem, Schwarzi, v Hitlerově doprovodu bude i váš strýc. A ten se obrátil na velitele praporu s tím, abych vám pro tento večer dal volno. To vám samozřejmě můžu slíbit.“

Schwarz nedokázal skrýt pýchu nad tím, že se tu mluví o jeho slavném strýci:

„Děkuji vám, hauptsturmführere! Oceňuji vaši laskavost.“

Schwarz ovšem nebyl sám, kdo oceňoval příležitost, kterou Hitlerova návštěva skýtala. Například Schulze si uvědomil, že může získat možnost dostat se do Metzgerova bytu.

Ráno před přehlídkou, když v šest hodin budil vojáky službu konající poddůstojník, hlásil se Schulze marod.

Poddůstojník, kterému se u roty říkalo Prdelka, protože byl za polského tažení raněn do choulostivé části těla, hleděl na svlečeného Schulzeho s podezřením:

„Chcete se ulejšvat?“

Vojínův bledý obličej a kruhy pod očima však svědčily o tom, že se dotýčný ulejšvat nepokouší.

„Půlku noci jsem proseděl na hajzlu, rottenführe-re,“ zasípal s námahou. „Mám strašnou sračku. Myslel jsem že vyseru všechny střeva.“

Prdelka si něco zapsal do notýsku. Pak řekl:

„Tak se teda můžete hlásit jako marod. Ale běda, jestli mě chcete nějak oblafnout!“

O štábním lékaři doktoru Horchovi se vědělo, že byl přijat ke Zbraním SS na základě práce „Metody stanovení neárijských typů na základě tělesných pachů“. Ted' byl zaneprázdněn natolik, že neměl čas zabývat se uboze vyhlížejícím Hamburčanem. Jeho dia-gnóza byla jednoduchá: „Řídký průjem“. Užil tohohle civilního slova místo vznešeného řeckého termínu „diarrhoea“. Schulzeovi předepsal:

„Lehčí službu, živočišné uhlí a dvakrát denně ovocnou šťávu. Zítra ráno se ohlásíte zdravý!“

„Rozkaz, doktore,“ odpověděl sotva slyšitelně Schulze.

Doktor Horch si něco zapsal do svých papírů. V současné době dělal pokusy: Snažil se vyléčit veškeré choroby přírodními léky. Dokonce zkoušel léčit bolest zubů listy z pelargonie, které se měly dávat do uší. Měl v plánu, že o výsledku svých pokusů bude informovat přímo reichsführera Himmlera. Jedna věc mu ale v jeho projektu nevycházela: Nejčastějším problémem u mladých chlapů v praporu Wotan byla kapavka. A proti ní přírodní léčiva, jako například mátový čaj a syrový česnek, nebyla příliš účinná.

Když Schulze vypadl od doktora, okamžitě vyplivl žvanec odporného tabáku, po kterém mu bylo tak špatně. Takovýhle trik měl ale důležitý význam - Schulze se octl o krok blíže k svému cíli. Jistý osmnáctiletý voják, blondáček stížený hrozným kašlem, byl doktorem Horchem léčen heřmánkovým čajem a navíc měl rozkázáno uklízet v Metzgerově bytě.

Schulze počkal, až je rottenführer Prdelka nechá odejít, a potom mladíčkovi vrazil do ruky pětimarkovku:

„Vem si to a kup si v kantýně flašku rumu, udělej si grog - a bude to pro tvé plíce rozhodně lepší než všechny ty srágorý, co ti předepisuje ten cvaklej pi-lulkář.“

Překvapený mladík si peníze vděčně vzal, ale pak se zeptal:

„Jenže co s tím hauptscharführerovým bytem?“ A hrozivě se rozkašlal.

„To nech na mě, kamaráde,“ zasmál se Schulze a vzal si od mladíka plácačku na koberce, kterou mu rottenführer přidělil.

„Já to udělám. Já paní Metzgero-vý vyklepu koberec tak, jak to ještě nezažila.“

Manželka hauptscharführera Metzgera, kyprá blondýnka, seděla na pohovce v malém obýváku. Jejich byt byl v bloku hned proti kasárnám...

Schulze zaťukal na dveře a zeptal se, jestli může vstoupit.

Na stolku, který měla Lore Metzgerová při ruce, stála zpola vypitá sklenka višňového likéru. Žena si u kyprých ňader přidržovala dózu s čokoládovými bonbony, také plněnými likéry. Buclatou ručkou lovila z dózy jeden bonbon za druhým a po každém si olízla prsty s červeně nalakovanými nehty.

„Co chcete?“ zeptala se a ani se přitom na příchozího nepodívala. Dál se věnovala svým bonbonům.

„Přišel jsem vyklepat vaše koberce, paní hauptscharführerová,“ pronesl Schulze vojensky řízně a vypjal se do pozoru. Tenhle typ žen dobře znal. V Hamburku se jim říkalo Unuděné vdovy. Byly to bezdětné paničky z předměstí, které trávil doma čas tím, že popíjely, pokušovaly a dělaly si manikúru. Nudil je celý svět. Nudili je i jejich manželé a ony si vlastně taky připadaly nudné. Jejich životy byly prázdné, neexistovalo pro ně nic, co by jim jejich čas nějak mohlo zaplnit, neměly ani žádný důvod, aby mohly věřit ve svou ženskou přitažlivost.

„Nemůžete se podívat, jestli venku prší?“ A zase se po Schulzem ani nepodívala. „To byste přece nemohl venku vyklepávat koberce!“

„To opravdu ne, paní hauptscharführerová,“ odpověděl snaživě přitrouble Schulze. „Já si ale fakt nevším, jestli venku prší.“

„Vy vojáci jste někteří tak hloupí, že se vám musí říct, jestli venku prší nebo ne,“ řekla pohrdavě. Naklonila se a natáhla ruku, aby si mohla vzít sklenku s likérem. Její obrovská, zpola odhalená ňadra se přitom zatřásla, takže se zdálo, že každým okamžikem vypadnou z velkého výstřihu volné halenky. Schul-zemu ještě v hlavě doznívala její slova a on si cynicky pomyslel: S některými čubkami je to nemlich to samý.

Na vojákově široké tváři však nebylo znát, co cítí. Schulze měl nasazenou masku poslušné hlouposti. Stál tu coby obyčejný, mlčenlivý voják.

„Tak tam nestůjte jak špatně vyřezaný svatý,“ vyštěkla a přitáhla si sklenku s likérem. „Jestli tam prší, tak si na chvilku

sedněte, ono se to brzy přežene.“

Já ti dám špatně vyřezanýho svatýho, babo jedna, řekl si pro sebe Schulze. Když ale promluvil, v hlase zněla uctivá vděčnost za velkomyslnou nabídku.

„Děkuju, paní hauptscharführerová! Jste velice laskavá.“

Posadil se na krajíček židle. Zada měl, jako by spolkl pravítko, kolena tiskl k sobě jako ustrašený záček, který se dostavil k řediteli školy. Žena si dolévala sklenku a vlastně poprvé za celou dobu se na vojáka před sebou podívala.

Schulze napjatě sledoval slabý proud tekutiny, která z láhve stékala do sklenky. Žena si jeho pohledu všimla a hned zareagovala:

„Nezírejte na to jako žíznivej na poušti a podejte si pro sebe taky skleničku! Jsou támhle v kredenci.“

Schulze váhavě vstal:

„To smím, paní hauptscharführerová?“

„Samozřejmě! A nebudu to říkat dvakrát. A - přestaňte mi říkat paní hauptscharführerová!“

Dál už pak věci probíhaly takřikajíc ve velkém stylu. Přesně tak, jak si to Schulze naplánoval. Takovéhle malé představení sehrál během posledních deseti let dobře padesátkrát. Začal, když mu bylo čtrnáct, a poprvé to bylo s matkou spolužáka, tehdy Schulzeho nejlepššího kamaráda.

Ted' nejdřív mluvili o počasí. Potom si povídali o životě u SS. Následovala další sklenka likéru. Schulze opatrně sondoval, jak je na tom panička ve vztahu s hauptscharführerem:

„To je určitě dost osamělý život, když má žena za manžela člověka s tak důležitou funkcí, jako je hauptscharführer.“

Lore Metzgerová přikývla:

„Snad jedině vy dokážete pochopit, jak strašně osamělý život to je.“ Vložila do svých slov veškerou touhu své nudící se romantické duše, celé své potlačované přání.

Následovala další sklenka višňového likéru.

Když Schulze ženě skleničku podával, jakoby náhodou se dotkl jejího obtloustlého kolena. Žena se zachvěla žádostí. Schulze chvíli počkal a potom si docela samozřejmě přisedl blíž a položil ženě svou svalnatou paži kolem ramen. Přes látku blůzy cítil pružnost ženského těla. Bylo horké a lehce se začínalo rosit potem. Zasunul ruku pod blůzu a dotkl se bradavky.

Lore sklopila oči a vydechla:

„Co si asi tak o mně musíte myslet?“

Naznačil úhybný pohyb ruky, ale Lore se jí bleskově zmocnila a vrátila její prsty k rozdrážděné bradavce. Sklonil se a přitiskl své rty na ženina ústa. Jejich jazyky se kolem sebe pokoušely ovinout jako dva hadi. Přes ženino obnažené rameno Schulze zahlédl fotografii. Byl na ní Metzger a skutečně se tvářil jako pyšný řezník. V předválečné černé uniformě se vypínal na bílém koni. Schulze po něm posměšně přejel očima a pak se už plně věnoval činnosti, která se mu nabízela.

O několik minut později leželo ženino spodní prádlo na koberci a Lore, která už na sobě měla jen černé hedvábné punčochy, špičkou nohy přibouchla dveře. Potom je zamkla. Pak — velice opatrně, aby snad nedělala zbytečný rámus, který by mohli zaslechnout sousedé — stáhla žaluzie.

Poprvé se jí zmocnil na pohovce. Ona potom se smíchem odcupitala do koupelny a Schulze ji na její cestě svou obrovskou tlapou pleskl po mohutném zadku a spíš přátelsky než mstivě prohodil směrem k fotografii:

„Tak to máme zaprvý!“

O chvíli později se všechno opakovalo přímo na manželské posteli. Nejdřív se tomu trochu vzpírala, ale ne moc.

Schulzemu to vrzání per a dřevěné skřípání postranic znělo jako hudba. Byl to náležitý doprovod k dalšímu aktu jeho pomsty.

„Tak to je zadruhé!“

Když to bylo „zatřetí“, donutil Schulze ženu k takovým věcem, které sama komentovala:

„Tohle jsem pro hauptscharführera nikdy neudělala. A to jsem s ním vdaná už deset let! Ani jsem o něčem takovém neměla ponětí, tohle jsem nenašla ani v knížkách, který hauptscharführer zabavil vojákům. A že tam byly pěkný prasečinky!“

Schulze věděl, že teď už v téhle hře není třeba pokračovat. Chytil ženu za blondáté vlasy a vytáhl ji nad sebe. Pak nastoupilo ticho, které ho naplňovalo uspokojením. Tak skončilo to „zatřetí“.

Byly tři hodiny odpoledne, když Schulze opustil hauptscharführerův byt, nepoužitou plácačku na koberce si nesl v podpaží. Lore usnula na poválené posteli, po jejích buclatých tvářích se rozléval výraz naprosté spokojenosti. I Schulze vypadal spokojeně a navíc se v jeho obličeji zračil i náznak zlomyslnosti.

Pociťoval mírnou bolest ve slabinách, což ovšem přisuzoval předchozí činnosti. Vykročil k bráně do kasáren, kde právě z nákladních aut vyskakovali vojáci, kteří se vrátili z přehlídky.

„Co vy tady?“ ozvalo se.

Schulze se překvapeně otočil a postavil se do pozoru. Plácačku na koberce držel podél těla, jako by to byla puška. Ten, kdo na něj zavola, byl hauptscharführer Metzger ve slavnostní uniformě. „Myslel jsem, že vám není dobře,“ pokračoval poddůstojník přísně. „Kde jste s tím byl?“ Ukázal na plácačku.

„Lékař mi dal úlevu při plnění povinností,“ odpověděl řízně Schulze. „Byl jsem ve vašem bytě a vyklepal jsem pro paní hauptscharführerovou koberce.“

Řezníkův mrzutý výraz poněkud vyprchal. Hauptscharführer měl za sebou namáhavý deštivý den v Tre-víru a byl teď velice unavený. Všechno, co si v téhle chvíli přál, bylo sundat ze sebe uniformu a něčeho se napít. Jestliže tenhle voják v bytě udělal ty nejtěžší úklidové práce, Lore nebude večer unavená. Mohla by to být příjemná změna. Vždyť přece

láska je chleba normálního chlapa, zabručel si sám pro sebe větu, kterou nedávno pochytil v jednom filmu.
„A vyklepal jste ty koberce opravdu dobře? To víte — moje žena je hrozně náročná.“
„Můžete se spolehnout, hauptscharführere,“ odpověděl hbitě Schulze. „Dal jsem si záležet. Dost dlouho se jim nebudete muset věnovat.“ Pak zasalutoval a rychle odkráčel, aby snad v jeho modrých očích nemohl poddůstojník zahlédnout výraz triumfu.

KAPITOLA 5

I untersturmführer Kurt Schwarz zažíval pocit vítězství. Bylo to toho večera v Trevíru, když se po šesti letech setkal se svým strýcem, a ten se rozhodl, že společně stráví pár volných hodin. Heydrich seděl ve své pracovně. Zvolna zvedl pěstěnou ruku, ukázal ke dveřím a vysokým sonórním hlasem řekl jednomu z přítomných:

„Vypadněte, Müllere!“ Holohlavý šéf gestapa se poslušně zvedl. „Vy taky, Nebel!“ Šéf kriminální policie následoval ke dveřím svého kolegu. Tam se oba otočili a vypjali do pozoru:

„Heil Hitler, obergruppenführere!“ vyštěkli.

Jejich šéf se na ně pozorně zadíval. A potom, jako by pronášel nějaké oficiální prohlášení, řekl:

„Dnes večer mám v úmyslu strávit rozhovorem tady - s Kurtem. Potom si chceme popít a nakonec,“ udělal jednoznačný obscénní posunek, „zkusíme v tomhle bohem zapomenutém papeženském doupěti objevit, jaké radovánky se tu nabízejí. Je vám to jasné?“

„Jasně, obergruppenführere!“ zaznělo dvojhlasně. Oba muži mu až moc dobře rozuměli. Obergruppen-führer Reinhard Heydrich, šéf německé bezpečnostní služby, po celém Německu známý jako „Kat Heydrich“, se prostě dnes večer chystal na svůj pověstný tah. A oba byli rádi, že nejsou nuceni se s ním téhle akce zúčastnit. Tenhle vysoký světlolvasý generál SS s jemnými rukama houslisty (jímž opravdu byl) a ledovými očima vraha (jímž také byl) se během takového tahu stával ještě nebezpečnějším než jindy.

Když oba muži vypadli z místnosti, Heydrich natáhl nohy v pečlivě nablýskaných holínkách na stůl. Vyndal láhev koňaku a hned si pořádně nalil. Pak láhev přisunul ke svému synovci:

„Posluž si, Kurte!“ Nečekal však, až si Kurt taky nalije. Rychle a náraz obsah své skleničky vyprázdnil. „Tu láhev teď zlikvidujeme,“ prohodil. „Ty mi ale pověz, jak se ti líbí služba u úderného praporu Wotan.“

Kurt, kterého přece jen přítomnost významného strýčka vyváděla z míry, začal o některých podrobnostech ze života 2. roty.

Heydrich pozorně naslouchal a občas se mechanicky napil. Pak se zeptal:

„A jaká je mezi vojáky nálada?“

„Vynikající.“

„A mezi důstojníky?“

Schwarz trochu zaváhal a pak pokrčil rameny:

„Jsou tam někteří, kterým jako by chyběla určitá tvrdost,“ začal zvolna.

„Například obersturmführer Kuno von Doden-burg,“ podotkl Heydrich a upřímně se bavil výrazem, který se objevil na synovcově tváři. „To víš, milý Kurte, máme své informátory všude! Taky bych ti mohl povědět pár delikátních podrobností o vašem známém hauptsturmführeru Geierovi. Nemiluje jenom jízdu na koni, to mi věř. Má v lásce i jiné věci, ale o tom se raději nebudu šířit. Mohl by to být pro tvou mladou citlivou duši šok. Jak vidíš, Kurte, moje policie je schopna obsáhnout všechny aspekty života celého národa. Potřebuju informace o každém člověku, abych mohl správně řídit myšlení lidu. To je jediná cesta, jak z tohoto myšlení eliminovat cizí vlivy a z toho vyplývající možnou celkovou destrukci. Policie musí být zárukou čistoty a náležité výchovy velkého německého národa - takový je můj záměr.“ V jeho očích na okamžik fanaticky zazářilo. Potom se znovu zhluboka napil koňaku a sundal nohy ze stolu. „A teď se podíváme, co může významným vojákům nabídnout nejkatoličtější město Trevír, o kterém místní tvrdí, že bylo staré už v dobách, kdy Řím byl ještě mladý!“

Pak už jenom čekali, až s nimi velký černý mercedes vyrazí z hotelu. Heydrich přátelsky svého synovce šťouchl:

„Znáš tu anekdotu o dvou jeptiškách a klobáse?“ A to byla první z přisprostých anekdot, které musel té noci mladý Kurt od svého významného strýčka vyslechnout.

„Ulicí SS pochodují, jsou připraveni udeřit,“ prozpěvovali oba svorně.

Reinhard Heydrich klopytl a v temné hotelové chodbě skoro upadl.

„Tiše, strýčku,“ vzpomatoval se Kurt Schwarz a snažil se Heydricha uklidnit, „všichni spí.“ Jenže šéf říšské bezpečnostní služby to nebral na vědomí a opi-lecky hulákal dál:

„... a už prapory smrti vlají, jsme černý mor a jdeme se bít...“

Schwarz se snažil dostat strýčka do dveří. Když se mu to podařilo, oddechl si a podpatkem za sebou dveře přibouchl. Nechal Heydricha padnout do křesla a roze-pjal mu knoflíček u límce košile. Byl upřímně rád, že se mu podařilo úplně opilého šéfa německého bezpečnostního systému dostat do hotelu bez nějakého většího incidentu. Ještě nikdy v životě Kurt něco podobného nezažil, dokonce ani v kadetní škole v Tölzu. Strýček dokázal během šesti hodin nepřetržitě pít. A pil koňak, gin, whisky a víno... Prostě jen a jen samý alkohol! Musel snad mít žaludek ze železa...

Heydrich se najednou zvedl a zakymácel se:

„Musím na hajzl,“ zablekotal. S napřaženou paží, jako by ztratil zrak, odklopýtal do koupelny. Schwarz toho okamžitě využil, zabořil se do uprázdňeného křesla a natáhl si před sebe nohy. Bože, co by teď dal

za to, kdyby si mohl lehnout do postele! Měl pocit, že by dokázal prospat v jednom kuse celých osmačtyřicet hodin. Pak se mu zavřely oči a začal stejnoměrně oddechovat...

Untersturmführeru Schwarzovi však nebylo souzeno, aby té noci spal. Najednou ho vzburcoval výstřel. Vztyčil se v křesle a uvědomil si, že se střílelo v koupelně. Vyskočil a rozběhl se tam. Před rozbítným zrcadlem uviděl strýčka. Jednou

rukou se držel umyvadla a v druhé, nebezpečně se třesoucí, svíral pistoli. Strýček na sebe do stěpů zrcadla dělal grimasy a pak pomalu pronesl:

„Teď už jsem tě dostal, ty židovská svině!“

Schwarz na něj zděšeně zíral. Vůbec se na první pohled nezdálo, že je strýček opilý. A tak se Schwarz zeptal:

„Co jste to říkal?“

Heydrich se k němu obrátil:

„Říkal jsem židovská svině.“ Usmíval se, ale nějak divně.

„A co jste tím myslel?“

„To je úplně jednoduché, drahý Kurte,“ pronesl náhle zcela jasným a zvučným hlasem Heydrich. „Tvá matka a já jsme Židi. Tvoje babička se jmenovala Sa-rah Süssová. Až budeš v Tölzu studovat rasovou antropologii a genealogii, pochopíš, co to znamená. Rodina Heydrichů je židovská!“

„Židovská?“ hlesl Kurt.

Heydrich se na něj potměšile zašklebil:

„Ano, kamaráde, my jsme oba Židi.“

Později, když se tato otázka v kuloárech občas přetřásala, vycházelo najevo, že leckdo o těchto Heydrichových hysterických výlevech věděl. Dokonce i Himmler, který Heydricha charakterizoval jako nešťastného, vnitřně úplně rozpolceného muže, připouštěl, že to je příznak lidí, kteří pocházejí ze smíšených ras. Heydrich se však - pokud šlo o jeho původ - zřejmě mýlil...

KAPITOLA 6

Zima roku 1939, jedna z nejtvrděších zim, jaké tu lidé pamatovali, pomalu přecházela v jaro. Černé topoly po obvodu Kasáren Adolfa Hitlera začínaly obřázet zeleným listím. Když se poddůstojníci zrovna nedívali, vojáci 2. roty se pokoušeli trochu si pohovět. Ještě když byla zima, sami od sebe se snažili pohybovat co nejrychleji, aby se zahřáli. S příchodem jara se začalo oteplovat a nebylo nutné tak ve všem pospíchat, jak to například chtěl hauptscharführer Metzger:

„Já vám teda sakra protáhnu ty vaše líný kosti,“ řval na vojáky.

Jaro také přineslo konec dlouhé „Podivné války“ na západě. Říkalo se jí „sitzkrieg“ — čili jakási sedavá válka.

Devátého dubna roku 1940 přesně v pět hodin dvacet ráno zakotvila v Kodani loď Hansestadt Dan-zig. Přivezla do Dánska německá vojska, aby zemi obsadila. Její zakotvení řídil generál Kurt Himer, který byl velitelem těchto vojsk a do dánského hlavního města dorazil v civilních šatech už dva dny předem. Všechno proběhlo velice snadno. Dánsko se vzdalo během jediného dne a celkové ztráty na německé straně činily dvacet raněných.

Teď bylo na řadě Norsko. Tady ale nepřítel kladl houževnatější odpor. Titulky německých novin Völ-kischer Beobachter a Rheinischer Westdeutscher Beobachter, které v těchto dnech němečtí vojáci dostávali, byly plné zpráv o bojích u Narviku, Trondheimu

a Fornebu a o hrdinských činech bavorských horských jednotek, jimž velel generál Dietl.

V tomto měsíci také začala do Kasáren Adolfa Hitlera přicházet nová výzbroj, z čehož vojáci 2. roty usoudili, že jejich křest ohněm nastane zřejmě velice brzy. Jejich staré nákladáky a koňské potahy zmizely a byly nahrazeny polopásovými motorovými vozidly, která se ještě leskla novotou. Všechny čtyři vyfasovaly smrtelnosný kulomet typu MG 42 s mechanismem chlazeným vzduchem. Umožňoval vypálit až osm set ran za minutu. Každý den ráno byl speciální výcvik přerušen, aby si vojáci mohli vyslechnout zprávy z Hitlerova hlavního stanu. Dovídali se tak novinky jako například, že padl Narvik... Rota dostala i zásilku plamenometů. Když instrukční tým ze speciální armádní služby tuhle dodávku začal vykládat, vojáci z 2. roty si jen vyměnili významné pohledy... „To jsou tajné zbraně,“ šeptalo se.

„Chystá se asi nějaká tajná akce.“

Hřmotný poddůstojník z tříčlenného instrukčního týmu dal navléknout na záda jednoho z vojáků popruhy s kulatým kanystrem, ve kterém bylo palivo.

„Tohle je to nejdůležitější z celé věci,“ řekl. „Je to sakramentsky háklivý, to mi teda věřte. Stačí jednou škrtnout — a ádie, Marie!“

Celá druhá rota se uctivě, ale bez velkého nadšení, zasmála.

Poddůstojník pokračoval:

„A jaký bude náš úkol?“ Vzápětí si sám na otázku odpověděl: „Musíme zajistit muže s kanystrem - a tedy s celým plamenometem - tu nejlepší ochranu. To musí udělat tihle dva.“ A ukázal na dvojici prstem. Byli to pěšáci až po zuby ozbrojení puškami a granáty. Stáli tu bez hnutí jako figuríny z armádní příručky.

Poddůstojník si odkašlal.

„Tak jdeme na to! Tamhleto bude bunkr, který máme zlikvidovat.“ A ukázal na bednu, která ležela asi padesát metrů od nich. „Co potřebujeme k tomu, abychom ji zlikvidovali?“

Než stačila zaznít nějaká odpověď, jeden z dvojice ozbrojených pěšáků se začal zleva plížit směrem k falešnému bunkru. Vpravače svíral kouřový granát. Druhý muž se vrhl na zem, předpisově roznožil a začal stopovými střelami bednu doslova zasypávat.

Voják s granátem najednou zvedl pravou paži. V tom okamžiku druhý voják přestal střílet. První pěšák vrhl granát...

Ozvalo se suché prásknutí, jako když se za horkého letního dne zlomí větev, na kterou jsme právě šlápli. Bedna, která představovala bunkr, se po výbuchu zahalila do hustého šedého kouře. Druhý pěšák vstal a postavil se po bok vojáka s plamenometem. Měli to jasně dobře secvičené.

Poddůstojník zahvízdal na píšťalku. Vojáci vyrazili směrem ke kouři. Ozbrojený pěšák se držel po levici vojáka s plamenometem. Běžel a od boku páčil z pušky. Muži z 2. roty si ale povšimli, že se drží trochu zpátky. Vzápětí pochopili,

proč. Voják s plamenometem stiskl spoušť své hrozné zbraně.

Syčivý jazyk plamene vyrazil vpřed a ovinul se kolem dřevěné bedny. Na prknech naskákaly puchýřky barvy. Vzduch se zaplnil pachem hořícího dřeva a škvařící se barvy.

Poddůstojník z instrukčního týmu beze slova hleděl na přihlížející vojáky. Už něco podobného předváděl poněkolkrát, ale ještě v sobě nedokázal překonat určitou míru děsu, která ho při téhle podívané přepadala. Pak promluvil:

„Kdyby se tohle předvádělo opravdu naplno, každý živý tvor by v okruhu dvaceti metrů zkolaboval kvůli nedostatku kyslíku. Jeho plíce by to nevydržely. A to, co by plamen přímo zasáhl, to by bylo zpoloviny spáleno na troud. Člověk by se změnil na scvrklého černého trpaslíka. Aspoň tak jsem to slyšel...“ Poslední slova pronesl zvolna a zadumaně, jako kdyby mluvil sám k sobě.

Poté, co byly rotě dodány plamenomety, následoval tvrdý výcvik v boji muže proti muži. Trénovalo se v domech vesničky, která byla za tímto účelem podle rozkazu velitele praporu urychleně evakuována. Současně s tím probíhal opětovný nácvik dobývání domů. Akce začínala vypálením salvy pod okny, aby se obyvatelé vyděsili, pak se rozrazilo dveře a dovnitř se vrhl ruční granát. Dveře se hned zase zavřely a následoval rachot exploze granátu. Po novém rozražení dveří zaburácela dávka ze samopalů, která se měla postarat o ty, kteří to uvnitř zatím přežili.

„Dopřede práce,“ ulevoval si Schulze, když obers-turmführer Dodenburg nařídil své četě, aby nácvik dobytí domu ještě jednou zopakovala. „Tak mě napadá, že už nikdy nesvedu dostat se do domu jinak, než že rozrazím dveře a hodím dovnitř granát.“ A utřel si z čela pot. „Jestli to takhle půjde dál, budu společensky nebezpečnej. Lidi se mě budou bát.“ Dodenburg si znovu nasadil helmu a připravil si samopal. Pak řekl:

„Schulze, vy jste společensky nebezpečný už od toho okamžiku, kdy vás otec počal. Tak nechte řeči — a jdeme na to!“ Hauptsturmführer Geier neměl v úmyslu slepě plnit rozkazy velitele praporu. Osobně si myslel, že sturm-bannführer Hartmann příští vojenské tažení nepřezijí. Jeho příjmení Hartmann sice znamená „tvrdý muž“, ale on se navzdory svému jménu takovouto vlastností nevyznačoval. Měl ženu a děti, což byla skutečnost, která podle Geierova mínění vojáka diskvalifikovala. A kromě toho byl Hartmann příliš slušný. Nebyl stavěný na různé úskoky, chtěl se ke všemu postavit čelem.

Geier k svému velkému potěšení objevil, že jeden z jeho poddůstojníků byl u předválečné policie, kde se naučil základy džiu-džitsu. Hauptsturmführer se rozhodl, že každý voják z 2. rotě musí ovládat základy osobního boje beze zbraní. Jako první prošel tímto kurzem on osobně. Jeho drobná figurka v dlouhých šortkách působila směšně a vypadala vedle urostlého bývalého policisty jako postavička trpaslíka. Pro Geiera to ale bylo velice vzrušující. Potěšení mu přinášela nejen radost z pohybu, ale i blízkost jiného potíciho se těla. Bylo to pro něj stejně pěkné jako pohled na vybledlé francouzské snímky nahých chlapců. Tyhle pohlednice si schovával ve svém toaletním stolku.

„Pánové,“ řekl svým důstojníkům v pondělí ráno — ostatně takhle začínal každý nový týden, „vyžaduji bezmeznou poslušnost. Když vám řeknu, abyste skočili z okna, čekám, že to uděláte okamžitě, i když budeme třeba ve třetím patře.“ A zapasoval si do pravého oka ještě hlouběji svůj monokl. „Poslušnost musí mít oporu v plné sebedůvěře, a proto chci, aby každý z vás prošel kurzem sebeobrany. Můžu vás ujistit, že po absolvování kurzu nebude na světě nepřítel, kterého byste se mohli bát.“

„Nejslabším místem na těle chlapa jsou varlata,“ řekl bývalý policista. „Když se k nim dokážete dostat, je hotovo. Je to jasný?“

„Ano,“ odpověděli sborem.

„Pokud takhle dokážete odrovnat nějakýho Anglá-na nebo žabikucha, je to v pořádku. Co ale budete dělat, když on to na vás zkusí stejně?“ A varovně pozvedl silný ukazovák, který připomínal klobásu. „To je problém, žejo?“

„To je problém,“ odpověděli zase všichni poslušně.

„Existuje ale obrana, kterou vás teď naučím. Pojd'te sem, Schulze! Chci, abyste mě kopnul do varlat.“

„Koupnout vás do varlat?“ vytřeštil oči v hraném údivu Schulze. „Ale vy jste přece poddůstojník!“

„Jen se nebojte,“ obrátil se instruktor i k ostatním vojákům, „já se o sebe dokážu postarat, jak uvidíte. Hlavně se, Schulze, nesmíte divit, až se tím svým tlustým zadkem během několika vteřin budete válet po zemi.“

„Jste si tím jistě, unterscharführere?“ ozval se Schulze.

„Samozřejmě, že jsem! Berte to jako rozkaz! Pokuste se mě kopnout do varlat!“

„Tak jo. Když myslíte, tak jdeme na to, unterscharführere.“

Schulze vyrazil dopředu s rychlostí, jakou by u takového hromotluka nikdo nečekal. Bývalý policista zvedl ruce, aby útok odrazil. Schulze vyskočil a ve vzduchu se otočil, jako to občas předváděli slavní fotbalisté hamburského klubu St. Pauli. Instruktor to překvapilo. Jeho ruce sáhly do prázdna. V následujícím okamžiku se svíjel na zemi a sténal.

„Nebo jsem snad předem měl říct, že jsem byl přeborník socialistického klubu džiu-džitsu v Bamberku?“ zeptal se nevinně Schulze.

A to byl konec Geierových pokusů přeměnit 2. rotu v experty bojových umění beze zbraní. Ostatně teď měl jakožto velitel rotě plnou hlavu jiných starostí, než byla péče o tenhle výcvikový program. Čas rychle utíkal a rota musela plnit úkoly, ke kterým toto specifické bojové umění ovládat nepotřebovala. V poslední dubnový den vydal Geier rozkaz k uspořádání takzvaného „vojáckého večera“. Podobné akce znají i jiné armády, ale u armády německé se při nich počítá s mohutnou pijatíkou. Geier osobně zařídil dodávku dvou soudků piva po padesáti litrech. Ostatní důstojníci dodali dva tucty lahví kořalky. To všechno zaplatili ze svého.

To, že se pijatíka bude konat, oznámil všem haupt-scharführer Metzger a vojáci to uvítali s jásotem.

Schulze ale nadšený nebyl. Tím, že zlikvidoval svého instruktora při džiu-džitsu, způsobil jeho degradaci a převelení k nějaké jednotce do týlu. To Schulzeho opravdu netěšilo. Na zprávu o tom, že vypukne pijatí-ka, reagoval pak velice zdrženlivě:

„Víte co, kamarádi? Když nám důstojníci kupují pivo a šnaps, můžeme se vsadit, že už všechno brzo vypukne.“

A jako obvykle nebyl daleko od pravdy.

KAPITOLA 7

„Meine Herren,“ obrátil se svým typicky skřehotavým prušáckým hlasem hauptsturmführer Geier k důstojníkům, „půjdeme s vojáky na kamarádký večer.“ Zasunul si monokl pevněji na oko a pozorně se na své důstojníky podíval. Stál tu před ním: Dodenburg, Schwarz, Kaufmann, jehož otec byl zámožný průmyslník v Porúří, a mladý Fick s nešťastným příjmením. Neustále musel poslouchat, jak někdo někoho „přefik-nul“... Geier pokračoval:

„Nevím, kolik toho snesete. Žádám vás ale, abyste se chovali důstojně, jak ostatně důstojníkům přísluší.“

Schwarz hleděl na svého velitele s neskrývanou nechutí: To, co se skrývalo pod „Supovým“ chladným, cynickým zevnějškem, nebylo nic jiného než prospěchářské měšťáctví. Ačkoliv tenhle člověk nosil uniformu Hitlerovy Černé gardy, nebyl skutečným stoupencem národního převratu, který pod Hitlerovým vedením probíhal už od roku 1933. V podstatě byl hauptsturmführer Geier konjunkturalista, který do nacionálně socialistické strany vstoupil — jak doufal — ještě včas, jako se nastupuje do vlaku, který by nám neměl ujet.

Geier nebyl hlupák a Schwarzův pohrdavý pohled nejen zaznamenal, ale i pochopil. Jen počkej, hochu, pomyslel si na jeho adresu, já si to s tebou vyřídím. A žádný strýček Heydrich ti nepomůže... Velitel byl ovšem moudrý natolik, aby podobná slova nepronášel nahlas. Místo zbytečných úvah pozvedl pravačku do výše třetího knoflíku vojenského saka, jak velely vojenské zvyky. Loket musel s hrudí svírat devadesátistupňový úhel. Pak vyštěkl:

„Meine Herren, prosit!“

„Prosit!“ odpověděli důstojníci jako jeden muž.

Všichni naráz pozvedli své sklenky a obrátili do sebe jejich obsah. Přesně ve stejném okamžiku je pak všichni s cinknutím odložili na stůl.

Hauptsturmführer spokojeně přikývl. To, že se všichni pohybovali přesně stejně jako na drátku, to se mu líbilo.

Ostatně - on měl rád každou uniformitu. A tady musel ocenit, že tihle muži před ním nejsou důstojníci kavalerie, u nichž by něco podobného automaticky předpokládal. Schwarz s Kaufmannem dokonce ani nejsou urozeného původu!

Všichni jsou to ovšem velitelé, kteří se zúčastní blížící se bitvy. Hauptsturmführer si odkašlal a prohodil:

„Pánové, myslím, že je čas, abychom šli k vojákům!“

Hauptscharführer Metzger dostal na starost výzdobu místnosti, kde se měl večírek konat. Jednoduché dřevěné stoly byly srovnány do tvaru velké podkovy a pokryty zašedlými ubrusy. V ohybu podkovy, na jejím vrcholu, stálo velké křeslo pro hauptsturmführera Geiera. Po jeho stranách byla o něco menší křesla pro ostatní důstojníky a Metzgera. Mužstvo mělo u stolů obyčejné lavice, které sem přinesli z jídelny. V pravidelných vzdálenostech na stole byly přichystány láhve s kořalkou a s řadami sklínek. Na každého tu před jeho místem čekal kameninový tuplák s pivem. Stěny byly vyzdobené chvojím, nakradeným v lese za ranního výcviku.

Když velitel Geier s ostatními důstojníky vstoupil, vojáci za stoly se vymrštili do pozoru. Hauptsturmführer mohl s potěšením konstatovat, že se během několika měsíců s vojáky stala proměna. I ty uniformy jim teď nějak líp seděly, třebaže ani zdaleka nezářily novotou. Obličaje vojáků byly ostřeji řezané, takže jejich oči vypadaly výraznější. Mladí muži si osvojili

nové způsoby chování, v němž bylo jasně odděleno to, co je správné, a co ne. K tomuto stavu dospěli za cenu obrovské námahy, přemáhání sebe sama, ústrků a někdy i za cenu vlastní krve. Teď už nevypadali jako civilové maskovaní za vojáky... Byli to už vycvičení vojáci, kterým chybělo jen jediné: krvavá zkušenost z bojiště.

Hauptscharführer Metzger přicházející důstojníky nadšeně pozdravil a zařval:

„Hauptsturmführere! Druhá rota úderného praporu SS Wotan shromážděna na kamarádkém večeru!“

Geier se nonšalantně dotkl prsty v rukavici své čepice:

„Děkuji, hauptscharführere! Dejte mužům pohov!“

Ozvalo se šoupání podrážek.

„Připravit pití!“ zavelel Metzger.

Z lahví odletěly zátky a do při sunutých skleniček se začala rozlévat kořalka. Geier odložil čepici a vzal si sklenku.

Automaticky ji pozvedl ke třetímu knoflíku saka a zaskřehotal:

„Kamarádi! Připíjím na nás, kteří jsme tady, na ty, které máme rádi, a na 2. rotu vůbec!“

„Na nás, kteří jsme tady, na ty, které máme rádi, a na 2. rotu vůbec,“ zahřmělo místností, až se dřevěné lavice zatřásly.

„A všichni - do dna!“

Všichni svou dávku vypili na ex a jenom snad dva z mladíků, kteří až dosud na něco podobného nebyli zvyklí, zakašlali, když jim kořalka rozpálila hrdla.

Geier usedl. Rota ho s dřevěným skřípotem lavic následovala.

„Hauptscharführere, chtělo by to pro začátek nějaký vtip,“ podotkl velitel. „A pěkně šťavnatý, prosím!“

„Schulze!“ zahulákal Metzger přes celý stůl na hro-motluckého Hamburčana. „Vy umíte dělat legraci. Tak řekněte nějaký vtip. A pěkně šťavnatý! Slyšel jste hauptsturmführera, ne?“

Schulze se nenechal pobízet a hned spustil:

„Co řekne voják své ženě, když se poprvý po půl roce vrátí domů na dovolenou?“

„Tak co - teda?“ ozvalo se.

Schulze si přejel prstem po svém velkém nose.

„Voják své ženě řekne: Miláčku, podívej se na podlahu, poněvadž přístích osmačtyřicet hodit budeš koukat jenom do stropu.“

Kolem stolů proběhla vlna smíchu.

„Výborně, Schulze,“ podotkl Geier, rozepjal si knoflíček u límce a dal si druhou sklenku. „A teď ještě jednu pěknou:

Slyšeli jste o těch dvou teplouších, co se plavili přes Kanál císaře Wilhelma...?"

Kamarádský večer byl v plném proudu.

Večírek se změnil v opileckou změt' hulákání, v níž se všichni snažili překonat ty druhé intenzitou a razancí. Poprvé po dlouhé době měli možnost zbavit se svírajícího napětí.

„To jste na omylu,“ prohlašoval někdo, „jestli si myslíte, že žabožrouti jsou mizerní střelci! Oni totiž míří na vaše koule. Udělají z vás zpěváčky na kůru.“

„Jenomže střílet na tvý koule, to je jako střílet pětase-dmadesátimilimetrovým kanónem na vrata od stodoly!“

„Dávej bacha na ten svůj tuplák! Mám ho vylítej na uniformě!“

„Musíš na to jít celou rukou, ale žádný násilí! Až se ten panáček pěkně postaví...“

„Omluvte, prosím, mého kolegu,“ skočil kamarádovi do řeči jiný voják, „stala se mu menší erotická nehoda.“ Okamžitě se k němu všichni se zájmem obrátili. „Minulý týden si právě při takovém úkonu zlomil zápěstí pravý ruky.“

Následoval výbuch smíchu.

„To takhle jeden nováček našel v jídle dlouhej chlup. Stěžoval si kuchaři - a ten na to: Že by to byl vlas? Ale houby, uklidni se, člověče! Dyť to je obyčejnej drát!“

A takhle to pokračovalo celý večer: nekonečná, zmatená přehlídka starých anekdot, pivo, znovu tradiční vojácké vtípky, znovu pivo, žvanění, stesky, hulákání oplzlých písniček a zase pivo s častými náhlými úprky na latrínu, protože té tekutiny bylo prostě moc...

„Jestli teda něco můžu říct, untersturmführere...,“ začal ztěžka Metzger, který se tyčil nad drobným důstojníkem Schwarzem a v jedné ruce svíral tuplák s pivem. V druhé držel skleničku šnapsu. „Dokážu Žida poznat podle čuchu.“ Pak udělal odmítavé gesto a vyspíchl na Schwarzovy vyleštěné boty pivo. Důstojník dělal, že si toho nevšiml. „Každě ví, že Židi normálnímu člověku páchnou. Proto nám taky náš doktor při lékařské prohlídce čuchá k podpaží.“ Metzger významně pokýval velkou hlavou. „To přece víte, že na univerzitě jsou na to školení — aby Žida poznali podle pachu. Jenže já k tomu žádný školení nepotřebuju. Já mám takovou schopnost už od narození.“ A najednou ztišil hlas: „Ti bastardi mají velkej nos a fůru peněz. Jsou mazaný, vypasený a jsou hrozně na mladý holky. A rádi mají bílý maso, to se ví.“

„Opravdu? Vážně to tak je?“ zblekotal opile Schwarz. Zdálo se mu nesmírně těžké tahle slova vůbec vyslovit. Natož si vymýšlet jiná. To už bylo snadnější je opakovat: „Opravdu? Vážně to tak je?“

„Přirozeně.“ A Metzger se zhluboka napil piva. Vzápětí si dopřál hlt šnapsu. „Kvůli bílému masu udělají všechno. To přece víte, že naše německý blondatý dívky je přímo okouzluje. Ale nikdy se s nimi neožení! A nedělali to ani tenkrát, když ještě mohli - než Hitler přišel k moci. Tam, co jsem žil v mládí, tam se říkalo, že rabín Židům hrozil, že jim ho usekne, kdyby je náhodou napadlo vzít si nežidovskou ženskou.“

Schwarz v údivu otevřel ústa a potom nevěřícně vydechl:

„Je to možný?“

Metzger po něm sekl očima:

„Je to možný, untersturmführere! Jestli těm židá-kům včas nezatneme tipec, tak je možný všechno!“

„Podívejte se, Schulze,“ řekl Dodenburg poněkud nazlobeně, „armáda může účinně fungovat jedině tehdy, když se bezpodmínečně plní rozkazy.“

„I když jsou ty rozkazy hloupý?“ pokračoval s opi-leckou urputností ve svých dotazech Schulze. „Fakt -i když jsou hloupý, obersturmführere?“

„Neexistují žádné hloupé rozkazy! Hloupé můžou připadat vám - vojákům, ale vy jste ti, kterým jsou určeny. A vy to opravdu nemůžete posuzovat. Je to jasné?“

„A co teda ten hauptsturmführer z 1. roty, kterej rozkázal svému šoférovi, aby skočil z okna? Ten po-sera to udělal a zlomil si nohu,“ pokračoval Schulze ve svých námitkách. „A co to teda dokazuje?“

„Dokazuje to, že dotyčný voják je poslušný rozkazů svého důstojníka.“

„Já to teda takhle nevidím, obersturmführere. Mně se zdá, že není žádný rozdíl mezi tím, co platilo dřív, ještě za císařský armádu: Poslušnost až za hrob. Tak mi to říkával můj táta.“

A Schulze se zhluboka napil piva.

Dodenburg se okamžitě onoho výrazu chytil:

„Říkáte poslušnost až za hrob? Ne, v tom jste úplně vedle! V našem výcviku nic takového neplatí. Velení Zbraní SS tohle nepraktikuje. Teorie generála Bergera svědčí absolutně o opaku.“ I na Dodenburgovi se už projevoval alkohol. A projevoval se zvýšeným nadšením. .. Začal tedy Schulzeho školit. Vyládal mu o zásadách vojenského výcviku podle „švábského vévody“ generála Bergera.

Hauptsturmführer Geier stál uprostřed hlučící místnosti a prstem si přejížděl po skobovitém nose. Jeho holá lebka v téhle chvíli opravdu vypadala jako supí

hlava. Velitel 2. roty však byl šťastný. Rozhodně šťastnější než jindy. Měl kolem sebe shromážděné mladé muže 2. roty. Jejich mladé tváře ještě nebyly poznamenány žádným zkorumpováním, jak tomu bývalo u naličených mladíčků, s nimiž byl Geier nucen mít kontakt v Berlíně.

Tihle mladí vojáci vypadali dobře. Na okamžik si připustil představu, jak asi vypadají, když jsou nazí. Jaká mají pevná, svalnatá mladá těla, tolik nepodobná rozbředlým tělům mladíčků potulujících se v uličkách za berlínským nádražím.

Vzápětí však svou představu zapudil, protože byla ve své marnosti nesmyslná.

Vojna není kojná, připomněl si v duchu dávné vo-jácké rčení, ale chlast je chlast. A tyhle dvě věci se nesmí spojit.

Krásní chlapci byli součástí jiného světa a neměli nic společného s vojáckou realitou.

Kolem právě odnášeli jednoho z pivních „padlých“. Na jeho odklizení se podílelo šest rozchechtaných opilých kamarádů. Položili svou obět' na lavici a nesli ji k latríně.

„Uděláme mu smuteční obřad, hauptsturmführere,“ hlásil jeden z nosičů Geierovi. Velitel se po jeho hlášení pousmál a zasalutoval, jak to od něj bylo jasné očekáváno. Smuteční průvod prošel kolem se vši sehranou pochmurností, jako by se jednalo o opravdový obřad.

Geier se ještě jednou rozhlédl po své rotě.

„To je moje rota,“ zašeptal si tiše a cítil, jak se mu dojetím vhnějí slzy do očí. Mimoděk ho napadlo, kolik z těchto mladých krásných chlapů - elity národa — nastávající boje nepřežije.

Rychle však podobné myšlenky odehnal a vykročil mezi vojáky. Pak skřehotavě vyštěkl:

„Hauptscharführere!“

Metzger k němu obrátil svou tvář, zrudlou alkoholem. Vypadal málem jak červená řepa a oči mu opile svítily. Pohyby už měl špatně koordinované, ale přesto se na velitelovu výzvu pokoušel postavit do pozoru.

Hauptsturmführer Geier mu naznačil, aby toho nechal. Pak řekl:

„Chtěl jsem vám je oznámit, že já i s důstojníky odcházím. Bude lepší, když tady vojáci zůstanou sami.“ Potom se ještě jednou rozhlédl, jako by si chtěl do paměti jako do nějaké kroniky navždycky otisknout jejich tváře. „Dobrou noc, hauptscharführere!“ A letmo zasalutoval. Pak odcházel, následován důstojníky, kteří za ním spíš capkali jako přiopilé loutky.

Budoucí oběti krvavých bojů pokračovaly v zábavě.

Ve slabém modrém přísvitě orientačních světýlek zatemněné ulice si mladý důstojník všiml jakési ženy. Slyšel klapot jejích podpatků na vlhkém dláždění a s celou svou urputností, která bývá u podroušených pravidlem, se na tento zvuk soustředil. Žena šla pravděpodobně domů a on zatím ani nezahlédl její tvář. Svou pozornost zaměřil na pohyb jejích paží a náznaky vlnění jejího těla pod černou pláštěnkou. Přistoupil k ní a oslovil ji.

Potom, když vešli do jejího bytu, viděl, že mladá žena je krásná a má hluboké oči a krátké vlnité vlasy. Její obličej byl oválný a jeho rysy byly jemné. Dokonce to budilo dojem, že tahle žena je nezkažená, nezkušená, nevinná...

V tom se ale muž mylil. Líbala dovedně a rafinovaně, což si i přes svou opilost dokázal uvědomit. Dost toho vypil a cítil se celý rozdrážděný, takže se nedokázal dlouho ovládat. Rukama přejel po švech jejích hedvábných punčoch a prsty se snažil dostat k jemné, bílé pokožce, která byla pružná a připadala mu okouzlující.

Pak ženu divoce strhl na záda. Automaticky roztáhla nohy. Zahlédl záblesk temného ochlupení na jejím lůně. Tvrdě do ní vnikl a zapomněl rázem na celý vojácký svět. Na vysoké boty, rozkazy, monstra tanků a pach hrozící smrti.

Když vyčerpáním usnul, jeho světlé vlasy se mu rozčuchané položily na čele a neznámá žena ho v nekonečné vášni hladila...

Schwarz se mátožně potuloval zatemněným městem. Tlustý policista středního věku si ho všiml, jak se v šeru modrého přísvitě potácí. Předpisově sáhl po své služební pistoli, ale když viděl, že na uniformě dotyčného jsou důstojnické distinkce a odznak SS, udělal čelem vzad a odkráčel jiným směrem.

Schwarz klopýtal. Dost dobře neviděl na cestu. Všechna okna byla zatemněná, ale jemu se zdálo, že za každým z nich slyší hudbu, veselé hlasy a smích. Padl na něj smutek. Plačtivý smutek opilce, kterého nikdo v širém světě nemá rád. Měl pocit úplné prázdnoty. Neměl žádné přátele, žádné kamarády. Měl jen nadřizené a podřizené. Ani žádné děvče neměl... Dokonce ani žádná ženská z těch levných prostitutek, které vojáci navštěvovali v domech za kasárnami, ani taková ho neměla ráda. Byl dočista sám, neodvolatelně osamocený v celém širém světě.

Najednou si uvědomil, že se octl před nějakou vysokou budovou, která nepřipomínala žádnou německou architekturu. Vypadala jako kostel, ale kostel to nebyl... Dveře té budovy byly takřka vyvrácené, okna vytlučená. Nejméně dva roky je určitě nikdo neotvíral - a ona teď na Schwarze netečně zírala. Jeho těkavý pohled padl na dveře, kde byl namalovaný hákový kříž a velký červený nápis ŽIDI VEN! V tom okamžiku si Schwarz s nechutí a odporem uvědomil, že stojí před židovskou synagogou, kterou zřejmě v roce 1938 potkal stejný osud jako jiné synagogy v Německu. Tehdy přece proběhla pověstná Křišťálová noc! Bylo to mezi devátým a desátým listopadem a měla to být pomsta za čin židovského mladíka Heršela Grynszpana, který zastřelil třetího tajemníka německého velvyslanectví v Paříži. Nacisté zorganizovali protizidovský pogrom. Duši celé akce byl Heydrich, třebaže Go-ebbels prohlásil, že to byla spontánní demonstrace rozhořčení německého lidu.

Schwarze teď napadlo vystoupit po schodech, pořád ještě pokrytých rozbitým sklem z oné hrozné noci. Tehdy sem v autech dorazili příslušníci SA, vyhodili ven vyznamenaní Železného kříže i jeho nositele — místního rabína, který ho obdržel za 1. světové války a mylně se domníval, že ho může ochránit před na-vztekaným davem. Rabín pak na dlažbě ani ne za dvacet minut skončil...

Schwarz se teď ramenem opřel o dveře. Okamžitě povolily. Otevřely se stejně jako tenkrát, když esáma-ni s řevem vrazili dovnitř, močili na posvátná místa a rozbíjeli všechno, co jim přišlo pod ruku. Zvenčí je křikem povzbuzoval zdívočelý dav.

Teď stál Schwarz uprostřed synagogy osvětlené jen svitem hvězd, které sem shlížely rozbitou střechou. Sebral na poničené podlaze kámen a mrštil jím o protější stěnu. Kámen se od stěny odrazil a spadl někam do tmy.

„Já nejsem Žid,“ zařval Schwarz. „Slyšeli jste? Nejsem Žid!“

Jeho protest proti krutému žertu, který mu připravil osud, dozněl někde v zákoutí. „Žid...“ znělo mu však dál v uších.

„Žid, Žid, Žid, Žid...“ Přitiskl si dlaně k uším a pokusil se z hlavy tohle slovo vymazat.

Hauptsturmführer Geier v osamělosti své ložnice probíral za zamčenými dveřmi kolekci fotografií. Hleděl na mladá mužská těla. Starobylé sloupkové hodiny, dědictví po Geierově otci, odtíkávaly minuty hauptsturmführerova života.

KAPITOLA 8

„Pánové, jdeme do toho!“ řekl hauptsturmführer důstojníkům. „Nejpozději do desíti dnů - a nejdřív tak za týden.“ Geier se znovu usadil do jezdeckého sedla, které mu v jeho kanceláři sloužilo jako pracovní židle, a se zájmem se rozhlédl po

obličejích, rázem zvažnělých. Oznámení o nástupu do akce mělo očekávaný efekt.

„Kam to bude, hauptsturmführere?“ zeptal se Do-denburg.

„To vám bohužel nemůžu nějak přesně říct. Nedovoluje mi to rozkaz velitele praporu. Dnes ráno se s ostatními veliteli praporů zúčastnil shromáždění velení armádní skupiny - a tam se mu dostalo jistých informací. Führer ve své moudrosti rozhodl, že individuální úkoly budou stanoveny až na poslední chvíli. Odhaduji, že něco bližšího vám budu moci sdělit během několika dnů.“

„Ale, hauptsturmführere,“ protestoval Dodenburg, „my bychom něco vědět měli! Generál Berger přece říká...“

„Já vím, co říká generál Berger,“ přerušil ho Geier. „My z dřívějších důstojnických sborů generálový názory dobře známe.“ Slovo „dřívějších“ přitom náležitě zdůraznil. „Já vám ale žádné detaily o vašem bezprostředním nasazení dát nemůžu. Můžu jen načrtnout situaci tak, jak nám to podal velitel praporu.“

Vstal a přistoupil k velké mapě západní Evropy na stěně a začal na ní ukazovat svým jezdeckým bičíkem:

„Tady je západní fronta. Je delší víc než pět set kilometrů, a táhne se od švýcarských hranic až ke Kanálu La Manche.

Víc než sedm měsíců tam stálo proti sobě víc než milion vojáků - a téměř proti sobě nevy-pálili jedinou ránu. V minulém roce jsme provedli invazi do Polska. V té době, kdy tam byly naše jednotky nasazeny a Západní val byl obnažen, propásly anglo-francouzské síly příležitost k úderu. Teď tedy nastal čas, kdy síly Velkého Německa ukáží nepříteli, jak se vede válka. Kde to ale bude...?“ Zvolna přešel špičí svého bičíku po mapě. „Může to být v Alsasku, v Bel-fortské úžině, která je klasickým místem pro invazi. Jsem si jist, že tohle víte i vy. Dokonce i ti, kteří při výuce v důstojnické škole v Tölzu spali. Jenže prostor u Belfortu je chráněn Maginotovou linií, stejně jako Lotrinsko a oblast Metz-Verdun.“ Jeho bičík ukázal na mapě o něco severněji. „To všechno je chráněno francouzskými nejdokonalejšími a nejsilnějšími opevněními. Co nám tedy zbývá?“

Dodenburg ukázal na neutrální Belgii:

„Oblast Losheim mezi Cáchami a Prumem.“

Velitel se pochvalně usmál.

„Vidím, Dodenburgu, že jste při hodinách vojenské historie nespal. Existuje ovšem ještě třetí klasická cesta, jak proniknout do Francie: přes planiny na severu země. Ta cesta ale má své nevýhody.“

Schwarz cvakl podpatky jako za kadetských let a vyštěkl:

„Velice nevhodný terén pro moderní způsob vedení boje, hauptsturmführere! Silniční systém je nevyhovující pro moderní motorizovanou armádu a terén je zalesněný a tudíž nevhodný pro pancéřové jednotky, které bezpochyby budou tvořit bojový hrot německých jednotek útočících na západ.“

Geier pochvalně přikývl:

„Tahle úvaha je vysoce chvályhodná, Schwarzi! Vy byste mohl být rovnou štábním důstojníkem. Vaše slova jsou tařka totožná s těmi, která vycházejí z německého generálního štábu.“ Po těchto slovech se zarazil a Dodenburgovi se zdálo, že zahlédl stín úsměšku, který přelétl po velitelově nehezké, skutečně supí tváři. Geier pokračoval: „Führer však ve své moudrosti rozhodl, že to právě bude onen prostor, kde bude převážná část našich sil útočit.“

„To tedy znamená v Ardenách?“ zeptali se všichni sborem. A mnozí dodali: „Ale to přece není možné!“

Zvedl svůj bičík, jako by si tím gestem chtěl vyžádat ticho a přitiskl si monokl pevněji k oku.

„Pánové, já jsem tím taky překvapen, ale pro fůh-rera není nic nemožné.“ Dodenburg znovu pocítil velitelův skrytý výsměch. „To byste vy jako nacio-nálně socialističtí důstojníci měli vědět! Dokonce líp než já, který jako apolitický mladíček nikdy necho-díval k volbám — a bůh dá, že to v budoucnu nebude jinak.“ Pak se odmlčel a pokračoval až po chvíli: „V každém případě vám teď něco z našeho plánu vysvětlím.“

Znovu se obrátil k velké mapě a bičíkem ukázal na oblast Nizozemí:

„Nabízejícím se postupem, při kterém bychom se vyhnuli Maginotově linii, by bylo proklouznutí přes Belgii - stejně tak jsme se přece do Francie dostali v roce 1914. Je však zřejmé, že britský a francouzský generální štáb, který neoplývá velkou fantazií, hodlá nasadit hlavní anglo-francouzské síly proti nám právě v Belgii. Jinými slovy: Nepřítel čeká, že půjdeme přes Belgii. To musel mít führer na paměti. A pak si musel položit otázku: Kde nebudeme očekáváni?“ Geier ukázal bičíkem na Ardeny. „Rozhodně ne tady. Bude to skvělý klamný tah, protože nepřítel se poženě do Belgie. Jakmile se všechno dá do pohybu, naše hlavní síly udeří přes Ardeny. Tanky si budou razit cestu přes Francouze k Sedanu.“

Ukázal na legendární město na francouzsko-belgické hranici. Za francouzsko-pruské války bylo svědkem největšího triumfu pruských zbraní. Toto vítězství vedlo ke vzniku německého národního státu.

„Až dobudeme Sedan, zamíří naše tanky k západu, na sever od řeky Somme, ke Kanálu La Manche.“ Znovu se odmlčel a když znovu promluvil, nezazněl už v jeho hlase ani náznak výsměchu či cynismu. Jeho slova naopak svědčila o potlačovaném vzrušení a napětí: „A - pánové! Když se nám povede tento manévř provést, bude to znamenat konec anglo-francouzských armád a bude to největší vítězství německých zbraní vůbec. Možná to bude vůbec největší vítězství, jakého kdy mohl nějaký národ dosáhnout.“

Příštích čtyřadvacet hodin bylo naplněno horečnou přípravou na nadcházející bitvu. Zdálo se, že ve Wotanu probíhá neustálá kontrola, při níž se hledá a dává do pořádku všechno možné - od vojenských knížek, kde se zjišťovalo, zda každý voják dostal patřičný počet injekcí nutných pro službu v poli, až po noční inspekce polopásových vozidel, která je měla vézt do boje.

Uprostřed horečných příprav na hrozící bitvu se však v rotě našli i takoví, kteří se zabývali svými ryze osobními problémy. Například hauptscharführer Metzger.

Tři dny po kamarádkém večeru pocítil při ranním močení palčivost. Měl pocit, že mu někdo strká do penisu rozpálený hřebík. Pak se ale bolest ztratila a hauptscharführer na ni v hektické atmosféře příprav zapomněl. Neuplynuly však ani celé tři hodiny, když si dal svůj „půllitřik“. Pak zamířil na poddůstojnickou latrínu a řekl si, že si tam pobyt jako vždy

zpříjemní četbou novin Völkischer Beobachter. Jenže toho dopoledne o nějaké zpříjemnění rozhodně nešlo. Sotva si Metzger stáhl své erární spodky, musel se rukou přidržet stěny, aby neupadl svíravou bolestí. Na jeho brunátné tváři vyrazily mohutné krůpěje potu a začala z něj nekontrolovaně doslova crčet moč.

Sloužil u armády natolik dlouho, aby věděl, co to znamená. Ale kde k tomu přišel? Jistě ne u tlusté Barbary, ke které chodíval do nevěstince za kasárnami. Tam totiž už nebyl víc jak tři měsíce! V duchu si všechno probíral a uvědomoval si, že v poslední době nebyl s žádnou ženou - kromě manželky. Pochopitelně nevěřil tomu, že podobnou nemoc může chytit při sezení na latríně, třebaže někteří ze starších poddůstojníků takovou představu ještě někdy mívali.

Jediné podezření tedy směřuje k manželce Lore. To ale není možné! Asi se něco muselo stát té noci, kdy se celá rota opila. Matně si připomínal, že si s unter-sturmführerem Schwarzem povídali o Židech, ale co bylo dál? Mozek se mu zatemnil - a on měl okno.

V poledne nešel domů, třebaže věděl, že Lore připravila jeho oblíbené jídlo — vepřové koleno s kyselým zelím. Někteří z poddůstojníků, kteří dávali přednost „tekuté stravě“ v kantýně před obědem doma, měli rádobyvtipné poznámky, že „paní Lore asi bude muset večer oběd přihřívá“. Nevšiml si jich. Měl plnou hlavu jiných starostí. Pokoušel se dobrat toho, co oné noci, kdy všichni pili, skutečně dělal. Od nikoho se to ale nemohl dovědět. Celý nervózní se vrátil do rotní kanceláře, ale ani tam mu nebyl dopřán klid. Snad po pěti minutách musel vždycky vstát a jít na poddůstojnickou latrínu. Tam si stáhl spodky a prohlížel si penis. Když ho stiskl, uviděl vytékat tenký pramínek hnisu...

V kanceláři byli kromě něj ještě dva vojáci. Ti na sebe po každém jeho odchodu významně pohlédli.

„Řezník to chytil“, šeptali si. „Je to jasný: Ví, že se něco chystá. Chce se tomu vyhnout, tak si prostě něco musí vymyslet, aby do toho nemusel jít s námi.“

Rozkaz k chystané akci už opravdu existoval a Metzger věděl, že leží v sejfu. To v jeho úvahách skutečně hrálo svou roli. Jestliže se bude hlásit jako nemocný, nepůjde do blížící se akce společně s praporem. Jenže - co s ním bude dál? Když se hodí marod, hauptsturmführer Geier se postará o to, aby to byl konec Metzgerovy vojenské kariéry. Bude totiž se svou supí náturou okamžitě svého podřízeného podezírat, že se nakazil naschvál, aby se připravované nebezpečné akci vyhnul. Ještě téhož dne ho degraduje, převede do vojenské vězeňské nemocnice a odtud možná do jednoho z hrozných trestných praporů.

A tak se hauptscharführer Metzger nakonec přece jen odhodlal k tomu, že půjde k doktorovi. Jenže ne k lékaři jejich jednotky. Ten byl proslulý svými idiotskými přírodními metodami. Hauptscharführer si půjčil kolo, které tu u roty měli, a rozjel se přes posádkové město k návštěvě místního lékaře MUDr. Hanse Friderichse.

Starý místní doktor choval jako drtivá většina obyvatel města jen málo přízně vůči SS, ačkoliv sám ve třicátých letech už dvakrát hlasoval pro Hitlera. Teď vyslechl koktavé vysvětlování hauptscharführera Metzgera a vyštěkl:

„Stáhněte si kalhoty a fest se držte stolu! Ale opravdu fest!“

„Proč?“ zeptal se poněkud vystrašeně Metzger, když si přes ramena stahoval šle.

Obrýlený nevelký doktor, kterému jako mladému lékaři procházely ve Stenay denně rukama dvě až tři stovky vojáků nakažených pohlavními nemocemi, odsekl:

„Na to brzo přijdete, proč.“ Natáhl si na ukazovák gumový nástavec a vrazil ho Metzgerovi do konečníku.

Hauptscharführer zařval bolestí a pak zavrčel:

„Proč to děláte? Potíže mám na jiném místě, ne v zadku, doktore!“

„Mlčet!“ A doktor se začal dobývat ještě hlouběji do konečníku.

O pět minut později se doktor skláněl nad mikroskopem a prohlížel si vzorek, který právě získal. Hmotný poddůstojník zatím schliple posedával na okraji stolu, hlavu odevzdaně skloněnou. Doktor zvedl oči za zlatými obroučkami brýlí a pochmurně se na svého pacienta podíval. Přitom však v jeho pohledu byla i jistá škodolibost:

„Obávám se, můj drahý hauptscharführere, že jste chytil kapavku. Pokud jsem to alespoň při svém bleskovém vyšetření mohl zjistit.“

„To je nemožné!“ vykřikl Metzger. „Už měsíce jsem nebyl s žádnou kromě své...“ nedopověděl. Najednou ho zaskočilo to, co všechno mohlo takové konstatování znamenat.

Doktor pokrčil rameny:

„Můj drahý pane, doufám, že vy -jako člen Černé gardy,“ v jeho hlase zazněla škodolibost, kterou si nedokázal odpustit, „že jako reprezentant nového a lepšího Německa snad nevěříte na to, že tahle nemoc se dá uhnat jinak než pohlavním stykem.“

Metzger mlčel, ale v duchu si sliboval, že tomuhle hajzlovi za ty jeho řeči rozbije hubu. Jen co se vyléčí! Teď ale zúčtování musí počkat. Teď se Metzger musí léčit. A tak opatrně pronesl:

„Ne, doktore, to si nemyslím. Ovšemže ne.“

„Tak dobře... Běžte tamhle do rohu k tomu lůžku a lehněte si na záda!“

Se spodkami u kotníků vykročil Metzger k lůžku. Podobal se v té chvíli malému dítěti, které si nadělalo do kalhot.

Položil se na studené voskované plátno. Drobný doktor se nad ním sklonil a prstem a ukazovákem mu nadzvedl penis, jako by to byla nějaká odporně špinavá věc. Přiložil k němu kus gázy.

Hauptscharführer s námahou nadzvedl hlavu a zeptal se:

„Co to chcete dělat, doktore?“

Lékař se pootočil k podnosu, na kterém měl připravené nástroje a mírně se pousmál, když si při odpovědi připomněl dávno uplynulá léta:

„Vojáci ve Francii tomuhle říkali paraple.“ Uvědomil si, že tenhle vojáký termín nepoužil snad už čtvrt století.

„Paraple?“ vyjekl Metzger a hlavou se mu mihlo hrozné podezření.

„Ano, to bude takové speciální cévkování.“ Doktor zvedl obávaný instrument tak, aby na něj pacient mohl vidět. Stiskl na jeho rukojeti západku a z hrotu se vyrojily paprsky jehliček. Metzger ztěžka polkl. Navzdory doteku chladného

voskovaného plátna cítil, že se mu po zádech začíná řinout pot.

„Tohleto... Půjde tam dovnitř?“ vypravil ze sebe a ukázal na svůj penis.“

„Ano, to půjde tam dovnitř.“

Lékař pevně uchopil pacientův penis a instrument na něj nasadil. Na jeho starém, vráscitém obličejí se objevil pocit uspokojení. Metzger ječel hrůzou a bolestí.

Po zákroku se hauptsturmführer Metzger stěží belhal pryč. Doktor mu řekl, že teď už může močit. Když ale Metzger uviděl, jak se mu z údu vyřinula krev, okamžitě močit přestal. Měl pocit, že mu každou chvíli může močový měchýř prasknout. Zaťal zuby a překonal nutkání. Byl schopen si odpřisáhnout, že už nikdy močit nebude. Pak si uvědomil, že se k němu blíží někdo známý. Byl to Schulze.

„Co tu sakra děláte?“ vyjekl Metzger, ale vzápětí už litoval, že se s ním vůbec dal do řeči.

Schulze se totiž hbitě vypjal do pozoru a odpověděl:

„Jdu k doktorovi, hauptsturmführere!“ „A proč nejdete k lékaři naší jednotky?“ „To je takovej manželskej problém.

Nemyslím si, že by náš doktor byl na takovou věc ten nejsprávnější.“

„Ale jděte,“ prohodil bez většího zájmu Metzger, „Já jsem ani netušil, že jste ženatý.“ A potom skoro vlídně dodal: „Já vám asi rozumím. Manželky jsou dobrý jen na to, aby dělaly problémy.“ Ledabyly odpověděl na Schulzeho zasalutování a odkráčel.

To teda máš pravdu, kamaráde, pomyslel si při odchodu Schulze a navzdory bolesti se zašklebil. Chudák jeho stará, říkal si. To aby se Lore radši někam schovala, až se ten její vrátí domů!

Pak si dodal odvahy a otevřel dveře ordinace, aby vylízal, co si nadrobil.

O dvanáct hodin později byl prapor připraven k odjezdu. Dlouhá kolona těžce naložených polopásových vozidel — ukryta před pozorovateli z britských a fran-couzských průzkumných letadel - parkovala pod stromy před kasárenským dvorem. Na svých dřevěných palandách zatím vojáci, vzrušení přípravami natolik, že nedokázali spát, čekali na povel, který už měl brzy přijít.

KAPITOLA 9

„Pánové,“ řekl Geier a stěží potlačoval své vzrušení. „Konečně byl ten rozkaz odtajněn! A můžu vám říct, že jsme na tom líp, než jsme mohli očekávat. Budou za to pro vás pro všechny pěkný metály, to mi tedy věřte!“

Hauptsturmführer přistoupil k velkému pracovnímu stolu a sňal z něj velký šedý přehoz, pod nímž se skrýval model pevnosti.

„To je Eben Emael,“ pronesl vítězně Geier. „Nejlépe vybavené opevnění v Evropě. Je dokonalejší než cokoli z toho, co máme my na Západním valu. A samozřejmě je to lepší než cokoli na Maginotově linii.“

Důstojníci se shlukli kolem stolu, aby si model belgického klíčového opevnění důkladně prohlédli. Tato pevnost střežila křižovatku mezi řekou Másou a Albertovým kanálem a blokovala cestu k planinám severní Francie.

„Podle informací lidí od admirála Canarise,“ přednášel hauptsturmführer Geier, jako by zase stál před studenty kadetní školy v Tölzu, „je pevnost Eben Emael vybudována jako systém betonových a ocelových nadzemních i podzemních chodeb a sálů. Do jaké hloubky jdou, to agenti abwehru nevědí. To, co je známo, je fakt, že dělová postavení jsou chráněna tím nejsilnějším pancéřováním, jaké kdy bylo v Lutychu vyrobeno. Proto se dá očekávat, že odolá i těm nejtěžším dělostřeleckým granátům.“ Geier se ušklíbl, než dodal: „Belgičani ale nemají informace o tom, že máme tajně zbraně, které si s takovým pancéřováním poradí. Tím myslím naše průpalné nálože. To je ovšem starost ženistů.“

„A co je naše starost?“ optal se tiše Dodenburg a dál si pečlivě prohlížel model belgické pevnosti. Věděl, že opevnění bylo důkladně modernizováno v roce 1935 a poté se předpokládalo, že pevnost dokáže odolávat jakémukoliv nepříteli po jakoukoliv dobu.

„Sedmá výsadková divize, které velí generál Student, už šest měsíců připravuje speciální výsadkové ženijní síly, jež na pevnost Eben Emael provedou první útok,“ pokračoval Geier ve vysvětlování německého postupu. „Pod velením hauptmanna Witziga se k útoku připravuje asi osmdesát mužů.“

„Jenom osmdesát?“ ozvali se někteří nevěřícně. „Takové místo se má dobýt s osmdesáti muži? Vždyť posádku pevnosti musí tvořit několik stovek vojáků!“

„Můžu vám to říct přesně,“ řekl tiše Geier. „Je to tisíc dvě stě mužů. Do toho počtu jsou zahrnuty jednotky belgické sedmé pěší divize, oddíl pěchoty pohraniční jednotky na velocipedech, a k tomu snad nejlepší belgická jednotka, kterou mají na hranici — totiž Ardenští myslivci. To všechno se nachází v prostoru pevnosti.“

Hauptsturmführer přešel očima po mladých tvářích, které všechny rázem zvažněly:

„Ale pánové! Jsem překvapen tím, že jste si dovolili — byť na okamžik — zapochybovat o německé vynalézavosti!

Kromě průpalných náloží máme v rukávě pro Belgičany připraveno ještě další překvapení. Hauptmann Witzig se chystá kluzákem přistát se svými muži přímo na střeše pevnosti.“ Geier nedokázal skrýt své uspokojení po úžasu, který se objevil na tvářích přítomných důstojníků. „Úkolem Witzigových vojáků bude blokovat posádku pevnosti, zatímco my se k nim budeme probíjet. Poté své síly spojíme -

a posádku pevnosti zlikvidujeme.“ Svě věty pronášel bez většího zaujetí, jako kdyby mluvil o nějaké normální pochodové trase, která je součástí každodenního rutinního výcviku. Přítomným důstojníkům však stačil jen letmý pohled na model pevnosti, aby pochopili, že spojení jejich sil se silami Witzigových vojáků nebude nic snadného. Budou nejdřív muset překročit řeku Másu a potom zdolat Albertův kanál, který v těch místech připomíná spíš středověký vodní příkop, ale ještě předtím budou muset překonat kritickou vzdálenost - a to vše pod palbou mohutných pevnostních děl.

Geier pokračoval:

„Trasa našeho pochodu povede z Maastrichtu.“ Přistoupil k modelu a bičíkem místo ukázal. „Povede přes Másu po

jednom z jejích tří mostů. První rota do-bude vesnici Canne. My ji mineme a překročíme Albertův kanál v těchto místech,“ ukázal. „Naše pozice zaujme třetí rota. My zaútočíme na belgická klíčová dělová postavení: sedmáct, třídvacet, šestatřicet, pětadvacet a šestačtyřicet. Jak můžete vidět na modelu, tato děla pokrývají svou palbou po celé délce řeku i kanál. Pokud tato postavení budou v belgických rukou, je masový přechod řeky našich armád nemožný. V podstatě se dá říct, že jsou klíčem k bráně do Belgie a severní Francie.“

Vážně se rozhlédl a na jeho tváři nebyla tentokrát ani stopa po obvyklém cynismu.

„Já se jako velitel ptám, zda si je rota vědoma velikosti tohoto úkolu. Doufám, že se mnou budete souhlasit, když to shrnu tak, že splnit takový rozkaz je nám ctí. Přijetím takového rozkazu na sebe bereme obrovskou odpovědnost.“

Důstojníci se vypjali do pozoru. Potom za všechny přítomné promluvil Dodenburg:

„Jako důstojník roty vám rád říkám, že věříme ve vaši rozhodnost. Pro naši rotu to bude velká čest - a naši vojáci to tak jistě budou chápat. Tím jsem si jist.“

„Věřím, že mluvíte upřímně,“ odpověděl Geier. „Vojáci budou bezpochyby vděční za to, že se můžou takové akce zúčastnit. Velitel praporu si myslí, že těch úkolů je na druhou rotu příliš. Já ho však ujistil, že jsme schopni je splnit.

Teď se musím spoléhat na vás a na vojáky, zda budu moci svému slovu dostat.“ Pak se ušklíbl: „Kromě jiného, pánové, jsem si jist, že jste dobře informováni. Po téhle naší akci chci mít distinkce sturmbannführera.“

Kamenné tváře mladých důstojníků se ani nepohnuly. Nikdo se neusmál.

Jsou to dřeva, pomyslel si pohrdavě Geier. Úplná dřeva! Nahlas to ovšem nepronese. Bude tyhle lidi v příštích dnech potřebovat. Někteří pochopitelně zahynou. Vždyť někteří mladí ideologičtí šílenci přímo dychtí po nemilosrdné smrti ve jménu „národa, vlasti a führera“! On zatím bude pokračovat v uskutečňování svého plánu: získat generálské distinkce. Vztyčil se a pronesl:

„Pánové, uvědomte si důležitost našeho úkolu! Jestliže selžeme, znemožníme celkový postup velké německé armády. Úspěch celého tažení je v podstatě v našich rukou. A máme přesně šestatřicet hodin na to, abychom své poslání splnili.“ Bleskově přelétl zrakem po tvářích před sebou. „Meine Herren! Heil Hitler!“

Odpověděli mu s celou svou mladou vášnivostí, typickým produktem nacionálně socialistického snu. V jejich hlasech zaznívalo odhodlání, ale i drzá samozřejmost a ukrutnost spojená s jistotou sebeobětování, bude-li toho třeba.

Krátce před půlnocí z osmého na devátého května roku 1940 opustila polopásová vozidla brány Kasáren Adolfa Hitlera. Prázdnou ztemněných dlážděných

ulic města se nesl kovový rachot vozidel, ale žádné z oken se neotevřelo. Místní katolíci však padali na kolena před kříži, které byly jedinou výzdobou jejich ložnic.

Černé gardy, reprezentované úderným praporem SS Wotan, se vydávaly do války.

ČÁST DRUHÁ

KŘEST OHNĚM

„Uvědomujete si, jak jste jako důstojník SS nemístně úzkostliví? Copak nechápete, že na nás závisí celá armáda — a tedy celý osmdesátimilionový národ? Co je tvář v tvář této skutečnosti důležité? Jakou cenu mají v takovém případě životy nějakých civilistů?“

Hauptsturmführer Geier, velitel 2. rotý Wotanu, Kuno von Dodenburgovi 11.5. 1940

KAPITOLA 1

Pohraniční silnici ozařoval měsíční svit. Vpředu se mezi mraky začal objevovat slabý růžový nádech. Po obou stranách se kolem zničených polí kupily stíny čekajících německých tanků typu Mark IV. Byla tam i polopásová vozidla, ve kterých seděli vojáci úderného praporu Wotan.

Odněkud zdáli zazněl táhlý rachot starého holandského kulometu. Jeho střelba se podobala tlučení rozvztekaného datla. Bílé a rudé stopové střely kulometu pročešávaly tmu. Tahle nepřátelská palba rozhodně však těžkou hlavu příslušníkům SS nedělala, právě tak jako očekávání vojenské akce. Vojáci byli nedaleko holandského města Maastrichtu a čekali tu už víc jak dvě hodiny. Bylo to únavné. Zdálo se, že uplynul celý věk od doby, kdy nad nimi proletěly obrysy třímotorových junkersů, vlekoucích velký počet kluzáků, které nesly výsadkové oddíly směrem k pevnosti Eben Emael. Ti, co dole čekali, začínali reptat: „To bylo kvaltu! A teď tu dřepíme na zadku!“ Většinou pokuřovali a dlaněmi zkušeně kryli žhavíci konce cigaret. Tohle se už všichni v armádě dávno naučili...

„Vědí vůbec ti Holanďani, že je válka?“ zavrčel Schulze. Seděl vedle Dodenburga v terénním volkswagenu, kde čekali na další rozkazy. „Jestli je tohle opravdová válka, tak...“ Jeho řeč přerušil rachot motocyklu, který se po silnici řítí přímo k nim. Asi pět metrů před nimi sebou smýkl blátem a zůstal stát.

Motocyklista vyskočil ze sedla a stroj nechal sjet do příkopu.

Tím jezdcem na motocyklu byl hauptsturmführer Geier. Uniformu měl celou zablácenou, hlavu mu ovíjel zakrvácený obvaz. Monokl mu však pořád ještě seděl na oku.

Dodenburg znepokojeně vyskočil z auta:

„Co se stalo, hauptsturmführere?“

„Ale nic. Nic!“ vyrazil ze sebe Geier. „Ten můj za-tracenej řidič najel na naše miny. Teď už je po smrti - a já si rozbil hlavu.“ A ledabyle mávl rukou. „To ale není důležité! Výsadkáři přistáli nahoře na plošině pevnosti Eben Emael, ale všem se to nepovedlo. Velitel výsadku Witzig je mezi pohřešovanými.“ Musel se odmlčet, aby chytil dech. „Probíhá tam těžký boj.“ A jakoby na potvrzení jeho slov zahřmělo od jihozápadu dunění těžkých děl, provázené výšlehy plamenů. „Byl tam velký zmatek, jak to obvykle v takových případech bývá. Jedna věc je ale jistá: Výsadkářům, kteří mířili ke Canne, se splnit úkol nepodařilo.“

„Myslíte ten most u Canne, hauptsturmführere?“ zeptal se Dodenburg.

„Ano. Nepřítel ho stačil vyhodit do vzduchu dřív, než se k němu naši dostali.“ Geier pokýval zafačovanou hlavou. „To

je pro nás ovšem špatná zpráva. Tenhle zlikvidovaný most nás zdrží. To ale teď není to nejdůležitější. Velitel praporu mi dal rozkaz, abych tam s druhou rotou okamžitě vyrazil.“

Dodenburg ukázal dopředu na zablokovanou silnici:

„To je nemožné, hauptsturmführere.“ Musel teď křičet, protože palba od hranice začala nabývat na intenzitě. „Tímhle zmatkem se s našimi polopásovými vozidly nemůžeme dostat!“

„To si myslíte?“ řekl Geier. „Tak dejte svým vojákům povel, ať se připraví - a já vám předvedu, jak se to všechno dá provést!“

Motory polopásových vozidel se naplno rozeřvaly a Geier rychle zamířil k nejbližšímu tanku:

„Poslouchejte,“ houkl na tankistu v černé uniformě. Voják pokuřoval ve věži tanku. „Jaká je vaše hodnota?“

„Četař, hauptsturmführere!“

„Ke které jednotce patříte?“

„Čtvrtá tanková!“

„Od téhle chvíle jste zařazen do SS!“

„Ale to...“ zaprotestoval tankista.

„Žádné ale,“ zařval Geier, aby přehlušil okolní rámus. Vzápětí se vyšplhal na věž tanku. „Jedte přímo do té kolony a udělejte cestu pro mé vojáky!“

Četař trochu zaváhal, ale když uviděl zlostí zkřivenou tvář důstojníka SS, okamžitě změnil názor. Rychle se zasunul do věže a vzápětí už vyštěkával rozkazy. Motor tanku zavyl. Počáteční zakašlání při startu přešlo v uširvoucí rachot. To dalo o sobě znát dvě stě třicet koní mohutného stroje. Noční vzduch nasákl těžkým pachem diesellového motoru. Geier dal polopásovým vozidlům světelné znamení. Dodenburg strčil loktem Schulzeho do žeber:

„Vidíte signál!? Jedte za ním!“

Schulze zařadil jedničku a vykřikl:

„Uvidíme, jak to půjde!“ A sledoval, jak polopáso-vá vozidla najíždějí na silnici. Tank před nimi se sunul za rachotu svých těžkých pásů. Čekající armádní pěchota rychle uskakovala z cesty.

Ze všech stran se ozývaly vzteklé výkřiky.

„Co se to tu děje?“ řval nějaký důstojník wehrmachtu. „Co si to, sakra, o sobě myslíte?“ Pak si ale všiml stříbrného označení SS. „Jo - tak,“ vyjekl, „tohle dělají pánové od SS! Tak takhle to je!“

Geier, který se nad ním tyčil v tankové věži, zamával svým bičikem:

„Ano! Pánové od SS právě nastupují do války.“

Sunuli se vpřed. Po obou stranách silnice se vleklo žalostné procesí raněných. Mířili k plukovní ošetrov-ně. Před tankem se najednou vynořilo dělo tažené koňmi. Za ním další... Řidič tanku instinktivně uvolnil akcelera-tor. Geier švihl směrem k četaři bičikem a vztekle zaječel:

„Nezastavovat! Dejte řidiči rozkaz, ať jede dál!“ Řidič čekal, až koně zmizí, ale četař ho kopl do pravého ramene. To byl jasný rozkaz k vyrazení vpřed. Tank zamířil přímo k nic netušícím obětem. Koně zpanikařili, divoce zaržáli a splašeně vyrazili vpřed. Koči kleli a strhávali koně s děly do příkopu u silnice. Za tankem se sunula polopásová vozidla s příslušníky SS, kteří povykovali: „Udělejte cestu praporu Wotan, vy zatracený blátošlapové!“ Odpovědi jim byly vzteklé výkřiky...

Právě ve chvíli, kdy se šedivé nebe začalo měnit ve špinavou bělost ohlašující svítání, nařídil hauptsturmführer Geier veliteli tanku, aby sjel z pevné vozovky silnice na obyčejnou cestu. Byli už blízko místu bojů. Za linií temných jehličnanů, které se tyčily na obzoru jako řada pruských granátníků se špičatými helmami, vyskakovaly obláčky šedého kouře. Cestu lemovaly hromádky opuštěné výstroje — belgické i německé. Kousek od bunkru poznamenaného střelami tak, že vypadal jako napadený nějakou kožní chorobou, hořel německý tank.

Schulze zaklel, protože se musel vyhnout mrtvému, který ležel uprostřed cesty.

„Tak si připadám jako na turistickém zájezdu,“ vrčel. „Nejdřív Německo, pak Holandsko - a teď Belgie.“

„Držte zobák!“ okřikl ho Dodenburg. „Hlavně se starejte, ať neskončíme v příkopu!“

Schulze se tedy soustředil na řízení a zrychlil. Předpokládal, že je hauptsturmführer Geier povede kolem Maastrichtu, protože úzké městské ulice byly ucpané.

Už byli docela blízko belgické hranice a měli před sebou první větší překážku: řeku Másu. To, že nastanou komplikace, ostatně už signalizovala pohozená výstroj, i mrtvý voják na cestě.

Dodenburg ostražitě očima pátral v lese po obou stranách cesty. Za sebou měl polopásová vozidla s mladými vojáky, kteří svírali zbraně, připravené k boji. Tohle bylo ideální místo pro přepadení ze zálohy. Svědectvím o tom byl onen hořící tank...

K ničemu takovému ale nedošlo. Za lesem cesta vedla v otevřených polích, na kterých se v téhle chvíli ještě třpytila ranní rosa. Vpředu se najednou objevila malá venkovská stavení. Nebylo však vidět žádné známky života, nezaštěkal tam ani pes.

Geier se dotkl ramene velitele tanku:

„Řekněte řidiči, aby ta stavení objel zleva! Moji vojáci vás budou krýt.“

„Ale hauptsturmführere,“ protestoval tankista, který měl ještě pořád před očima ohořelou mrtvolu na cestě, „tohle místo je výborné pro napadení ze zálohy! Mně se to nelíbí. Já si myslím...“

„Vy nemáte co myslet, četaři,“ seřval ho Geier. Tank zastavil, jeho velitel dal rozkaz řidiči a hauptsturmfüh-rer seskočil na zem. Bleskově zamířil k autu, kde seděl Dodenburg. „Rychle!“ křičel. „Sjedte z cesty!“

Tank se zatím neohrabaně vydal vpřed. Vypadal jako kovová kachna, která se kolíbavě blíží k rybníku. Polopásová vozidla s vojáky se rozjela do polí po obou stranách cesty. Schulze a Dodenburg se v autě vztyčili a napjatě se dívali, jak se tank blíží ke stavení. Pětasedmdesátimilimetrové dělo tanku se kývalo ze strany na stranu jako čenich nějaké

dravé obludy, která jde po kořisti. Schulze si posunul helmu do týla a z tváří si utřel pot:

„Tohle není na mé nervy, obersturmführere! Koukám, že se asi obrátím na nějakou kancelářskou myš, aby mě odvelela zpátky do Hamburku, protože...“

Nebylo mu dopřáno své úvahy dokončit. Od stavení zaduněl výbuch, jítrem zaburácel první dělostřelecký granát.

„Do prdele,“ zařval Dodenburg. „To je protitankové dělo!“

Jeho slova zanikla v kovovém třesku. Německý tank se okamžitě zastavil. V první chvíli nebylo jasné, co se stalo. Pak se ale objevil obrovský, žluto-oranžový plamen. Schulze sebleskově kryl, protože zahlédl, že směrem k němu vzduchem sviští úlomky rozžhaveného kovu. Uviděl ještě vylézající černou postavu tankisty, kterého se začaly zmocňovat plameny. Voják se popálenýma rukama snažil zachytit věže tanku, aby se vyšvihl ven a zachránil se. Pak sklo před Schulzem popraskalo — a on už víc z téhle strašné scény neuviděl.

„Přesně tohle jsem si myslel,“ řekl hauptsturmführer Geier, když se pak krčili v příkopu a naslouchali hvízdání střel nepřátelských kulometů. Dodenburg se na svého velitele užasle podíval:

„To znamená, že jste věděl, že v těch domcích někdo je? Vy jste tedy obětoval náš tank?“

Geier pokrčil rameny:

„Co to je - jeden tank? Hrstka pošetilců, která nastoupila u tankového sboru, protože si myslela, že je to tam snadnější než u pěchoty. Tohle tedy mají jako lekci,“ ušklíbl se, „bohužel opožděnou.“ Pak věcně konstatoval: „Podle mého je před námi celá vesnice a ještě víc vpředu řeka Mása. Někde tamhle za kopcem. Když se dostaneme přes tu chátru, co ještě drží vesnici, budeme tam o hodinu dřív než zbytek praporu.“

Dodenburg si říkal, že teď není vhodné reagovat na slovo „chátra“. Pochopil, že velitel tím myslí obyvatele vesnice, kteří se skrývají ve svých domcích obklopujících nevelký kostel. Věděl, že pro rotu bude velice těžké tudy projít. Místo námitek však pozorně poslouchal hauptsturmführerův výklad plánu akce:

„Aby bylo jasno - půjde o obchvatný manévr. Vy budete velet levé koloně polopásových vozidel, já pravé. Musíte zaútočit vším, co máte k dispozici! A pamatujte si - nesmí se vůbec hledět na ztráty! Musíme se za každou cenu dostat k řece. Musíme! Je vám to jasné?“

V tom okamžiku si Dodenburg uvědomil, že velitel klidně obětuje životy všech svých vojáků, jen aby dosáhl svého cíle.

Geierovy temné oči byly jakoby úplně prázdné. Žádný cit se v nich nezračil. A přitom tenhle člověk chystal na polopásová vozidla, zatím skrytá před zraky nepřítele, normální podraz! Čihaly na ně zlověstné nepřátelské střely. První polopásové vozidlo dostalo zásah a okamžitě se zastavilo. Rozervaný pás za ním zůstal ležet jako přelomená větev. U dalšího vozidla byla zasažena benzinová nádrž. Hned se octlo v plamenech a do všech stran se od něj rozletěl gejzír vybuchující munice. Vojáci zběsile prchali a nechávali za sebou v hořícím mračnu umírající a zraněné.

Jeden z granátů prosvístěl nad Dodenburgovým vozidlem a dopadl za ně.

„Kryjte se, obersturmführere!“ zařval Schulze. Granát explodoval a po zlověstném třesku se do okolí rozprskly kovové střepiny. Řidič vedle Dodenburga zaklel a chytil se za rameno. Mezi jeho pevně sevřenými prsty tryskala krev. Hlava mu klesla na volant. Dodenburg ho chtěl podepřít, ale než se mu to podařilo, vozidlo sjelo do příkopu. Vzápětí se mu s rachotem zlomila náprava.

„Všichni ven!“ vykřikl Dodenburg. „Utíkejte!“

Ti, co se ještě mohli hýbat, nepotřebovali pobízet...

Dodenburg se s kulometem vyšvihl na kabínu a bleskovou dávkou pokropil všechny domky na dohled. Vojáci, kteří se nemohli pro své zranění dát na útěk, hledali ochranu přímo ve vozidle: tiskli se k jeho kovovým postranicím, aby byli co nejmenším cílem pro smrtící střely.

„Nenechávejte mě tady,“ křičel ve voze těžce zraněný mladík. Tiskl si ruce k rozervanému břichu, vzápětí se pokusil vstát a dostat se přes postranici. Musel se ale chytit rukama... Sotva si však pustil břicho, jeho vnitřnosti vyhřezly. Když mladý voják přepadával z vozidla na zem, byl už mrtvý...

Schulze najednou pocítil, jak mu z těla odchází veškerá energie. Uvědomil si totiž, že tenhle mrtvý je onen mladík, kterému se nedařilo při výcviku zdolat překážku - a on, Schulze, mu pomohl. A teď, během prvních desíti minut boje, přišel o život. K čemu to všechno bylo?!

„Schulze!“ křičel Dodenburg. „Sakra chlape, musíme pryč, než nás ti hajzlové dostanou!“ A tahal Schulzeho z kabiny. Z motoru začal stoupat hustý bílý kouř mísící se s olejovou černí.

„Za mnou!“ Dodenburg řval jako pominutý, aby přehlušil okolní rámus. Svůj křik doprovodil i známým signálem pěchoty: nad helmu zvedl dlaň s roztaženými prsty. Sám už dál na nic nečekal, vyrazil vpřed a v běhu od boku pálil ze samopalu. V neuspořádané skupině ho jeho vojáci následovali...

Za hromadou hnoje se vynořil nepřátelský voják v kulaté helmě. Obličej měl znetvořený hrůzou, v ruce svíral granát. Dodenburg stiskl spoušť samopalu. Devítimilimetrové střely nepříteli rozervaly hrud. Muž se zhroutil. Helma se mu sesula přes obličej a granát se tiše odkoulel stranou. Z úkrytu za hromadou hnoje vyrazil další voják. V ruce svíral velkou pistoli. Schulze ho praštil přímo do obličeje. Muž zařval a upadl, tvář zbrocenou krví.

Dodenburgovi vojáci se hnali dál. V cestě jim teď

stálo dýmající polopásové vozidlo. Všude kolem leželi padlí vojáci SS v nejroztodivnějších polohách, tak, jak je zastihla smrt. Dodenburg překročil jednoho z mrtvých. Měl ustřelené obě nohy - tohle dokázala dávka z kulometu na krátkou vzdálenost.

Dvojice nepřátelských vojáků se starým kulometem se pokoušela skrýt za hořícím polopásovým vozidlem. Skláněli se nad svou zbraní, snažili se ji zřejmě v chvatu uvést do chodu. Toho, že se blíží vojáci SS, si všimli až na poslední chvíli. Na pár okamžiků, které se však zdály věčností, jejich vyděšené tváře ovládla nerozhodnost. Jako by se nemohli rozhodnout, zda mají utíkat, nebo bojovat.

Najednou ten větší odhodil hlaveň kulometu a dal se do běhu. Už však bylo pozdě. Jeden z vojáků SS mu poslal do zad

dávku ze samopalů. Prchající rozhodl ruce, jako kdyby prosil nebesa, aby ho ušetřila, a potom bez jediného hlásku padl mrtev na zem.

Druhý z oné dvojice zvedl ruce nad hlavu. Vzdával se. Jenže vojáci SS se teď nemohli zdržovat braním zajatců. Křivonohý Bavorák, který si při výcviku nadělal do kalhot, vypálil, a nepřátelský voják se pomalu hroutil k zemi. V očích se mu zračil výraz úžasu.

Vojáci SS se dostali do hořící vísky. V rozbitých oknech domků po obou stranách dlážděné ulice se občas mihli nepřátelští vojáci. Coši křičeli a střeleli. Dodenburg se svými muži se hnál klopýtavě vpřed. Instinktivně se drželi v blízkosti zdi a neustále páli-li ze svých zbraní. Z některých oken padali zasažení a zůstávali ležet na ulici jako pohozené loutky.

Z jedné ze stájí zemědělských usedlostí vyrazil splašený kuň. Zřejmě se utřhl, u huby měl pěnu, oči hrůzou vytřeštěné. Přes cestu se hnalo i velké hnědé dobytče, které za sebou vlekle pluh. Za ním se objevily další zvířecí hlavy.

„Zvířata, obersturmführere,“ křičel Schulze na Do-denburga. „Zvířata! Mám nápad.“ K ústům si přiložil dlaně jako kornout, aby tak přehlušil okolní ryk. O samopal už přišel, jeho jedinou zbraní byl ruční granát, který měl zastrčený za opaskem. „Musíme mezi ně!“

Dodenburg ho okamžitě pochopil.

Němečtí vojáci se vmísili mezi čtyřnohé vyděšence a rázem tím byli ve výhodě. Nepřítel po nich nemohl tak snadno páliť, zatímco oni mohli střílet na všechny strany. Tohle nepřátelskou stranu zaskočilo, dokonce to do ní vneslo paniku. Jejich vojáci začali odhazovat zbraně a mysleli už teď jen na svou vlastní záchranu.

Dodenburgových mužů se zmocnila přímo divoká radost, dávka za dávkou pronásledovala prchající vojáky, z nichž se někteří pokoušeli nalézt záchranu v jednom z domků. Celá řada se jich nacpala do nevelké chodby. Tam byla jejich likvidace velice snadná. Na závěr téhle akce Schulze ještě pro jistotu hodil do okna domku ruční granát. Ozvala se temná detonace a z domku zaznělo už jen pár zoufalých výkřiků. A to bylo všechno... Z vyložených dveří se pak ven vykoulela urvaná hlava, na které ještě držela vojenská přilba. Značkovala tak krvavou cestičku od mrtvých k živým, jako by přinášela nějaký vzkaz... Pak se ta hlava zastavila přímo u Schulzeho. Zalapal po dechu a rychle odvrátil zrak. Šílená chvíle vraždění a mrzačení snad už skončila...

Rachot pěchotních zbraní pomalu slábl, až docela utichl. Vyčerpaní vojáci SS padali únavou podél zdi poznamenaných střelbou a lapali po dechu, jako kdyby za sebou měli běh na velkou vzdálenost. Oči jim však divoce zářily. Nikdo z těchto mladých mužů teď nedokázal zastavit horečný třas, který se zmocňoval celého těla.

Kuno von Dodenburg automaticky vyměnil pás ve svém samopalu. Uvědomil si, že musí pevně svírat rty a koncentrovat svou veškerou vůli na to, aby ovládl chvění rukou. Věděl, že tohle je typická reakce po akci... Věděl, že někteří z vojáků začnou zničehonic křičet a jiní že začnou do všeho mlátit, jak by je posedl běs. Jedině Geier, který se tu náhle objevil, byl klidný jako vždy. Postrkoval před sebou obtlouštělého holandského celníka.

„Tehle ukázkový vzorek jsem objevil ve stodole. Schovával se tam,“ zaskřehotal jako pravý sup. „Ten jeho tlustý holandský zadek čouhal ze sena a byl vidět na kilometr daleko.“

Holandan byl hmotný chlap s růžolící vypasenou tváří, zdobenou světlým navoskovaným knírkem. To byla móda oblíbená u poddůstojníků za 1. světové války. A to bylo taky to jediné, co na jeho vzhledu připomínalo vojáka. Skvrna u rozkroku šedo zelených kalhot prozrazovala, že to je nevojácký zbabělec.

„Ten chlap se strachy podělal,“ zavrčel pohrdavě Schulze. „To je teda fakt hrdina v uniformě!“

„Dost keců,“ vyjel Sup. „Náš nový přítel má pro nás některé důležité informace. Že je to tak, pane?“ obrátil se k Holandanovi a nakopl ho kolenem do zadku, aby tak zdůraznil pravý význam svých slov.

„Ano, ano, pane důstojníku,“ vyhrkl zajatec hrdelní němčinou. „Ta věž... Pojdte se na ni podívat!“

Geier se obrátil k Dodenburgovi:

„Pojďte taky, obersturmführere. I vy, untersturmführere,“ dodal ke Schwarzovi, který právě dorazil. Obličej měl celý černý od prachu i od popela spáleniště. Levá nohavice jeho uniformy byla roztržená.

Trojice německých důstojníků vykročila ke kostelu. Geier před sebou postrkoval Holandana jako nějaké nemotorné dobytče. Šli kolem vojáků, na nichž bylo patrné, že se už začali vzpomínat na prvního amo-ku po prvním nasazení do akce. Postávala tu i hrstka vyděšených civilistů.

Před důstojníky se objevil hauptscharführer Metz-ger. Jeho uniforma byla v bezvadném stavu. Jediným znamením, že se podílel na právě dokončené akci, byl

samopal, který poddůstojník svíral v obrovité pěsti. Cvakl podpatky a podával hlášení, jako by byl v Kasárnách Adolfa Hitlera:

„Ztráta dvacet mužů, hauptsturmführere! Osm mrtvých a dvanáct zraněných, z toho sedm vážně.“

Geier mu posunkem naznačil, aby tolik nekřičel, a pak řekl:

„Udělejte něco s těmi raněnými! Musíte je dát do kupy. Při přechodu řeky budeme každého vojáka potřebovat.“

„Rozkaz, hauptsturmführere!“ Metzger se krásně vyšponoval, zbraň držel předpisově v pravém úhlu ke svému hmotnému tělu, tak, jak to dělali vojáci v instruktážních filmech.

Geier pokýval hlavou:

„Není divu, že civilové říkají vojákům skopové hlavy.“ Pak znovu postrčil obtlouštělého Holandana: „Tak jdeme! Každá minuta je drahá.“

O chvíli později Schwarz kopl do dveří kostela. Ovanul je syrový vzduch prosycený pachem vyčichlého kadidla a potu nemytých těl vesničanů. Přímě proti nim ležel na podlaze mrtvý voják. Ještě svíral v rukou pušku a jeho široce otevřené oči se upíraly kamsi do neznáma. Holandán opatrně mrtvé tělo překročil, Schwarz však padlého vojáka nakopl do žeber:

„Tehleten hajzl dostal shora jednoho z mých vojáků,“ zavrčel. „Pak jsme ho sestřelili.“

„Šetřte si energii, můj drahý Schwarz,“ poznamenal se svou obvyklou dávkou cynismu hauptsturmführer Geier. „Ať ji

máte pro ty, co žijí! Je škoda jí plýtvat na mrtvých, víte?“ Pak se obrátil k vyděšenému Holanďanovi, který pořád ještě zíral na mrtvého vojáka: „Kde je tu nejvýhodnější pozorovací místo?“

Holanďan ukázal buclatým ukazováčkem přímo nad sebe:

„Tady - na věži,“ zakňoural. „Tamodtud je všechno nejlíp vidět.“

Dodenburg vykročil kupředu, ale Geier mu před hrud' rázně pozvedl bičik:

„To ne, můj drahý Dodenburgu! Vy jste příliš cenný na to, abych vás chtěl ztratit. A zrovna teď! Oni by tu kolem mohli být ještě nějakí dobrodinci, víte? Takže jim jako cíl poskytneme jejich vlastního člověka. Je dostatečně obalený tukem, takže se za něj eventuálně i můžeme schovat,“ ušklíbl se.

Ukázalo se ale, že plošina nahoře u věže byla prázdná. Po otevření padacích dveří se poplašeně zvedlo jen několik bílých holubů. Bleskově odletěli.

S nečekanou silou postrčil hubený hauptsturmführer obtlouklého Holanďana dopředu. Za ním se opatrně sunuli i němečtí důstojníci. Pak se hauptsturmführer Geier rozhlédl. Očima přeletěl obzor, časné ranní slunce měl v té chvíli v zádech. To bylo dobré už kvůli tomu, že ho nepřátelům nemohlo prozradit zablýsknutí skel dalekohledu. Po stranách kryli Geiera Dodenburg se Schwarzem — a tak velitel mohl opatrně postoupit až k okrajům plošinky, aby se důkladněji rozhlédl. Asi pět set metrů před nimi se svíjel stříbrný had vody. Za ním se prostírala zeleň rozlehlých polních lánů. Sup se vítězně podíval na své podřízené:

„Pánové, ta voda před námi je řeka Mása. Dosáhli jsme svého cíle číslo jedna.“

Holanďan se tiskl ke zdi, když němečtí důstojníci svými dalekohledy takřka ohmatávali řeku před sebou. Byl to Schwarz, kdo si jako první všiml skupinky nákladních člunů, zakotvených u bližšího břehu po proudu toku směrem k vesnici:

„Podívejte, hauptsturmführere! Jsou tu čluny! Je jich šest. To je dost na to, aby se na nich naráz přepravila přes řeku půlka roty.“

Avšak ještě dřív, než na tuhle informaci mohl Geier nějak zareagovat, ozval se Dodenburg:

„To je sice pravda, ale tahle pozice je kryta nepřátelskou pěchotou. Vidíte ty pěšáky, hauptsturmführere? Tamhle trochu vlevo mezi křovím. Já tam vidím dvě skupiny pěšáků. A vypadá to, že mají taky kulomet. Tohle je zřejmě známé místo, kde se dá řeka překročit, takže se tu na každého, kdo by se o to pokusil, řádně připravili.“

Zdola sem dolehl hlas hauptscharführera Metzgera, který shromažďoval vesničany a zajaté nepřátelské vojáky. Svě rozkazy vyřvával nesmyslně pokroucenou němčinou, o níž se zřejmě domníval, že bude místním srozumitelná — tím spíš, když ji bude doprovázet výstražnými výstřely.

„Idiot,“ zasyčel Geier. „Proč mu někdo nedá přes tu jeho stupidní tlamu? Člověk se při tom jeho řevu nemůže pomalu na nic soustředit.“

Při tomhle velitelově výlevu se Schwarz naklonil přes zábradlí, jako by chtěl toto poselství sdělit všem lidem dole, ale pak toho nechal.

„Hauptsturmführere,“ řekl, „mám nápad. Ti vojáci, co se zakopali u křoví, jsou Belgičani. Určitě si se zdejšími vesničany rozumějí. Určitě tu mají i nějakou tu lásku - víme přece, jak to chodí. Hranici tu koneckonců dělá jen proužek vody.“

„Tak o co jde?“

„O tohle: Tihle vojáci nebudou na vesničany střílet,“ vysypal ze sebe Schwarz.

„To je skvělá myšlenka,“ vyjekl nadšeně Geier a bouchl kamarádsky svého podřízeného do zad. „Samozřejmě! Tohle musí fungovat.“

„Ale veliteli,“ namítl Dodenburg, „ti ze vsi, to jsou přece civilové! A vy nemůžete...“ Zarazil se a hledal ta správná slova, kterými by vyjádřil své znepokojení.

Hauptsturmführer Geier na něj vrhl chladný pohled:

„Drahý Dodenburgu! Uvědomujete si, jak jste jako důstojník SS nemístně úzkostlivý? Copak nechápete, že na nás závisí celá armáda — a tedy celý osmdesáti-milionový národ? Co je tváří v tvář této skutečnosti důležité? Jakou cenu mají v takovém případě životy nějakých civilistů? Tak... jdeme na to,“ vyštěkl a nedopřál Dodenburgovi už žádný čas k nějakým dalším námitkám. „Čas rychle běží.“

Hauptsturmführer se otočil a drobnými krůčky přešel plošinku až ke kamenným schodům. Slunce už zatím vystoupilo vysoko nad obzor. Bylo krvavě rudé, vypadalo přímo zlověstně. Jako by naznačovalo, že se blíží cosi hrozného.

KAPITOLA 2

V širokém prostoru nad řekou se rozhostilo zlověstné ticho. Zachmuření němečtí vojáci hnali před sebou k člunům skupinku vyděšených holandských civilistů. Hned od začátku jim pomáhal i obtlouklý holandský poddůstojník, který snaživě hlásal, že jako člen holandského fašistického hnutí sympatizuje s Němci. Teď, když si uvědomil, že se bude muset připojit k ci-vilistům, padl do bláta na břehu řeky na kolena, prosebně sepal ruce a rozplakal se. Jen ať se proboha nemusí k těm civilistům přidat! Vytáhý mladíček, kterému mohlo být tak sotva šestnáct, si opovržlivě odplivl a docela dobrou němčinou prohodil:

„To jste si teda vybrali dobrého přítele, aby vám tahal trn z paty!“

Schwarz ho prudce praštil přes obličej:

„Drž hubu!“

Polekaní civilisté byli nahnáni do člunů a zasedli k veslům. Na zádi každého člunu usedla dvojice ese-smánů. Tam to bylo nejbezpečnější,

Geier rozmístil polovinu roty na břehu řeky. Teď se tázavě podíval na Dodenburga:

„Je to tak všechno v pořádku?“

„Ano,“ řekl úsečně Dodenburg. Jenže v hloubi jeho mozku se ozvalo něco jako nesouhlasné znamení. Nevěnoval tomu

pozornost. To teprve až s odstupem času. Teprve daleko později si uvědomoval, že tomuhle signálu měl věnovat daleko větší pozornost. Jenže to už bylo příliš pozdě...

„Tak -jdeme na to,“ zavelel Geier.

I Dodenburg to po něm rázně opakoval.

Od břehu odrazil první člun. Hned na to vstoupila do vody skupina příslušníků SS. Kolem krku měli uvázané boty, rukama se drželi okrajů člunů. V pra-vačkách nad hlavami svírali své zbraně.

Za prvním člunem následovaly i další. A s nimi další příslušníci SS, až se celá polovina roty octla v řece. Dodenburg velel pravému křídlu a Schwarz, který tenhle plán vymyslel, křídlu levému. Všechno probíhalo v naprostém tichu, přerušovaném jen šploucháním vesel, do nichž se opírali civilisté z vesnice. Z dálky sem doléhalo temné dunění děl, což byl vlastně zvuk, který vždy podmalovává hudbu války.

Zdálo se, že se na protějším břehu nic nehýbá. Do-denburga napadalo, že se Schwarzův plán dá možná docela dobře bez krveprolití uskutečnit. Ze svého místa ve člunu viděl na vzdálený cíl na protějším břehu úplně jasně: vlhký zablácený prostor, rezaté kotouče ostnatého drátu a napjaté tváře vojáků, kteří se snažili doplazit co nejdřív k břehu, aby čelili invazi člunů.

Najednou vzlétla k nebi rudá světlice a zůstala viset nad řekou.

Pak zasyčela do vody a belgický důstojník ve vysokých botách povstal, dal si ruce k ústům jako kornout a vykřikl:

„Popláááh!“

Civilisté ve člunu okamžitě přestali veslovat.

„Pane důstojníku, oni na nás budou střílet,“ řekl ob-tloustlý holandský poddůstojník Dodenburgovi, „měli bysme se vrátit.“

„Ale ne, plujeme dá! Veslujte!“

Mužům ve člunu tohle nebylo třeba opakovat. Věděli, že se každým metrem blíží k suché zemi — a tím možná i k záchraně. Němečtí vojáci na zádech člunů výhruzně zvedli své zbraně. Čluny se tedy znovu pohnuly vpřed.

Dodenburg v dalekohledu uviděl, že se belgický důstojník na břehu nejistě rozhlédl. Má svým vojákům vydat rozkaz, aby zahájili palbu a znemožnili tak nepříteli překonat vodní překážku? Nebo se má pokusit zachránit civilisty ve člunech a ubránit pozice svých vlastních vojáků? Zoufale se rozkřičel:

„Neveslujte dál! Zůstaňte, kde jste!“

Dodenburg výhruzně vyštěkl:

„Veslovat!“ Věděl ovšem, že tím podepsal rozsudek smrti veslujícím civilistům. Ti se nijak na člunech nemohli krýt.

První ze člunů už dorážel ke břehu. Dodenburg si všiml jednoho z vlastních vojáků. Byl to Bavorák, který před chvílí chladnokrevně zastřelil vzdávajícího se Holanďana. Dodenburg si ho pamatoval podle neuvěřitelně křivých nohou.

Ted' zvedl samopal. Od belgického důstojníka byl asi deset metrů daleko. A jejich člun se neúprosně blížil...

Vytáhlý světlovlasý mladíček, kterého před pár minutami Schwarz uhodil do obličeje, najednou ve člunu povstal.

Plavidlo se tím pohybem nečekaně rozkývalo.

„Střílejte!“ křičel mladík holandsky. „Střílejte na ty hajzly!“

Jeho křik jako kdyby rozt'al nastalé ticho nad řekou ve dví. Belgický důstojník se bleskově kryl, kulomet spustil palbu...

Hned první dávka zasáhla mladíka do prsou a chlapec padl na dno člunu. Bavorák za ním dál svíral svůj samopal — střílel z kulometu ho zasáhly do obličeje. Vykřikl a přepadl přes okraj člunu do vody.

„Vpřed!“ zařval Dodenburg. „Vpřed!“ Pak hmátl po Schulzem, vystrčil ho z člunu a tlačil ho měličinou k břehu. Střely kolem syčivě procešávaly říční hladinu, ale němečtí vojáci už měli jen pár kroků k pevné zemi. Belgický kulomet zatím systematicky měnil čluny v krvavá jatka mrtvých a umírajících.

Schulze se rozběhl k belgickým pozicím. Jeho jedinou zbraní byla zákopová lopatka. Ze všech sil přitom řval ta nejsprostší slova, která mu přišla na jazyk. Do cesty se mu postavil hřmotný voják s drsnou tváří venkovana. Schulze po něm rozmáchl sekl lopatkou a jejím ostřím zasáhl Belgičanu obličej. Muž zvířec-ky zavyl, z rozt'até tváře se vyhnula krev. Voják se jí okamžitě začal zalykat a zhroutil se na zem.

Dodenburga si vzal na starost belgický důstojník. Zaútočil na něj, nastal boj muže proti muži. Doden-burgovi se podařilo kolenem nabrat Belgičana v rozkroku. Chlap zařval a instinktivně se rukama za poraněné místo chytil. To už proti němu Dodenburg stačil obrátit svůj samopal. Stiskl spoušť a střely vypálené z takové blízkosti Belgičana o několik metrů odmrštily dozadu.

V tom okamžiku se na Dodenburga zezadu vrhl další nepřátelský voják. V ruce svíral bodák jako nůž. Ostří se svezlo po koženém řemenu na Dodenburgově rameni. Útočník přitom ztratil rovnováhu a vzápětí už se oba muži rvali na zemi.

Belgičan se znovu snažil Dodenburga bodnout - a ten útoku stačil uhnout doslova v poslední vteřině. Nepřátelský voják vlámsky zaklel a pokusil se zaútočit ještě jednou. To už ale nad ním stál Schulze a rozmáchl se zákopovou lopatkou, zbrocenou krví. Vzápětí jí doslova rozsekl Belgičanova lebku. Voják zůstal nehnutě ležet na zádech.

Najednou - stejně rychle jako se předchozí boj rozpoutal, bitka skončila. Belgičané utíkali jako smyslů zbavení po poli, odhazovali zbraně, jen aby už byli co nejdál. Němečtí vojáci za nimi pořád ještě divoce pálili.

Druhá rota úderného praporu SS Wotan překročila řeku Másu, první velkou překážku na cestě ke splnění úkolu.

Utrpěla přitom ztrátu dvou mrtvých a čtyř lehce zraněných. Vody řeky za nimi však ztěžkly mrtvými těly civilistů.

„To je vynikající,“ mručel Geier, když vystupoval z člunu. „Je to opravdu ohromný úspěch. Za to bude nějaký metál - pro vás, Dodenburgu, a pro vás taky, Schwarzi. Pro tamhlety to ovšem dopadlo špatně,“ kývl k vodní hladině, kde zůstala mrtvá těla. „A taky mám obavu, že ani tohle není zrovna hezký obrázek,“ kývl k postřeleným vojákům, kteří nestačili před Němci utéct. „Podívejte, jak byli mizerně vybavení! Měli ještě starý kulomet chlazený vodou, typ 1916!

Ten by mohl být spíš jako exponát v muzeu.“

Překročil tělo mrtvého důstojníka, jehož kapsy uniformy už byly obrácené naruby, protože se okamžitě někdo postaral

o jejich obsah. „Tenhle oficír i ti jeho chlapi si možná zaslouhovali lepší vojnu, než jakou jim připravili. Co vy na to?“ Jedině Schwarz měl dost energie, aby se vzmohl na odpověď:

„Byli podřadní,“ vydechl, jako by se dusil. „Z hlediska rasového... byli podřadní.“

„Přesně tak,“ kývl Geier a už tak Schwarzovy další možné úvahy o genetice. Pak se podíval na hodinky a oznámil: „Pánové, máme za sebou přesně pětadvacet hodin akce. Až do tohoto okamžiku jsme si vedli excelentně. Všem vám gratuluju. Teď je ale před námi další úkol. Je to vesnice Canne. Je možné, že se parašutisté už dostali za Albertův kanál. Podle mého odhadu je to ale dost nepravděpodobné. Možná znáte můj kritický postoj vůči současné situaci v luft-waffe.“

Ostatní mlčky přikývli. Šlo o to, že původní německé výsadkové oddíly se rekrutovaly jak z armády, tak z luftwaffe. Když ale přešly pod velení generála Studenta z luftwaffe, dostaly se pod kontrolu této formace, ačkoliv bojovaly v rámci armády.

Ozval se důstojník Fick:

„Domníváte se, že nás čeká násilný přechod kanálu?“ Na jeho zraněné paži prosakovala ob vazem krev.

„Ano. A obávám se, že nám král Leopold ke splnění našeho úkolu neposkytne svou královskou jachtu,“ zasmál se ironicky Geier. „Tímhle se ovšem budeme zabývat, až na to přijde řada. Teď máme za úkol dostat se do Canne. Vy,“ obrátil se k Fickovi, „zůstanete u řeky a s Kaufmannem budete střežit přechod!“

V této chvíli byl Kaufmann ještě na prvním břehu a pokoušel se o rádiové spojení s praporem. Chtěl ohlásit sturmbannführeru Hartmannovi, že dosáhl vynikajícího úspěchu.

Fick protáhl obličej, ale neprotestoval. Ruka ho pekelně bolela...

„Vy, Schwarzi,“ pokračoval hauptsturmführer Geier, „vy se k obci přiblížíte z jihu — a vy, Dodenburgu, ze severu. Já budu s polovinou čtyř jako se zálohou. Jakmile se někomu podaří průlom, prostě bude úspěšný, pošle spojku, aby mě informovala. Pak na místo průlomu nasadíme celou rotu. Připomeňte si starou pruskou moudrost: Pomaloučku, polehoučku, ale pořádně!“ Všiml si, že Schwarz se zatvářil pobaveně, a tak dodal: „Můj milý Schwarzi, ono to nebude žádné divadýlko! Ale zato vás může čekat metál. Rytířský kříž. Protože Železný kříž 1. třídy už máte... Můžete být tedy spokojení. Teď se hlavně starejte o své vojáky! Potřebujeme každého z nich.“

Schwarzovy oči se rozzářily. Rytířský kříž - to bylo vyznamenání, po kterém toužil.

„Myslíte, že to tak dopadne, hauptsturmführere?“

„Samozřejmě! Já vždycky říkám to, co si myslím. Až nastane čas, tak ten svůj metál určitě dostanete.“ Pokud se toho, chlapče, dožiješ, dodal si v duchu Geier.

Teď už se na Schwarzově obličej nepohnul ani sval. Vyzářovalo však z něj pevné odhodlání plnit všechny velitelské rozkazy. Takový slib vyznamenání za to přece stojí!

Stupidní blbec, řekl si znovu v duchu Geier. Pro kousek nějakého kovu by dokázal jít pěšky třeba až na měsíc a zase zpátky. Nahlas ovšem nepronесl ani slovo. Teprve po chvíli vojensky řízně zavelel: „Tak, pánové, jdeme na to!“ A dodal: „Přeju vám úspěch!“

„Můžete pro něj něco udělat?“ zeptal se Dodenburg Schulzeho, který právě z vody vytáhl holandského mladíka. Schulze hned neodpověděl. Soustředil se na to, aby z chlapce stáhl zkrvavenou košili. Nechtěl mu při tom způsobit ještě větší bolest. Bylo až překvapující, jak jemné ruce tenhle hmotný chlap měl.

Chlapec sténal. Jeho dech byl přerývaný, doširoka rozevřené oči se mu zalévaly slzami. Jeho obnažená hrud' vypadala jako krvavá slitina. V rudých otvorech po kulometných střelách prosvítalo něco bílého, pulzujícího.

„To jsou plíce,“ zašeptal Schulze.

Chlapec to zaslechl a zřejmě tomu slovu rozuměl. Sotva slyšitelně ze sebe vypravil:

„Plíce... To už Belgičani mohli teda střilet líp než vy, německý hajzlové...“ Hlava se mu zvrátila dozadu, jako by chlapec přijímal svůj osud s vědomím, že už víc udělat, ani říct, nemůže.

Schulze se pomalu napřímil. Přitiskl dlaně ke švům nohavic, jako by se stavěl do pozoru, a sám pro sebe hlesl:

„Ten kluk tedy není žádnéj posera.“ Pak se podíval na Dodenburga a už hlasitěji se zeptal: „Co s ním budeme dělat, obersturmführere?“

Dodenburg se zahleděl na umírajícího a pak Schulzeho řekl:

„Vemte si svou zbraň a připojte se k ostatním!“ Rukou ukázal ke skupince německých vojáků, ale oči z umírajícího nespouštěl.

Schulze váhavě uposlechl. Když ale odcházel, několikrát se zvědavě potočil.

Hauptscharführer Metzger vydal vojákům rozkaz - a ti začali pomalu vystupovat po svahu směrem k vesnici. Schulze s nimi. Vpředu se rozprostírala zeleně zářící pole, z nichž slunce chvějivě nadzvedalo závoj rosy. A tam docela vzadu se rýsovaly kontury vesnice Canne.

Za zády vojáků zazněl osamocенý výstřel z pistole. Schulze se otočil. Viděl, že Dodenburg spěchá, aby ostatní dohonal. V běhu se snažil zapnout pouzdro pistole. Pak se přidál k postupujícím vojákům a na Schulzeho se ani nepodíval. Skupina se dál trmácela vzhůru po stráni...

KAPITOLA 3

Obyvatelé vesnice Canne byli na útěku. Stejně jako jejich otcové před šestadvaceti lety prchali muži i se svými rodinami na západ. Znovu sem přicházejí Prusové!

Příslušníci SS se krčili v odvodňovacích příkopech na západ od vesnice a sledovali cestu z obce. Vypadalo to, jako kdyby všechny stáje a chlévy obce otevřely svá vrata a veškerý dobytek se vyhnul ven. Odjížděly velké otevřené vesnické povozy tažené hnědými voly i starými kravkami. Byla tu i psi spřežení s vozíky podomácku vyrobenými. Tady plnili roli tahounů ovčáctí psi. Tím vším se proplétaly bicykly a trakaře a dokonce bylo vidět i invalidní kolečkové

křeslo poháněné nějakým starým motorkem. Na cestu se vydalo prostě všechno, co se mohlo pohybovat — snaživi venkované i hospodářská a domácí zvířata. Malý chlapec s botami uvázanými kolem krku — to aby jejich cennou kůži cestou nepoškodil - před sebou hnál hejno hus.

„Bože na nebi,“ vydechl užasle Schulze, „vsadím se, že si s sebou vzali i dřezy na nádobí!“

„Všechno je...“ kývl Dodenburg, ale větu nedokončil. Všiml si totiž několika dvojic cyklistů, kteří si razili cestu mezi zpanikařenými vesničany. Byli to vojáci a snažili se o zachování jakési formace. „To jsou armádní cyklisti!“ řekl užasle obersturmführer.

„No teda, do prdele! Vědí ti fešáci vůbec o tom, že je válka?“

Bůhví, jestli to brali na vědomí...

Odevzdaně ve svých hnědých uniformách šlapali do pedálů a rozháněli před sebou venkovany, jako kdyby jim tihle lidé bránili v nějaké přehlídkové parádě. Pušky měli šikmo přes záda. Jeden z nich zamával na pohlednou dívku, která hnala stádo koz.

Dodenburg si vzal samopal a zkontroloval zásobník. Hauptscharführer Metzger, který se krčil po Dodenburgově pravici, po něm nervózně sekl očima:

„Chcete na ně zaútočit, obersturmführere?“ vypravil ze sebe přiskrceným hlasem.

Dodenburg se na něj pobaveně podíval:

„Samozřejmě, je to přece snadný cíl.“

„Ale co když je to na nás připravená past?“ namítl Metzger. „Je to až příliš snadné na ně střílet. Myslím, že bysme je měli nechat odejít a pak obsadit vesnici.“

Dodenburg si uvědomil, že za tím vším se u hauptscharführera Metzgera skrývá obyčejná zbabělost. Až tahle akce skončí, bude Dodenburgovou povinností o tom informovat hauptsturmführera Geiera. Teď Metzgerovi chladně odpověděl:

„Možná, že vám to jako past připadá, ale já si to nemyslím.“

„Máte pravdu,“ souhlasil okamžitě hauptscharführer. „To mě prostě jen tak napadlo.“

Dodenburg už mu nevěnoval pozornost. Obrátil se k Schulzemu:

„Dejte to dál! Jakmile začnu pálit, všichni se ke mně přidají. Z těch armádních cyklistů nám nesmí žádný uniknout.“

„A ti civilové?“ zeptal se opatrně Schulze.

Dodenburg mu neodpověděl.

Vojáci na kolech se blížili a obersturmführer je počítal. Bylo jich ke stovce, tedy dvakrát víc než Němců. Početní převaha však nebyla tak důležitá, protože ve prospěch německé strany mluvil moment překvapení.

Jednoho ze psů zaujaly pohybující se nohy vedoucího cyklisty a začal na ně dorážet. Voják dál hleděl před sebe a dokonce ani nezměnil vzpřímené držení horní poloviny těla, když psa dokázal pořádně nakopnout. Zvíře zaskučelo a stáhlo se stranou. Cyklisté už byli sotva čtyřicet metrů daleko...

Dodenburg zvedl samopal a zamířil na vojáka, který nakopl psa. Už rozeznával jeho bledý obličej. Voják vypadal spíš jako nabubřelý úředník. Když se bledý obličej objevil v centru Dodenburgova hledáčku, obersturmführer vypálil a na cyklistově hrudi naskákaly červené skvrny. Voják ještě chvíli jel dál, ale pak rozhodil paže a spadl z kola na zem.

Vzápětí se k palbě připojili i ostatní Dodenburgovi vojáci. Na cestě ze vsi vypukla v nastalé vřavě panika. První vyrazila dobytčata. Prolomila oplocení kolem cesty, hnala se na všechny strany - a lidé za nimi. Cyklisté se marně snažili sundat zbraně ze zad, cílená palba německých nepřátel jim nedopřála čas a nedávala jim žádnou šanci. Jejich nemilosrdná likvidace šla ke konci.

Dodenburg vyběhl z odvodňovacího příkopu a zařval:

„Za mnou!“

Hauptscharführer Metzger za ním vyrazil jako první. Hnali se spolu kupředu a pálili od boku. Ostatní příslušníci SS je následovali. Zasypávali svými střelami zděšené vojáky i civilisty, kteří se zoufale snažili uniknout z místa masakru. Během několika vteřin všechno skončilo, všude na cestě leželi mrtví a ranění. Od vesnice sem zaznívala střelba, v níž byl snadno rozeznatelný ostrý zvuk kulometu. Bylo zjevné, že skupina untersturmführera Schwarze se dostala do problémů.

Schwarzovi tekla krev z hlavy. Rána byla bolestivá a untersturmführer jen bezmocně nadával. Ukryval se na děsně páchnoucím venkovském záchodě. Všechno se seběhlo nějak příliš rychle. Poháněl své vojáky, aby byli ve vesnici co nejdřív. Vůbec se nezdálo, že by v tom měl být nějaký problém. Schwarz musel pořád myslet na to, že mu velitel slíbil metál, a to vlastně otupilo jeho pozornost. Aniž provedl předběžný průzkum, dal rozkaz k dalšímu postupu. Jeden z jeho poddůstojníků, kterému se mezi vojáky říkalo Posera, protestoval, ale Schwarz jeho námitky nebral na vědomí:

„Podívejte, scharführere, vždyť všichni utíkají!“ A vítězně ukázal na davy, které proudily z vesnice. „Tihle Belgičani si jistě nadělali do kalhot.“ Rukou dal pokyn svým vojákům, kteří se krčili po obou stranách cesty a jako nějaký hrdina z válečného filmu hlasitě zavelel: „Vpřed!“

O pár okamžiků později se z prvního domku opuštěné vesnice ozval belgický kulomet. Jako první padl Posera. Jeho obavy se ukázaly oprávněné... A velitel Schwarz si s hrůzou uvědomil, že nepřátelská palba už skosila polovinu jeho vojáků.

Našel úkryt v obyčejné vesnické kadibudce, nebo spíš v jejich troskách, kam se s námahou doplazil. Ti z vojáků, kteří přežili, začali utíkat po cestě pryč od vesnice, přičemž ranění kamarády tu ponechali jejich osudu. Mysleli jen na to, jak sami uniknout olovené smršti. Vždycky, když chtěl Schwarz zvednout hlavu, uslyšel, jak nad ním o stříšku pleskají nepřátelské střely.

Setřel si krev z poraněného čela a pokoušel se racionálně uvažovat o tom, jak se z téhle situace dostat. Najednou měl

pocit, že tu zůstal úplně sám, ale přitom se mu zdálo, že odněkud z dálky slyší rachot německých automatických zbraní. Bylo to ale opravdu z velké dálky a Schwarz nedokázal určit směr, odkud ten zvuk přichází. Jeho vojáci buď utekli, nebo tu zůstali ležet bez života...

Zoufale se snažil zmobilizovat myšlenky. Jak se dostat ze situace, do které tak hloupě vlastní vinou spadl? Věděl, že hauptsturmführer Geier mu nikdy ztrátu tolika mužů nezapomene. Vždyť ještě ani nedosáhli svého cíle! Geier určitě ve svém tupém pedantismu dá Schwarze převelet někam do týlu, kde bude Schwarz hnít až do konce války jako prachspřátá týlová krysa, zatímco ostatní budou v boji sbírat metály. V době války se dvacetiletí snadno stanou obersturmführery nebo i hauptsturmführery. Budou se holedbat svými Rytířskými kříži - a on bude pořád jenom untersturmführer... Sice dávno zralý pro povýšení, ale zatím vyznamenaný jen metály, které může získat kdekdo...

Schwarz se zaklonil, aby mohl zalovit pod vojenskou blůzou. V místech, kde mu bušilo srdce, zašátral v náprsní kapse a vytáhl kovové zrcátko, které potřeboval při holení. V téhle kapse ho nenosil zbůhdarma. Byl to přece jen jakýsi ochranný štít... Teď musel dávat pozor na to, aby zrcátko náhodou neodráželo sluneční paprsky, když je zvedl nad hlavu. Zahlédl skoro dvacítku svých vojáků, kteří leželi všelijak zpřeházeni na zemi jako polámané loutky. Byli to jeho vlastní vojáci! Stiskl rty a pootočil zrcátkem.

Hned proti Schwarzově úkrytu - v prvním domku vesnice — výhružně čněla z rozbitého okna hlaveň belgického kulometu. Naklonil zrcátko víc vpravo a uviděl další hlaveň kulometu a za ním bledý obličej... A potom zahlédl ještě další kulomet... Ti belgičtí hajzlové mě tu možná objevili a teď mě mají na mušce, pomyslel si.

Najednou uviděl Škvírou budky na východní obloze černou siluetu nějakého ptáka. Bylo to sice hodně daleko, ale Schwarz si okamžitě uvědomil, co to vlastně vidí: „Vždyť to je Junkers 87,“ vydechl. „A za ním další!“ Nemohl se mylit. Takhle zvláště hranatá silueta patřila nejhroznější zbraní luftwaffe - a blížila se k vesnici.

Hluk motoru nabíral na hlasitost a Schwarz horečně začal hledat svou signální pistolí. Rychle do ní zasunul první nábojnici a jen doufal, že si dobře pamatuje pořadí barev, jakým se dává letadlům patřičný signál.

Zrcátkem bleskově zkontroloval pohyb letadel. Jun-kersy teď letěly velice nízko, možná tak ve výšce dvou set metrů. Perfektně udržovaly svou formaci a zcela ignorovaly stopové stěly, které k nim směřovaly.

Snažil se příliš nehýbat, aby si obsluha kulometu nebyla zcela jista něčí přítomností. Zvedl pistolí a vystřelil tak, aby rudá světlice směřovala přímo nad Belgičany. Od cesty zazněly vzteklé výkřiky a roj střel začal pročesávat vzduch kolem. Nad hlavou Schwarzovi zapraštěla dvířka, která ještě jakžtakž držela pohromadě, a od nich se rozlétly třísky. Schwarz vypálil další raketu. Bílá světlice se obloukem vznesla nad belgické pozice a zůstala nad nimi viset. Pak se pomalu snášela k zemi.

Schwarz čekal. Zachytili letci jeho signál? A když ano - pochopili ho správně? Cítil, jak mu po hubených zádech stéká pot. Uvědomil si, že si tímhle možná podepsal rozsudek vlastní smrti.

A pak to začalo: První letoun - celý černý kromě žlutého krytu vrtule - jako by se ve vzduchu zastavil. Vzápětí pilot stočil svůj stroj ostře doleva. Schwarz na křídle zřetelně rozeznal černobílý kříž... Jako temný kámen před modrou kulisou oblohy se letoun překvapivě vrhl dolů.

Pilot zapjal sirény. Na jejich účinek si Schwarz pamatoval z filmových týdeníků o tažení do Polska. Hrůzostrašný jakot byl náhle jakoby vsudypřítomný. Schwarz si mimoděk přitiskl dlaně na uši. Nechtěl to slyšet.

Sto padesát, sto, sedmdesát... a teprve potom pilot vyrovnal let. Z jeho trupu se vyhrnula desítka bomb, které se zatřpytily ve slunečních paprscích. Sypany se jedna za druhou na belgické pozice.

Po dopadu zápalných pum všude kolem vzplály ohně. Všechno se vlastně odehrálo jen v několika vteřinách. Vzápětí vesnická stavení zmizela v dusivých oblacích kouře. Zazněl čísi zoufalý výkřik a z dýmu vyběhl belgický voják, jehož uniforma byla v jednom plameni. Potácivě se hnal rozbitou cestou, plamen mu šlehal až nad hlavu. Schwarz se rozkašlal a dál už na nic nečekal. Rozrazil trosky dvířek budky a vyběhl ven. Střela, která mu byla určena, ho minula sotva o metr. Kolem hlavy mu hvízdly úlomky dřeva. Protější stavení začala hořet. Belgičané, kteří byli uvnitř, teď neměli čas myslet na nějakého Němce venku. Schwarz cítil, jak se vzduch kolem rozpaluje a doslova začíná vysušovat plíce. Divoce se rozhlédl, aby odhadl, kudy se dát na útěk.

Nad oblakem kouře se rozječely sirény druhého střemhlavého bombardéru, který právě teď zaútočil. Schwarz při útěku doběhl ke kostelu. Uvědomil si v té chvíli, že luftwaffe stejně jako německé dělostřelectvo má rozkaz nepoškožovat nepřátelské „kulturní cennosti“, například kostely. Tak to alespoň v oficiálních pokynech stálo.

Sotva už lapal po dechu, ale ze všech si se snažil dostat do kostela. Zlověstné vytí střemhlavého letounu bylo stále hlasitější. Řev sirény náhle ustal a místo něj to kolem začalo děsivě hvízdát. To jsou bomby! uvědomil si Schwarz.

Zoufale se vrhl ke kostelním vratům a zavěsil se na železnou kliku. Nedaleko explodovala první bomba a dveře kostela se rozlétly. Schwarz vpadl do temnoty ztěžklé vůni kadidla a octl se tvář v tvář nějakému malému člověku.

Jakýsi esesák běžel po zarostlém svahu, paže měl rozpjaté, oči vytřeštěné hrůzou a nejasně cosi vykřikoval.

Jeden z poddůstojníků mu zahrozil pěstí, ale vyděše-nec se mu vyhnul a běžel dál.

Hauptscharführer Metzger vztekle zaklel, počkal, až se zpanikařený voják octne na jeho úrovni a vši silou ho praštil pažbou samopalu do obličeje. Esesák se zhroutil na zem a celý se třásl jako nemohoucí štěňátko. Byl to jeden z těch, kteří ve Schwarzově skupině přežili masakr na pokraji belgické vesnice — a teď se stejně jako on strachy nedokázali zastavit. Ovládli se až po Metzgerově zásahu. Dodenburg jejich směrem totiž prozíravě Metzgera poslal, aby případné uprchlíky zadržel. Bylo přece nutné především zjistit, co se vlastně stalo.

Když Dodenburg stanul vedle Metzgera a vyděšených vojáků, vnímal jenom jejich zsinálé obličeje a divoce planoucí oči.

„Co se stalo?“ vyštěkl obersturmführer Dodenburg na prvního z vylekaných vojáků.

Mladý muž otevřel ústa, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku.

Velitel se obrátil k dalšímu — a ten začal cosi nesrozumitelného blekotat. Dodenburg ho prudce udeřil do tváře. Voják

se zapotácel a potom několikrát trhl hlavou, jako by se snažil probrat z nějakého těžkého snu. Teď už velitel sáhl po své pistoli:

„Budu počítat do tří. A jestli nezačnete rozumně vykládat, co se stalo, zastřelím vás.“

Ostatní v šoku jen stačili vydechnout. Dodenburg byl znám tím, že jako jediný ze všech důstojníků praporu nikdy nevztáhl ruku na zelenáče. A tenhle mladík nesporně zelenáč byl! Velitelův náhlý výbuch brutality byl pro všechny naprosto neočekávaný.

Dodenburg však správně předpokládal, že se voják k výpovědi donutí. Začal přerývaně vyprávět o tom, co se v Canne stalo. Z toho, co voják říkal, začal v Dodenburgovi narůstat vztek na Schwarze, který sám velel akci a hned její začátek pokazil. Byl to důsledek atmosféry vytvořené hauptsturmführerem Geierem v 2. rotě. To bylo jeho oblíbené: „Jít přes mrtvoly!“ Takoví mladí ambiciózní šílenci jako Schwarz to lehce spolkli i s navijákem!

Teď ale nebyl čas rozebírat Geierovy nápady a řeči. Teď se Dodenburg bude muset pokusit obsadit vesnici bez Schwarzovy pomoci. Počká jen, až střemhlavé bombardéry dokončí svůj útok, a vydá k nastávající akci rozkazy.

„Mé jméno je Weissfisch,“ pronesl obřadně drobný človíček, sotva dozněl zvuk odlétajících letounů. „Mojše Weissfisch.“

Schwarz, který levačkou svíral svou pravou paži, aby zastavil krvácení, v hrůze zíral na civilistu před sebou. Když má takovéhle jméno, tak to musí být Žid, uvědomoval si. Sám a sám v temném belgickém kostele tváří v tvář nějakému Židovi! Zdálo se, že mu snad ten človíček čte myšlenky:

„Ano, pane důstojníku,“ pronesl perfektní němčinou, „já jsem Žid.“

„Mluvíte ale německy! A jak jste poznal, že jsem důstojník?“

Civilista se smutně usmál:

„Já jsem totiž Němec, stejně jako vy.“

„Ty nejsi Němec,“ vykřikl Schwarz, „ty jsi Žid!“

Weissfisch přikývl:

„Ano, ale víc jak padesát let svého života jsem platil daně, dělal svou práci, patřil k německému národu a věřil, že jsem jeho součástí.“ Pak pozvedl pravou paži a ukázal, že místo ruky má protézu navlečenou v rukavici z temně hnědé kůže.

„To je od Verdunu z roku 1916,“ podotkl na vysvětlenou.

„A co tu jako Žid vůbec děláš?“ vyštěkl Schwarz.

Weissfisch pokrčil rameny:

„Celý svůj život, pane důstojníku, jsem byl pošetilý člověk. A takový jsem taky zůstal. Věřil jsem, že leccos se může změnit. Že celá ta velká nenávisť vůči Židům může vyprchat, když Německo získá zpět to, co ztratilo ve Versailles. Před týdnem jsem byl ještě v Německu. Pak ale přišli k nám domů a odvedli mi mou ženu. Přesně v souladu se zvláštní klasifikací lidí... Byla označena za stoprocentní Židovku. A tak jsem se rozhodl překročit německo-belgickou hranici.“ Znovu se usmál a výraz jeho obličeje teď vypovídal nejen o určitém smutku, ale i o pohrdání sama sebou. „Jak ale sám vidíte, rozhodl jsem se příliš pozdě.“ Pak se najednou zarazil a pátravě se zahleděl na Schwarze: „Neviděli jsme se už někdy?“

„My dva spolu? Proč bych se měl někdy potkat s nějakým Židem?“ Teď už se Schwarz úplně rozkřičel. „Chlape, ty jsi se asi zbláznil!“ Někde uvnitř však ve Schwarzovi začal narůstat nepříjemný pocit. Ten židáček se na něj dívá bez jakéhokoliv strachu! „Copak nevidíš to označení na mém límci? Co bych já asi tak mohl mít společného s takovou rasovou špínou, jako jsi ty?“

„Promiňte, pane důstojníku,“ pokračoval neodbytně civilista, „ale vaše tvář, vaše oči...“

„Drž hubu!“ zařval na něj Schwarz.

Drobný muž před ním však zjevně vůbec neměl v úmyslu mlčet. Skoro masochisticky urputně rozvíjel dál svou myšlenku:

„V posledních sedmi letech jsem měl dost příležitostí k tomu, abych mohl studovat vaše rasistické teorie. Můžu říct - aspoň si to tak myslím, že něco na nich je. Za první světové války jsme se rádi posmívali rekrutům z pomořanského Pruska. Říkali jsme, že mají polské nosy. Rekruti z Porýní zase podle nás měli francouzské ksichty. A pak tam byli další - a těm jsme se smáli, že mají nosy jako jelita. Váš obličej, pane důstojníku, je typický pro středoevropského Žida...“

Proud jeho řeči se zadrhl, protože Schwarz ho chytil pod krkem. Důstojníkův obličej se zkřivil nenávistí, ze sevřených rtů vycházelo jakési nelidské chrčení, připomínající spíš vytí zvířete, které padlo do pastí.

„Jak se opovažuješ, ty židáku?“ vyjekl pak vztekle. Byl tak rozrušený, že nedokázal zformulovat kloudnou větu, která by takovou pohanu rozcupovala na kusy. Místo toho přimáčkl drobného muže k bílé, oprýskané zdi.

Weissfisch se na něj pořád upřeně díval. V jeho očích opravdu nebyla ani špetka strachu. Jen smutek a pokorné očekávání toho, co nutně muselo nastat.

Schwarzovi se zdálo, že mu mozek samým vztekem explodoval. Vší silou stiskl civilistovo hrdlo. Muž vytřeštil oči a zalapal po dechu. Nijak se však nebránil. Z dálky se znovu ozvala temná střelba, ale Schwarz teď vnímal jen Židův obličej před sebou. Snažil se vypudit z toho drobného těla veškerý život. Stačil už jen jediný pevnější stisk — a drobný muž navždycky znehybněl.

Společně upadli na kostelní dlažbu. Schwarzova ramena se rytmicky zvedala, dokonce se zdálo, že důstojník pláče. Hlava mu padla na hrud' mrtvého Žida. Vypadali jako zosobnění obrazu, na němž je zpodoběn syn, prosící otce o odpuštění za smrtelný hřích.

Když Schwarze objevili vojáci Dodenburgovy skupiny, opíral se vyčerpaně o kostelní vrata. V třesoucí se ruce držel samopal a zíral na Belgičany, které zlikvidoval, když se na něj pokoušeli do kostela dostat.

„To se vám povedlo,“ křičeli němečtí vojáci nadšeně, strhávali si z hlavy přilby a utírali si pot, který se jim řinul po tvářích. „To se vám teda fakt povedlo - tolik hajzlů zlikvidovat!“

Pak se ozval jeden z těch, kteří původně patřili pod Schwarzovo velení a utekli po masakru při vstupu do vesnice:

„Omlouvám se, untersturmführere, ale bylo to poprvé, co jsem byl v akci. A tak jsem..“

Schwarz nad tím velkoryse mávl rukou:

„To je v pořádku, chlapče!“

Dodenburg si untersturmführera odvedl stranou, až k oprýskané stěně. Zlostí se skoro zalykal, když ukázal na ležícího Weissfische:

„Tak co se tu vlastně stalo? Kdo to je?“

Schwarz ani nemrkl a mrtvému nevěnoval jediný pohled:

„To já nevím, kdo to je. Asi nějaký civil.“

„Co se tu stalo?“ Dodenburg znovu ukázal na mrtvého muže, jehož hlava byla zvrácena do nepřirozené polohy. Na žlutých tvářích byly patrné skvrny, jako by toho člověka něco rozběsněného potlouklo.

Schwarz se znovu na mrtvého ani nepodíval:

„Copak já vím?“ A lhostejně pokrčil rameny. „Asi se mu to stalo hned při začátku útoku, ale to já nevím.“

Dodenburg si Schwarze pátravě měřil. Něco se mu tady nezдалo. Untersturmführer Schwarz ztratil polovinu svých lidí, víc jak dvě hodiny byl ode všech úplně odříznut — a nakonec zlikvidoval dobře ozbrojenou část belgické čety! Teď sice působí klidným dojmem, ale v jeho očích je něco podivného, dokonce šíleného. A když mu prve hauptscharführer Metzger úslužně nabídl cigaretu, Schwarzovi se zřetelně chvěly ruce! Dodenburg přeskočil očima z důstojníka na civilistu zhrouceného u stěny. Muž v civilu nebyl viditelně zraněn. Měl jenom v obličeji ty podivné skvrny...

Obersturmführer Dodenburg ovšem neměl čas na to, aby celý tenhle případ nějak podrobněji zkoumal. Zvenčí zaslechl rachot starého automobilu a vzápětí se ozval jásot německých vojáků, kteří postávali před kostelem. Dodenburg okamžitě vyběhl ven, v patách ho následoval horlivý hauptscharführer Metzger.

Ten, kdo právě dorazil, byl hauptsturmführer Geier. Vskutku jako pravý Sup ke kořisti. Přijel v kabině nákladáku. Ve staré fordce. V korbě se tísnili vojáci, kte-

ří byli určeni jako záloha. Vůz doslova praskal ve švech. Vezl nejen vojáky, ale i pořádný náklad.

Geier vyskočil z kabiny ještě dřív, než fordka úplně zastavila. Celý zářil:

„Pánové! Sturmbannführer Hartmann byl vážně raněn a zbytek praporu utrpěl na řece Máse těžké ztráty. Velení praporu teď tedy přejímám já!“ Švihl bičíkem přes svou holínku. Dodenburg se podíval na Schwarze, ale na untersturmführerově obličeji se nepohnul ani sval.

„Ano, hauptsturmführere,“ řekl Dodenburg a víc se nevyjadřoval. Jak jinak taky mohl reagovat na to, že Geierovy ambice došly naplnění...

„Vyložte z vozu koňak a doutníky,“ zavelel hauptsturmführer vojákům na korbě fordky. „Ať se dostane na každého!“ Odpověděl mu výbuch radosti vojáků před kostelem. Obklopili vůz, z kterého ti na korbě začali vykládat krabice s ukořistěnými belgickými doutníky.

„Tenhle poklad objevil Kaufmann,“ prohodil rozzářený Geier. „Bylo to mezi ukořistěnou výstrojí. To se teď hodí — ať můžeme oslavit mé povýšení. Pak se podíval na Dodenburga, jako kdyby předpokládal, že jeho jediným potěšením může být radost z radosti velitelovy. Že všeho bylo dosaženo za cenu mnoha lidských životů, mu nepřipadalo podstatné. Pak přece jenom řekl: „Je to ovšem dočasné - nikdo neví, co nám přinesou příští hodiny.“ Potom zvážněl: „Vidím, Schwarzi, vidím, že jste zraněný. Dejte se do pořádku, čeká nás ještě pevnost Eben Emäel.“

Zatímco příslušníci úderního praporu SS Wotan slavili s ukořistěným koňakem a doutníky, vydali se tři důstojníci na průzkum terénu, který byl poslední překážkou mezi nimi a nejmocnější pevností Evropy.

KAPITOLA 4

Přímě před Dodenburgovým nosem ležela v trávě prostřelená parašutistická přilba. Na její vnitřní straně bylo vidět propocený pásek s jasně čitelným jménem vlastníka: Desátník parašutistických vojsk Horst Küfer. Dodenburg si uvědomil, že co nevidět bude odeslán telegram, který bude blízké příbuzné informovat, že Horst Küfer padl za vlast a fűh-rera.

Všichni tři němečtí důstojníci teď leželi v trávě a pozorovali Albertův kanál. Jeden z velkých kluzáků, které sem dopravily výsadkáře, se jako nějaký polámaný motýl rozplácl před shlukem borovic. Nikde nebyly žádné známky života, jen z oblaku kouře, který obepínal pevnost Eben Emäel, rachotily německé automatické zbraně.

„Něco se tam děje,“ prohodil hauptsturmführer Geier a dál pozorně sledoval pás kanálu. Kousek za ním se zvedala do výše betonová stěna. „Něco se tam děje,“ opakoval. Jeho předchozí nadšení po dočasném povýšení z něj vyprchalo, jakmile kanál a betonovou stěnu uviděl a uvědomil si, jaký nesnadný úkol teď mají před sebou.

Dodenburg obrátil svůj dalekohled k rozbitému mostu. Poničené nosníky, které vystupovaly z vody, byly jak obsypané mrtvými těly parašutistů. Vojákům se nepodařilo most dobýt dřív, než ho Belgičané vyhodili do vzduchu.

„Jak vidím, jsou tam dvě kulometná postavení, která mají krýt belgickou pozici. A taky kanon dvojče kousek napravo za kulomety.“

Geier přikývl:

„Ano, myslím, že to tak je... Tohle je jejich krytí.“

Vtom vypálilo jedno z děl ukrytých v pevnosti. Dým po výstřelu se oddělil od šlehnutí plamene. Vzápětí se ozval zvuk připomínající roztržení nějaké enormní plachty. Obrovská střela - tak velká, že ji člověk mohl uvidět — prořízla vzduch nad německými jednotkami shromážděnými někde daleko v týlu.

„Aspoň k něčemu to bylo dobré,“ podotkl Geier. „Když už se nepodařilo parašutistům zničit belgická dělová postavení, aspoň teď podle jejich střelby víme, kde jsou. To jsem zvědav, jestli se našim povede je zlikvidovat, když použijí ty své zatracené prűpalné nálože.“

Dodenburg na něj zíral s otevřenými ústy. Velitel tady rozvíjel své úvahy, jako by mluvil o té nejjednodušší věci na světě. Dodenburg užasle zavrtěl hlavou, ale pak raději pustil všechny ty ambiciózní řeči svého velitele z hlavy. Nemělo vůbec smysl o nich přemýšlet. Raději se věcně optal:

„Jaké budou vaše další rozkazy, hauptsturmführere?“

Geier sklonil dalekohled a podíval se na hodinky. Vzápětí zaklel:

„Krucinál! Už je patnáct nula nula! Na spojení nám zbývá už jen osmnáct hodin.“

„Chlapi jsou hrozně unavení,“ podotkl Dodenburg. „Musí si odpočinout.“

„To vím,“ vyštěkl velitel. „A taky vím, co můžou vojáci vydržet.“

„Omlouvám se, hauptsturmführere.“

Geier odmítavým posunkem naznačil, že se o tomhle nechce dál bavit, a potom řekl:

„Tohle místo je pro naši akci jak dělané. Líp si nevybereme. Překročíme kanál, jakmile slunce zapadne. Nejpozději v sedmáct nula nula. Je to jasné?“

„Ano, hauptsturmführere!“

„Odpočívát se může až potom. Já se zatím vrátím k praporu a dám rozkaz, aby se prapor znovu vydal do akce. Jakmile se dostanete přes kanál, pošlu vám jako posilu všechny muže, které budu mít k dispozici.“

„Hauptsturmführere,“ ozval se vzrušeně Schwarz, který promluvil vlastně poprvé za celou tu dobu, „podívejte se!“ A ukázal ke kanálu. Za stěnou se rozestoupil oblak kouře a v celé své velikosti se objevila pevnost. Vypadala jako obrovitá loď, která se vynořila z mlhy. Byl to rozlehlý betonový blok, zvedající se do výšky skoro stovky metrů nad hladinu kanálu. Připomínala veliký útes s boky pokrytými průzory střílen. Byla jako obraz z příběhů o starých válečnicích, jenže ty zbraně ve střílnách nebyly malé osmiliberní kanon-ky, nýbrž mocná děla ráže 75mm, spojená do dvojic a krytá kulomety. Na několik okamžiků se tak pevnost představila v celé své mohutnosti, aby se po chvíli znovu zahalila šedým válečným dýmem.

Vojáci odpočívali v pobožené vesnici, ale hauptschar-führer Metzger, ačkoliv byl unavený stejně jako ostatní, neměl na spánek ani pomýšlení a potuloval se mezi opuštěnými domky. Měl plnou hlavu starostí. Obával se toho, že Dodenburg bude nějak reagovat na projev Metzgerovy opatrnosti před akcí s belgickými armádními cyklisty. Kromě toho musel myslet na přechod Albertova kanálu, který je během několika málo hodin očekává.

Otráveně kopal do belgické přílby, která se tu povalovala. Počínal si přitom jako malý kluk — až na to, že si po každém pátém kopnutí přihnul z láhve koňakem. Nikdy si nepředstavoval, že válka bude probíhat takhle. A to se přitom na válku připravoval celých deset let! Teď mu pracovní den nekončil v sedmáct nula nula jako v kasárnách a vojáci tu nebyli poslušní a podle předpisu upravení. Byli naopak špinaví, obhroublí a nechovali k ničemu ten správný respekt. To, jak postupovali důstojníci, Metzgera taky nijak neuvádělo v nadšení. To se týkalo zvláště Dodenburga. Ještě když byli v Kasárnách Adolfa Hitlera, věděl Metzger, že bez něj, spolehlivého poddůstojníka, nic nefunguje. Důstojníci se na něj plně spoléhali, počítali s tím, že právě on u mužstva zajistí správný chod všech povinností. Například aby se ti špinaví prevíti včas umyli. Vedl seznamy, podle kterých chodili do páry, dbal o pravidelné základní zdravotní prohlídky týkající se choulostivých částí mužského těla a zrovna tak kontroloval i čištění pušek. Stručně řečeno: Snažil se, aby se z těch mladíků stali pořádní vojáci, aby to nebyli podělaní civilové. Jenže tady na frontě bylo všechno úplně jinak!

Připadal si tu zbytečný — a teď ho dokonce asi Dodenburg podezírá ze zbabělosti. Jeho - chlapa, kterého u celé rotы znali jako „pěknýho psa“! Když na to měl náladu, dokázal se všemi pěkně zacvičit a třeba i na vzdálenost čtyřiceti metrů si všiml, že nějaký hajzlík nemá řádně nablýskaný řemen. Vždyť přece v šestatřicátém roce ho speciálně za iniciativu při organizaci přehlídkového pochodu pochválil sám reichsführer Heinrich Himmler! A teď ho ten srágora, vlastně zelenáč obersturmführer Dodenburg bude obviňovat ze zbabělosti?

A jako by těch problémů nebylo pořád dost! Slzy sebelítosti mu vstoupily do očí, když si vzpomněl na to, co mu jeho Lore řekla, když jí udělal černý monokl a vyrazil jí několik zubů. Stalo se to večer hned poté, co se vrátil od toho venkovského felčara! Řekla mu, že za celých deset let manželství ji ani jednou neuspokojil!

Znovu si lokl koňaku...

Řekl si, že každá ženská, která něco podobného může pustit z huby, je děvka nejnižší třídy. Copak by takhle mohla uvažovat slušná žena? Žvanila o nějakém orgasmu! Ještě než vytáhl Lore z kavárny, kde byla zaměstnaná, a udělal z ní vdanou paní, vystřídal čtyři partnerky. Jednu dokonce přivedl do jiného stavu... Vůbec ho ovšem nenapadlo, že by měl s podobnými styky po svatbě skoncovat. Spával se zkušenými vdanými ženskými, které byly zvyklé na lecjaké praktiky — a vyhovoval jim! Každá z nich s ním šla s chutí do postele!

Hauptscharführer Metzger chtěl znovu kopnout do přílby, ale minul. Zavrával a málem upadl. Teď má ještě na krku tu hroznou nemoc — a každému je to samozřejmě jedno. Jak by se asi líbilo tomu zadržanému Dodenburgovi, kdyby měl ptáka zabaleného v plátěném pytlíku, při každém močení vzýval bolesti nebesa a ještě přitom čekal, že každým okamžikem půjde do akce? Ani trochu by se mu to nemohlo líbit! Metzger se na sebe opile zašklebil do výlohy venkovského obchůdku a zabrebtal: „Ne! Ani trochu!“ Pak nasadil vážnou tvář a řekl si, že takový hauptsturmführer Geier, to je něco jiného! To není žádný zadržanec jako ti mladí důstojníci zelenáci. Je to starý předválečný voják, který ví, co se sluší a patří na pořádného důstojníka. Ví, jak to za starých časů na vojně chodilo. To byla vojna jak řemen! Když voják dostal rozkaz nasrat si do přílby, tak to udělal, i kdyby si kvůli tomu musel sehnat projímadlo. Metzgerova malá očka se znovu zalila slzami, když si ty staré dobré časy připomněl.

„Jo to byly fakt starý dobré časy,“ řekl svému obrazu ve výloze a hrozně se přitom zakymácel. „Vojáci byli tenkrát fakt vojáci, a ne podělaný srágora...“

Najednou strnul. Ve skle se za ním objevil obraz další postavy. Dívala se do výlohy a po tváři se jí rozléval široký úsměv. Metzger se otočil a jeho ukazovák se rázem octl na spoušti pistole. Proti němu stála venkovská dívka. Na sobě

měla starý, uválený kabát, nahé nohy vězely v zahnojených dřevácích. Špinavě blondáté copy trčely po obou stranách ramen, jako to byla křídla. Metzgerovy opilé oči však spočinuly na dívčině hrudi. Při každém nadechnutí se zdálo, že mohutná ňadra ten ušmudlaný kabát protrhnou.

„To teda čumím,“ vydechl obdivně Metzger. „Neměl by tam bejt nějaký krunýř?“

Debilně vyhlížející dívka rozhrnula šosy kabátu a prohnula se, až jí ven vylezlo břicho. Současně roztáhla nohy. To byla jednoznačná výzva... Pak dívka lačně otevřela ústa. Bylo vidět, že jí chybí přední zuby.

Opilý Metzger cítil, že se ho zmocňuje vzrušení. Ta smyslná bezostyšnost byla úžasná!

Dívka okamžitě zachytila jeho opilý pohled a jakýmsi zpitvořeným jazykem, který připomínal vlámš-tinu, pomalu, s obtížemi pronesla:

„Já jsem Anna a nejsem vdaná.“

Metzger ani nedokázal všechna slova rozeznat, ale to, čemu rozuměl okamžitě, byl jednoznačný obscénní posunek, který dívka udělala.

„Kam půjdeme?“ zeptal se.

Špinavým prstem ukázala směr a řekla:

„Pojď!“

Nechal se od ní vést přes navezený štěrk ke kamenité úzké cestě. Pak dívka otevřela dveře dávno nenabíleného stavení. Uvnitř bylo šero a páchlo to tam zksaným mlékem a výkaly. V rohu místnosti stála stará mosazná postel a pod ní byl bílý nočník. Plný... Hauptscharführer Metzger se rychle rozhlédl.

Debilní dívka vykřikla rozkoší a vrhla se na postel. Lůžko jako na protest zavržalo. Dívka se stupidně rozesmála a její oči zablýskaly divokou žádostivostí. Pak znovu zablekotala:

„Žádný táta, ani máma.“ Rozmáchle rukou naznačila, že všichni z vesnice utekli, a dodala: „Nikde nikdo!“

Metzger už na nic nečekal. Kopnutím za sebou přirazil dveře. Zdivočelá dívka na posteli roztáhla nohy.

Teď už bylo jasné vidět, že kabát je její jediné oblečení. Vzepjala nohy vzhůru a Metzgerovi se začal zrychlovat dech. V téhle chvíli ale hauptscharführer kupodivu zaváhal. Jestli k něčemu dojde, tak ji nakazí...

Dívka zatím slastně vzdychala, rukou přejížděla přes svůj klín a nabízela se pohyby mohutných stehen.

Dál už tedy neváhal. Snad si nebude dělat starosti kvůli nějaké idiotce! Celý svět se postavil proti němu — tak proč se on má o někoho starat? Nejistými prsty si zajel do slabin a na patřičném místě provedl nezbytnou úpravu. Dívka vyjekla v očekávání. Zavrával a padl na ni. Do otevřených úst mu pronikl její jazyk. V první chvíli si uvědomil, že dívka nepříjemně páchne, ale když ho dívka začala divoce zpracovávat, zapomněl na všechno. I na to, že je válka a on že má problémy. Prostě na všechno... Zatápal rukama jako slepec, až jeho dlaně našly velká dívčina ňadra.

Za naprostého ticha kráčel opatrně obersturmführer Dodenburg od jednoho padlého německého vojáka k druhému.

Bral si jejich osobní identifikační známky a také jejich osobní věci, které měli po kapsách: fotografie matek a dívek, starostlivé dopisy od otců, kteří své syny nabádali, aby na sebe dávali pozor a aby dobře plnili své povinnosti. Dopisy od matek byly plné lásky a starostí o syna. Mezi předměty našel Dodenburg i pár bankovek nízké hodnoty. Za obersturmführerem kráčel Schulze a na kousek papíru zapisoval špačkem tužky jména padlých. Občas pohlédl přivřenýma očima k zapadajícímu slunci.

Dodenburg stanul nad mrtvým tělem mladého desátníka a smutně si povzdechl. Mladík vypadal, jako by si jen prostě sedl na zem a usnul. Jeho skoro dětský obličej vyzařoval klid a mír.

„Kolik jich je, Schulze?“ optal se tiše obersturmführer.

„Asi dvacet. Ale co ty jejich ubohý mámy?“

„Zemřeli za svou vlast.“

„Říkáte vlast?“ zopakoval Schulze posměšně.

Dodenburg po něm sekl očima:

„Co tím chcete...“ Dolehly sem nějaké zvuky, které rozhodně nezněly jako válečná střelba. „Co to může být?“ zašeptal a instinktivně se přikrčil. Samopal měl připravený, jen stisknout spoušť.

Schulze ukázal prstem:

„Jde to tamhle odtud, obersturmführere.“

„Kryjte mě! Půjdu se tam podívat.“

„Buďte opatrný, mohl by to být odstřelovač,“ poznamenal Schulze.

Dodenburg tiše vykročil. Držel se v prodávajícím se stínu domků. Schulze ho následoval. Přiblížili se k špatně obilnému stavení. Zvuky vycházely zevnitř. Byly rytmické a soustavné. Jako kdyby něco do něčeho naráželo...

Alespoň tak to Schulzemu připadalo.

Dodenburg se dostal až na úroveň dveří domku na druhé straně uličky. Posunkem volné ruky Schulzemu naznačil, aby postoupil až ke dveřím. Schulze v naprosté tichosti rozkaz splnil. Pak se zastavil a čekal. Samopal tiskl k boku. Potom se zhluboka nadechl a okovanou botou vši silou do dveří kopl. Dveře okamžitě povolily, Schulze varovně vystřelil a Dodenburg uskočil do stínu.

„Do prdele!“ ozval se vyděšeně známý hlas haupt-scharführera Metzgera.

„A sakra,“ vyjekl Schulze. „To mě teda podržte, vždyť to je náš Řezník!“

Dodenburg vrazil do děsivě páchnoucí místnosti. Schulze se mu držel v patách.

Hauptscharführer Metzger se válel po zemi a snažil se natáhnout kalhoty.

„Prokristapána,“ hulákal Schulze, který se s pobavením díval na zpanikařeného poddůstojníka, „náš Řezník s kalhotama na půl žerdi!“ Pak mu ale obličej ztuhl, protože mu došly všechny souvislosti. Metzger

má přece jistý problém! „Vy přece nejste ještě vyléčený!“ vyjekl vyčítavě. „Vy přece máte...“ Najednou se zarazil.

Dívka, která se na posteli vzpamatovala dřív než její amant na podlaze, pořád ještě roztahovala nohy. A teď se

přítrouble zašklebila.

Dodenburgovi bylo pochopitelně všechno okamžitě jasné.

„Oblečte se,“ přikázal, a když se dívka pořád jen šklebila, hodil přes ni její špinavý kabát.

Už se nepokoušela o žádný úsměv, obličej se jí zkrabatil jako dítěti, které chce trucovat.

„Schulze, vyvedte ji ven!“ rozkázal obersturmführer.

Schulze po ní hmátl a snažil se ji zvednout z postele:

„Tak pojď, fešando! Celá Greta Garbo, fakt! Musíš vypadnout.“ V jeho hlase, který jindy dokázal drsně burácet, teď dokonce zazněla určitá něha. „Pro dnešek ti to snad nic neudělá.“ Zalovil v kapse a vytáhl kousek čokolády, kterou sám považoval za něco povzbuzujícího. „Hele, kurvičko, vem si to a padej! To ti prospěje, uvidíš.“

Dementní dívka chtěla za ten kousek čokolády zřejmě projevít svůj vděk, ale nějak se jí to nedařilo. Když ji Schulze vystrčil z domu, pustila svůj sexuální neúspěch zřejmě úplně z hlavy. Šťastně cumlala čokoládu a kolébavě odkráčela.

Schulze se vrátil do stavení. Hauptscharführer Metz-ger si držel kalhoty v hrsti, ale pořád ještě nedokázal zakrýt svůj rozkrok. Před navztekáným Dodenburgem se ovšem snažil vyšponovat do pozoru. A obersturmführer na něj křičel: „Copak si neuvědomujete, že tu máme určité poslání? A to nejen vojenské, ale i politické! Přinášíme sem nový pořádek. Jenže blbci jako vy ničí u místních lidí víru v nás - Němce! Sakra, člověče, copak tohle nedokážete pochopit?“

„Vždyť ta ženská je normálně přiblblá,“ namítl sklesle Metzger.

„Přiblblá!“ řval Dodenburg. „To je ještě horší. Co si místní lidi o tomhle můžou asi tak pomyslet? Do vsi přijdou Němci a mají s sebou přinést novou filozofii života. Regeneraci Evropy... A jakou první věc udělá jejich seriózně vyhlížející poddůstojník? Souloží s místní idiotkou.“

Dodenburg byl vzteky bez sebe. Rozmáchl se a udeřil Metzgera do nešťastně vyhlížející tváře.

Poddůstojník se zapotácel, po obličejí se mu rozběhl rudý čůrek krve. Jeho očka užasle zamrkala. Za celých deset let služby v armádě ho nikdo neuhodil! A v tomto okamžiku se hauptscharführeru Metzgerovi zhroutil celý svět. On - dlouholetý profesionální voják a nejzkušenější poddůstojník v rotě - dostal přes hubu jako nějaký obyčejný podělaný rekrut hned po nástupu do armády! To přece nejde! Jenže ono se to stalo... A stalo se to právě jemu, hauptscharführeru Metzgerovi.

Dodenburgovy oči se blýskaly vzteky. Obrátil se k Schulzemu:

„Eskortujte Metzgera na mé velitelské stanoviště! Dobře ho hlídejte a kdyby se pokusil o útěk, neváhejte použít zbraň!“

„Rozkaz, obersturmführere,“ odpověděl předpisově Schulze. „Můžete se na mě spolehnout.“

„A pokud jde o vás, Metzgere, budete pod dozorem do té doby, než začne náš útok. A to bude za třicet minut. Potom berte na vědomí, že o vás budu vědět!“ Metzger chtěl poděkovat, ale Dodenburg ho zarazil: „Během akce se budete držet vedle mě. Je to jasné?“

„Ano, obersturmführere! Samozřejmě, obersturmführere!“

„A ještě něco!“

„Poslouchám, obersturmführere!“

„Budete obsluhovat plamenomet, který k nám přivezl hauptsturmführer Geier. Jste degradován, Metz-ger, a od této chvíle jste prostě obsluha plameno-metu.“

Metzger se ovládl jen stěží. Nejenže ztratil vytoženou hodnost, o kterou musel bojovat celých deset let, ještě k tomu má dělat něco, co se rovná rozsudku smrti.

KAPITOLA 5

Skupina příslušníků SS, kteří se krčili v bahně při okraji kanálu, sklonila hlavy. Po hladině se k nim blížil kužel světlo-metu a jako ledově bílý prst ohmatával vodní cestu. Občas se na některém místě zastavil, přes jejich ztuhlá těla však nevšímavě přešel a pokračoval dál. O chvíli později ještě jednou projel v jejich blízkosti a potom všechno pohltila tma.

„Připravte se,“ zašeptal Dodenburg, jako by ho nepřítel snad mohl slyšet, „nastoupíme do člunu.“ Metz-ger nemotorně nastoupil. Plamenomet se mu špatně nesl. V Metzgerově těsné blízkosti se držel Schulze. Ostatní je následovali. „Jdeme na to,“ šeptl znovu Dodenburg.

Téměř neslyšně odrazili od břehu.

„Hodně štěstí!“ popřál jim z okraje kanálu hauptsturmführer Geier. A vzápětí i jeho pohltila temnota.

Dodenburg se roztřásl a nedokázal rozeznat, zda je to napětím, nebo chladem, který stoupá od hladiny. To ale vlastně bylo lhostejné. Důležité se mu zdálo jen to, že tenhle třas na něm nikdo ve tmě nemůže vidět.

Už se octli v polovině cesty na druhý břeh. Před nimi se zvedaly nejasné obrysy betonové stěny, která stoupala kamsi k temné noční obloze. Kdyby je teď nepřítel objevil, úplně by je zlikvidoval. Byla by to normální jatka, pomyslel si Dodenburg. Šance přežít by byla nulová.

Najednou se na temnou oblohu vznesla zelená světlice a zůstala tam na chvíli viset. Proč ji zrovna teď někdo vystřelil?

„Kryjte se!“ vyhrkl obersturmführer Dodenburg.

Vojáci okamžitě přestali pádlovat.

Dodenburg přilehl ke dnu člunu. Zahlédl Metzge-rův popelavý obličej. Jeho oči byly plné hrůzy. Obersturmführer cítil, že i jemu divoce bije srdce. Zelená světlice se pomalu snášela dolů, až konečně se sykotem zapadla do vody.

Dodenburg nepoznával svůj hlas, když přiškrceně pronesl:

„Tak je to za námi. Plujeme dál.“

O několik okamžiků později se od zničeného mostu rozštěkal kulomet. Snadno se daly rozeznat bílé a červené stopové střely, které protínaly temnotu, a bylo slyšet, jak se kulky odrážejí od betonu. Bylo ale jasné, že jejich člun není tím

terčem, ke kterému střely směřují.

Pak najednou k té betonové stěně, která se před nimi zvedala, dorazili. Dodenburg nechtěl ztrácet čas, byl jen upřímně rád, že se jim podařilo doplout až sem.

„Utvořit formace!“ zavelel tiše. „Poddůstojníci do čela! A všechno bez hluku - jinak tomu, koho bude slyšet, utrhnu koule. Jdeme na to!“

Nikdo ani nešpitl a Dodenburgovi bylo jasné, že všichni jsou si vědomi nebezpečí, ve kterém se ocitli. Musí teď zdolat stupínky betonové stěny, a to znamená, že každý z nich se stane snadným terčem.

Obersturmführer si hodil samopal přes rameno a pečlivě si přitáhl řemínky přilby. Dlaní přejel přes svou výstroj, aby se ujistil, že je všechno jak má být a že mu při výstupu na stěnu nic nebude bránit. Zhluboka se nadechl a sáhl do tmy nad sebou. Hledal, čeho by se zachytil. Ostatní se pokusili o totéž.

Leželi na horní plošině betonové stěny a pak se pomalu, namáhavě vydali vpřed. Ruce měli odřené, plíce jim námahou skoro praskaly, ale oni si mohli říct, že to dokázali! Toho výstupu po stěně se všichni báli. Bylo to jako noční můra, která je tížila. Strach, strašlivé vypětí a fyzické vyčerpání, to všechno teď jako by bylo minulostí a Dodenburg si to vybavoval skoro s úsměvem, třebaže mu prsty na rukou krvácely a celé tělo ho bolelo. Všechno se povedlo - a nikdo je neodhalil! Dodenburg si otěl pot z čela a zůstal v příkrčení stát. Nechtěl zvětšovat svou temnou siluetu. Pak — stejně příkrčený — došel drobnými krůčky ke Schwarzovi.

„Poslyšte,“ zašeptal a naklonil se až k uchu druhého důstojníka. Uvědomil si přitom, že Schwarz nepříjemně páchne. A taky si uvědomil, že nikdo z nich se v uplynulých čtyřiašedesáti hodinách nemyl. „Rozdělíme se teď do dvou skupin. Nemůžeme už být daleko od výsadek. Dejte pozor, abyste na ně omylem ve tmě nezačali střílet!“

Schwarz kývl, že rozumí, a Dodenburg se v příkrčení vrátil ke svým vojákům. Postupoval od jednoho k druhému a všem vlastně sděloval totéž: „Nestřílet, jsou tu blízko naši výsadkáři.“ Doufal, že tahle informace bude pro všechny znít povzbudivě. Naši jsou blízko! „Už jsme skoro na místě. Během několika minut se s výsadkáři můžeme spojit.“

Vojáci se opatrně zvedali. Řídili se teď pokyny svých poddůstojníků - tichými signály, které všichni ovládali: zaťukáním, nebo pouhými doteky rukou. Věděli, že nesmí způsobit žádný hluk. Tiše se začali sunout vlhkou tmou po zlověstné pevnosti Eben Emael.

Najednou je ale štěstí opustilo. Napravo od Dodenburga zaduněla exploze. V náhlém zášlehu oranžového plamene bylo vidět jakousi postavu, která byla vymrštnuta kamsi vzhůru. A vzápětí všechno pohltila temnota, kterou proťal zoufalý výkřik: „Miny! Všude tu jsou miny!“

„Zastavte se!“ zařval Dodenburg, jak mohl nejhlasitěji, ale už bylo příliš pozdě. Sotva deset metrů od něj explodovala další mina. Automaticky se kryl a vzápětí se na něj jako těžký zimní déšť snesla hlína a kamení. V dohasínajícím plameni exploze zahlédl Dodenburg jednoho z poddůstojníků. Seděl na zemi a rukama svíral pahýl své nohy. Obersturmführer se instinktivně zvedl a chtěl se rozběhnout poddůstojníkovi na pomoc. Uslyšel však varovný výkřik raněného:

„Nechodte ke mně, obersturmführere! Všude kolem jsou miny! Strašně moc min!“

Teď byl Dodenburg v úzkých. Co má dělat? Od temných obrysů palebného postavení prvního nepřátelského děla se vznesla rudá světlice. Obersturmführer zaslechl nějaký povel v jazyce, kterému nerozuměl. A najednou se rozštěkal kulomet, následovaný rachotem střelby z pušek.

„Bože můj,“ zasténal někdo za Dodenburgem a bylo slyšet, že kdosi upadl. A obersturmführer se pořád nemohl rozhodnout, co dělat.

V následujícím okamžiku mu vlastně napověděl Schulze:

„Musíme odtud vypadnout, veliteli,“ ječel do narůstající palby.

„Jenže kam, sakra?“

„K dělostřelecké věži. Jedině to má smysl, protože tam je mrtvá zóna.“

„A co miny?“

„Na ty se musíme vykašlat,“ řekl Schulze a chytil Dodenburga za paži. „Jdeme!“ Metzger, obtěžkaný kulatým kanystrem plamenometu, tomu zděšeně naslouchal. Schulze ho bez váhání nakopl do zadku: „Pro tebe to taky platí! Vždycky jsi na nás řval: Jít a neřukat! Tak jdi a neřkuje! Zkus, jaký to je!“

Vzáří světlic se vydali vstříc smrtelnému ohrožení. Běželi, padali k zemi, zvedali se a znovu padali. Pak explodovala další mina a někdo zoufale vykřikl. Zraněný voják padl, ale oni běželi dál.

Pak narazili na něco, co připomínalo zákopový systém. Dodenburg se zčistajasna ocitl tváří v tvář nějakému belgickému vojákovi. Stačil si uvědomit, že Belgičan má přilbu, která se nosila ještě za 1. světové války. Dodenburgův otec ji měl doma ve své pracovně jako suvenýr. Belgičan zvedal ruce nad hlavu, vzdával se, ale Dodenburg už vypálil. Muž zavrával a odletěl dozadu, dávka z krátké vzdálenosti mu rozerval bricho. Pak padl, rozeplal paže, nohy se mu zamotaly do kotouče ostnatého drátu.

V tom okamžiku Metzger stiskl spoušť plamenometu. Ze zbraně vyrazil dlouhý jazyk ohně. Asi tak ve dvacetimetrové vzdálenosti se dva belgičtí vojáci změnili v plápolající pochodně. První z nich okamžitě padl na zem a zoufale se svíjel. Druhý se rozběhl a zběsile mával hořícíma rukama. Pak se taky skácel k zemi a to, co se dalo v plamenech ještě rozeznat, byly kupodivu jeho černé kudrnaté vlasy...

Schulze zařval:

„Jdeme! Už jsme skoro na místě!“

Dva němečtí vojáci přebíhali kolem opuštěného kulometu. Najednou se ale odněkud proti nim vynořil černý obličej a odulé rty zamumlaly něco lámanou francouzštinou. Dodenburg si uvědomil, že ten černoš asi prosí o milost. V tomhle mumraji ale Dodenburg neměl na nějakou milost ani pomyšlení. Stiskl spoušť a černý obličej zmizel v záplavě krve.

Pak narazili na malý bunkr. Nejdřív si mysleli, že v něm nikdo není, ale pak se odtud začalo střílet. Poddůstojník, který běžel za Dodenburgem, padl.

„Kde je plamenomet?“ zařval Schulze a otáčel se na Metzgera. „Tak honem, ty amante! Pojď na to!“ Metzger obrátil svou zbraň k bunkru a zmáčkl spoušť. Ozvalo se jemné zasyčení a vzápětí se malý bunkr octl v objetí plamenů. Kovová kupole bunkru se rozžhavlala a mdle zazářila. Jinak se ale nic nestalo. „Dej jim to ještě jednou,“ zaječel Schulze. Tentokrát byl výsledek lepší. Z bunkru se vyrojila víc jak desítka Belgičanů. Byli zjevně oslepeni a kašlali. Zvednutými pažemi dávali najevo, že se vzdávají. Odněkud ale zazněla dávka ze samopalu a všichni padli. Němci prošli belgickou obrannou linií. Soustředěnou palbu vystřídaly jednotlivé výstřely pušek a náhodná vzteklá palba z kulometu. Průchod minovým polem byl za nimi, ale jejich ztráty byly velké. Když konečně vstali, těžce oddechovali a z tváří si otírali pot. Dodenburg v temnotě viděl stíny vojáků, které se podél něj posouvali vpřed. Začal počítat. Bylo jasné, že ztratil asi polovinu svých lidí. Pokynem jim naznačil, že budou pokračovat v postupu. Minové pole, z něž zaznívalo zoufalé volání, jim zůstalo za zády. Ten zoufalý hlas neustále opakoval: „Kamarádi, proboha! Nenechávejte mě tady!“ Volání sláblo, až docela zaniklo. O patnáct minut později se Dodenburgovi muži spojili s výsadkáři. Došlo k tomu v naprosto nedramatickém okamžiku. Odněkud ze tmy se vynořila kulatá výsadkářská přílba a někdo vyčítavě pronesl: „Kde jste, sakra, byli tak dlouho?“

KAPITOLA 6

Hrsta vojáků ve výsadkářských kuklách zaujala pozici mezi havarovaným kluzákem, který přistál na vrcholu pevnosti, a bunkrem, který byl průpalnými náložemi vyrazen z boje. Kdykoliv belgické dělostřelectvo zahájilo palbu, vojáci se běželi do bunkru schovat, ale jinak dávali přednost pobytu venku. Poddůstojník od výsadkářů se to snažil Dodenburgovi vysvětlit:

„Je to tam uvnitř takový divný... Vojákům se tam nelíbí. Když totiž pozorně posloucháte, tak můžete slyšet Belgičany, co jsou v podzemních chodbách. A těch chlapů tam jsou stovky.“ Pak pokrčil rameny a dodal: „Naši vojáci jsou radši venku, v otevřeném prostoru, třebaže belgické dělostřelectvo si navyklo dvakrát denně na nás pálit.“

Dodenburg chápavě přikývl a pak se zeptal:

„A co takhle pokusit se dostat do těch chodeb?“

„To není možné, obersturmführere. Už jsme spotřebovali všechny své průpalné nálože. Zůstaly nám jenom samopaly a pušky. Nic víc.“

„A co takhle granáty?“ nadhodil Dodenburg.

Poddůstojník se na něj překvapeně podíval. On a jeho chlapi dokázali skoro nemožné. Realizovali nejpřekvapivější akci moderního válečnictví - přistáli přímo na vrcholu nejmohutnější válečné pevnosti v Evropě a střetli se s nepřítelem, který měl několikanásobnou početní převahu. Rozhodně se jim tedy nedá vyčítat nedostatek iniciativy.

„Ale my už jsme ty granáty použili! Vždycky ve svazku po třech — k likvidaci děl ve věži pod námi. Pár našich chlapů se dokázalo spustit až k hlavním děl a navěsit na ně ty svazky. A potom rychle zmizeli.“

Dodenburg se zvedl z úzkého okupu a poddůstojníka vyzval:

„Můžete mě doprovodit k bunkru? Rád bych si všechno ověřil na místě. Budu od vás chtít i nějaké podrobnosti.“

V předklonu se rozběhli k bunkru, kde uvnitř čekali Dodenburgovi vojáci. Vyčerpaně leželi u stěny. Schulze právě ošetřoval vojáka, který měl ošklivé zranění v podbřišku. Zjevně umíral... Když se k nim Dodenburg přiblížil, umírající k němu obrátil obličej, který býval dřív ruměný, ale teď jeho ztrhané rysy zesínaly.

„Jak mu je?“ zeptal se obersturmführer.

Schulze zavrtěl hlavou a posunkem naznačil konec. Pak řekl:

„Dostal přímo do rozkroku. Překvapuje mě, že ještě dýchá.“

Dodenburg na to nereagoval. Doba, kdy by byl pociťoval soucit, už minula. A v posledních hodinách u úderného praporu Wotan zemřelo až příliš mnoho mladých mužů. Teď se obersturmführerovi zdálo, že je zbaven jakékoliv schopnosti projevoval své emoce. Všechno, nač byl schopen myslet, bylo to, jak dosáhnout bojového cíle. A potom někde padnout na lůžko a spát... Spát a spát — celý den. A tak Schulzemu řekl:

„Udělejte pro něj něco... Ať se netrápí.“ Posunkem přitom naznačil píchnutí injekce.

Schulze chápavě kývl. Rozuměl. Dá mu správnou dávku morfia, aby ho bezbolestně navždycky uspal.

Dodenburg si sedl vedle výsadkářského poddůstojníka, který zapálil svíčku:

„Tak mě teď zasvěťte do situace, jestli můžete!“

Poddůstojník se zcela soustředil na úkol, který se pro jeho unavenou paži zdál být skoro nad síly: Pomalu zvedl špinavý prst a pak ve snaze, aby byl co nej přesnější, začal stejně pomalu do špíny na podlaze kreslit obrysy této části pevnosti. K tomu podával výklad:

„My jsme tady,“ ukázal. „Pod námi je podzemní chodba, která vede tímhle směrem - aspoň to tak od-haduju. Z téhle chodby vybíhají dvě dělová postavení. Jedno, o kterém jsem vám říkal, že jsme ho zlikvidovali, a jedno, které ještě pořád je schopné akce.“

„Máte na mysli dělové postavení číslo 30?“

„Ano, předpokládám, že to bude ta třicítka.“

Dodenburg přemýšlel a díval se na svůj stín, který se chvěl na stěně. Zdálo se mu, že by potřeboval delší čas na to, aby získané informace řádně vstřebal. Umírající voják tiše zastěnal — to mu Schulze právě píchl injekci. Za pár okamžiků se vojákovy hlavy pootočila na stranu a jeho dech se změnil v tiché chroptění. Schulze opatrně položil vojákovy tělo podél stěny.

Vedle seděl Metzger. Od kouře měl obličej celý za-černěný, vypadal zcela vyčerpaně. V bunkru vládlo ticho, přerušované jen chroptěním umírajícího a nezřetelnými hlasy nepřátelských vojáků, kteří byli v chodbě hluboko pod nimi. Dodenburg trhl hlavou. Ze všeho totiž začal usínat.

Promnul si oči, připadlo mu, že v nich má snad písek. Rychle a zajímavě vyhrkl:

„Mluvíte o té chodbě?“ Zaznělo to nejistě, jako kdyby snad Dodenburg nebyl střízlivý.

„Ne. Mluvíme o palebném postavení děl, které jsme zlikvidovali. To vybíhá z chodby pod námi.“

Obersturmführer přikývl a pak se zeptal:

„A jak se tam můžeme dostat?“ S úžasem se na poddůstojníka zahleděl: „Človče! Já se vás na něco ptám.“

Ted' to byl výsadkář, kdo prudce trhl hlavou, aby se probral:

„Dostanete se tam přes ty děla, ale musíte mít nálože.“

„A jak podle vás mají ty nálože být velké?“

„Ach bože,“ hlesl nešťastně poddůstojník, „to já nevím.“ A oči se mu znovu zavřely.

Dodenburg ho chytil za límec a zatřásl s ním:

„Človče! Já se vás na něco ptám. Jak velkou nálož potřebujeme?“

„Docela malou. Svazek nějakých čtyř nebo pěti ručních granátů. Ty to dokážou vyhodit do vzduchu.“

Dodenburg ho pustil a muž se sesunul ke stěně. Vzápětí s otevřenými ústy usnul a začal hlasitě chrápat.

Pět ručních granátů, opakoval si unaveně Dodenburg. Prostě - pět granátů..., vtloukal si do mozku, který si taky říkal o spánek. A pak se mu přece jen podařilo začít vymýšlet plán akce, jak zlikvidovat nepřátelská dělová postavení. Za svítání už musí být v chodbě, která je pod bunkrem, a odtud může vyrazit dál. Podíval se na své náramkové hodinky. Zbývalo přesně deset hodin do chvíle, kdy německá armáda zahájí násilný přechod řeky Másy. Jestliže do té doby úderný prapor SS Wotan děla nezlikviduje, změní se přechod řeky v masakr.

„Obersturmführere,“ obrátil se šeptem k Dodenburgovi untersturmführer Schwarz, „všechno je připraveno.“

Přepadová skupina se krčila na nejvyšší plošině pevnosti.

„Dobře,“ kývl Dodenburg a zkusmo zatahl za lano, které provizorně navázali z popruhů sedaček poškozeného kluzáku. Zdálo se, že všechno je skutečně v pořádku. Dodenburg si vzal svazek granátů a připevnil si ho k opasku. „Půjdu na to.“

„Jen se koukněte dolů, obersturmführere,“ prohodil s obavami Schulze. „To bude fuška.“ Dodenburg vrhl ještě jednou pohled na světélkující ciferník hodinek. Do svítání zbývalo sotva pět hodin.

„Tak jdeme na to!“ zavelel a snažil se, aby jeho hlas zněl vyrovnaně.

Vojáci se chopili provizorního lana, na kterém se Dodenburg dostal přes okraj plošiny. Začali ho pomalu spouštět.

Velitel jim rychle zmizel z očí, pohltila ho tma. Deset metrů, dvacet, dvacet pět... Zdálo se, že síla nepřijemný vítr.

Dodenburg se spouštěl podél boku gigantické pevnosti, byl jí vlastním obličejem velice blízko a připadlo mu, že do jeho těla proniká její těžký dech. Třicet metrů... Najednou se zastavil. Tenké lanko, které měl přivázané na zápěstí, sebou zacukalo. To byl domluvený signál: Byl ve správné výšce. Měl by teď být na úrovni horní dělové věže, té, kterou výsadkáři zlikvidovali.

Zhluboka se nadechl s podíval se dolů. To stříbrné, co se pod ním třpytilo, byl Albertův kanál. Stačí jediný chybný pohyb - a bude to znamenat konec. Olízl si vyprahlé rty, napjal se a oběma rukama pevně sevřel hrubou tkaninu popruhů. „Tak, ty poseroutko,“ řekl si šeptem, „ted' se koukej rozkejtat!“ Pomalu, zpočátku zcela neznatelně, začalo se provizorní lano pohybovat ze strany na stranu podél stěny, jejíž děsivou obrovitost kdysi vytvořila lidská ruka.

Dodenburgův rozkvy byl stále větší, jeho tělo se přitom skoro otíralo o hrubý betonový povrch. Pak narazil na nějaký větší výčnělek a měl co dělat, aby potlačil výkřik bolesti. Donutil se, aby v pohybu pokračoval. Někde blízko, snad necelých deset metrů napravo, čněla ze stěny děla ráže 75mm. A on se k nim musí dostat a zmocnit se jich. Musí! Nahoře na plošině se potili jeho vojáci. Drželi lano, zapírali se nohama do země, třesli oči námahou, protože tlak, kterému museli svými dlaněmi vzdorovat, narůstal. Svého velitele samozřejmě neviděli, ale čas od času slyšeli nárazy jeho těla o betonovou stěnu.

Dodenburg zatím v hloubce pod nimi vzdoroval při svém pohybu nepříjemnému větru, který se pokoušel jeho omlácené tělo odtrhnout z vratkého uchycení. Dvakrát se uhodil do hlavy a nárazy o beton byly tak silné, že nemít helmu, jistě by ztratil vědomí. Potom konečně zahlédl dvojici děl, jejichž hlavně byly při svém ústí rozervané. To bylo dílo výsadkářů a jejich svazků ručních granátů. Ted' se Dodenburg musel plně spolehnout na vojáky, kteří nahoře drželi lano. Oběma rukama se lana pustil a snažil se zachytit za hlavě bližšího děla. Prsty se přísály ke studenému kovu, ale lano už opět ve svém rozkvyv táhlo Dodenburga na druhou stranu. Znovu se tedy zhoupl a znovu se pokusil u hlavně děla zachytit. Zase marně... Prsty už měl úplně odřené a necitlivé. Cítil, že mu rychle odcházejí veškeré síly. Zaťal zuby. Věděl, že vojáci nahoře už asi taky moc sil nemají, ale že on to musí zvládnout. Znovu to tedy zkusil... Vítr silil, pomalu se měnil ve vichřici. Ze tmy se vynořil obrys hlavně prvního děla. Dodenburg natáhl paže, celý se vypjal a veškerou svou vůli vložil do pohybu, který ho měl k dělu připoutat. Zdálo se, že se mu to podařilo. Zachytil se všemi prsty, ale pak mu na vteřinku ruce uklouzly. Dokázal však znovu obnovit sevření... Zlomil si několik nehtů a tělem mu proletěla elektrizující bolest. Podařilo se mu tomu šoku odolat. S vynaložením posledních sil se doslova připlácí k horní části krytu děla, uvolnil lano a zůstal bezvládně ležet. Když se nadzvedl, uviděl jeho unavené oči hluboko dole stříbrný odraz Albertova kanálu.

Ležel všehovšudy půl minuty, ale připadlo mu to jako věčnost. Pak zatahl za kontrolní lanko, které měl připoutané na ruce. Musel dát vojákům nahoře znamení, že dosáhl svého cíle. Poté se obkročmo posadil na hlavě děla a posouval se zpět k věži. Připomněl si informaci, kterou mu podal výsadkářský poddůstojník. Ten mimo jiné řekl, že právě tady bude to nejvhodnější místo pro chystanou akci. Dodenburg natáhl paži a ohmatával otvor kolem hlavně vystupující z palebného postavení. Podle jeho odhadu to mohlo být tak třicetkrát třicet centimetrů. To bylo úzké i pro

toho nejhubenějšího vojáka. Kdyby se ale přidalo takových deset centimetrů, protáhl by se i ten zhovadilý Metzger... Obersturmführer zašátral rukou po granátech, které byly dovedně drátem spojeny do svazku. Byla to práce zkušeného výsadkářského poddůstojníka, který ke granátům připojil i pětivteřinovou pojistku. Měl totiž - stejně jako ostatní chlapi, kteří kluzákem přistáli na vrcholku pevnosti - ženijní výcvik. Dodenburg sevřel rty a vzal si granáty do levé ruky. Musel dávat pozor, aby se mu nevysmekly. To by úplně zbytečně explodovaly dole v kanálu.

Srovnal si je, natáhl se a zasunul je do otvoru. Pak nastavil pojistku. Okamžitě se přesunul přes druhé dělo za ohbí věže a přitiskl se k betonové stěně. Stihl to na poslední chvíli. Pět granátů s tlumeným zaduněním explodovalo... V tváři ucítil horký závan větru. Vzduchem zasvištěly kusy betonu a po několika okamžicích bylo slyšet, jak dole zapadají do vody. Pak se odvážil zvednout hlavu. Čekal, že se ozvou vzteklé výkřiky a dávka z kulometu. Nic se však nestalo. Nikdo nekřičel, nikdo ani nestřílel. Možná, že Belgičané brali tenhle výbuch jako součást obvyklého německého útoku... Opatrně přelézal zpátky k otvoru. Mohla to taky být léčka... Kouř po explozi už odvanul a bylo tak vidět otvor s orvanými okraji. Díra byla nesporně větší než dřív a Dodenburg se do ní zvolna začal soukat. Nejdřív hlavou, pak rameny. Šlo to bez problémů. Pomocí signálního lanka dal vojákům nahoře znamení, že ho mohou následovat. Netrvalo dlouho a celá přepadová skupina stála v opuštěné a poničené dělové věži. V modravém světle Schwarzovy kapesní svítilny si všichni zvědavě prohlíželi zatím neznámý prostor.

Schwarz převzal nad přepadovou skupinou velení. Jeho nevelká postava vyhlížela velmi bojovně a se samopalem u boku Schwarz působil dojmem vzorově neporazitelného důstojníka SS. Kráčel se svou skupinou chodbami pevnosti, kterou ovládal nepřítel. A o tom, že tam skutečně byl, svědčilo mimo jiné světlo pronikající pod spojovacími dveřmi a vzdálené, nejasné hlasy belgických vojáků. To také znamenalo, že Belgičané jsou vzhůru. Schwarz ale nejevil ani špetku strachu. Dokonce se ani nezachvěl, když se před nimi na stěně chodby nenadále objevilo něco jako obrovitý stín. Nelekl se, obličej měl jako vytesaný z kamene. Odhodlaně vedl dál svou skupinu do nitra pevnosti. Jediný výrazný zvuk, který vojáky provázel, byl zvuk jejich kroků - náležitě ztlumený, protože všichni zuli boty a šli jen v ponožkách. Kromě toho je provázelo tiché rytmické dusání agregátů vzduchotechniky. Bylo to, jako by odněkud zazníval tlukot gigantického srdce.

Náhle Schwarz zhasl svítilnu a sykl:

„Všichni ke stěně! Někdo sem jde.“

Jejich vlastní srdce se jim divoce rozbušila. Přitiskli se k ovlhlým betonovým stěnám a upírali oči ke kuželu světla, který se k nim blížil.

„Nestřílet,“ zašeptal Dodenburg.

Schulze, který se držel za Schwarzem, v očekávání sevřel pěst. Schwarz se přikrčil a zvedl od boku bajonet.

Všichni teď viděli blížící se stíny. Běžely jako obří před dvěma krácejícími postavami. Ten vpředu si ovšem taky svítil...

Dodenburg si ulehčeně oddechl: Naštěstí jich není moc!

„Tady jsme! Pojdte sem,“ zavolal francouzsky Schwarz, když se v chodbě první postava vynořila.

Belgický desátník se překvapeně zastavil. Světla zhasla.

Vzápětí Schwarzův bajonet pronikl mezi desátníkova žebra. Belgičan chtěl vykřiknout, ale Schwarzova špinavá ruka mu stiskla ústa. Desátníkova kolena se podlomila a muž se zhroutil na zem. Svítilna, kterou už nepotřeboval, mu vypadla z ruky...

Ve stejném okamžiku Schulze udeřil pěstí do spánku druhého muže z nepřátelské hlídky a vzápětí mu dozadu strhl přílbu. Řemínky objaly Belgičanovu šíji. Schulze za přílbu zabral a jeho obrovité ruce dokonaly dílo: Řemínky se muži zaryly do krku. Výkřik se změnil v chrčení. Muž se rukou snažil uvolnit smrtící sevření, divoce se svíjel, ale Schulze ho pevně držel. Belgičan v hrůze třeštil oči a trhal sebou na všechny strany. Stisk byl ale takový, že Schulze svého protivníka uškrtil. Pak se konečně Belgičanovi podlomily nohy a Schulze ho zvolna uložil na zem. K tomu šeptem prohodil:

„Tak už to má prevít za sebou.“

Vojáci z přepadové skupiny se pak sestoupili nad mrtvými těly obou Belgičanů a urychleně začali prohledávat jejich kapsy. Zajímaly je hlavně cigarety. Při tom všem si ale včas neuvědomili jistý fakt: Jestliže viděli dva stíny, musel za těmihle jít ještě třetí voják. A ten zmizel. Utekl — a teď může informovat své velení o vpádu krvavých, hrozivých útočníků.

Byli už hluboko uvnitř pevnosti. Hloubka tlumila rachot kulometů a dunění děl, zatímco rytmický zvuk vzduchotechniky zněl stejně důrazně jako dřív. Pak Dodenburg varovně zvedl ruku. Všichni zůstali stát a obersturmführer ukázal na zvláštní, pohybující se schůdky, které se před nimi vynořily.

Byly zabudované v betonové stěně a vedle nich stál francouzský nápis: Zákaz kouření. Podél schůdků byla kola s ocelovými lany. Byl to jakýsi druh dopravníku, tehdy obvyklý i v Německu. Dodenburg tiše podal vysvětlení:

„Tohle je výtah, kterým se dopravují ze skladu přímo k dělům náboje.“

Jako první zareagoval Schulze:

„Ti chlapi si přímo koledují o malér!“

„Co tím myslíte?“

Schulze se zašklebil:

„Když se v doku v Hamburku zastaví stroje, dělníci si můžou udělat pauzu. V pondělí ráno, když chlapi mají za sebou hodiny v bordelech, zastavují se stroje kupodivu dost často.“ Pak se obrátil k ostatním, kteří se v přítomnosti ním nashromáždili: „Tak si teď každé vezme hrst odroleného betonu a pojďte za mnou!“ Vzápětí se sklonil a nabral si plnou dlaň. Když Dodenburg souhlasně kývl, ostatní udělali totéž.

Schulze se spokojeně usmál a hodil drť na blýskající se kovové kolo a lano. Všichni ho napodobili.

„Potřebujeme tam toho naládovat hodně, pak se nám to musí povést,“ řekl a radostně luskl prsty. „Je to asi takový,

jako kdybyste do benzinového motoru nasypali cukr.“

Jeden za druhým přistupovali vojáci ke schůdkům a do běžců kovového, nablýskaného transportéru házeli odrotený cement.

Dokonce i Schwarz znovu zmobilizoval své síly a udělal totéž co ostatní.

Transportér se skřípavě zastavil.

Schulze mrkl na Dodenburga:

„Tak co vy na to, obersturmführere? Není tohle náhodou ta nejbáječnější sabotáž, jakou jste kdy viděl?“

„Vy jste rozený sabotážník,“ prohodil s uznáním velitel. „Jestli tohle všechno přežijeme, upozorním na vás gestapo.“ A tlumeně se zasmál. Potom ale dodal: „No tak jste nám předvedl své parádní číslo, Schulze! Jenže teď musíme jít dál.

Máme svůj úkol.“ A sáhl po samopalu. „Musíme vyřadit z akce další dělovou věž.“

Rozběhli se tunelem a dostali se ke schodišti. Pod nimi byla další podzemní chodba. Stoupala odtud vlhkost, betonové stěny byly pokryté plísní. Sestoupili tam a vykročili po kluzké podlaze. Metzger, který byl neohrabanější než mladí vojáci, uklouzl a dvakrát upadl. Se vstáváním mu nikdo nepomohl... Všichni věděli, že nenáviděný degradovaný poddůstojník bude postaven před soud - pokud se z téhle akce vůbec vrátí živý.

Tunel se najednou zatočil ostře doprava. Dodenburg, který šel v čele, se okamžitě zastavil. Před ním byla velká ocelová vrata a šerem tunelu pronikalo jasně bílé světlo.

„To je palebné postavení číslo 46,“ zašeptal. Jako potvrzení toho, že skutečně jde o palebné postavení, ozval se za ocelovými vraty rachot výbuchu. Dalo se předpokládat, že vrata jsou velice silná, ale přesto jimi detonace otřásla, jako kdyby ocelová překážka byla z překližky. Vzápětí se do chodby vyvalil žlutý dým. Ohlušující rachot všechny přiměl k tomu, aby si mimoděk zacpali uši a čelili tak protržení bubínků. Do-denburg měl pocit, že mu každým okamžikem praskne lebka. Sesunul se ke zdi, zchváceně se o ni opřel a rozkašlal se tak, jako by si měl z hrudi vyrvat plíce.

Schwarz, který nebyl první na ráně a tudíž neutrpěl takový šok, se rozhodl jednat:

„Schulze a Metzger! Kryjte mě! Půjdu dovnitř.“

Nečekal, jestli ti dva jeho rozkaz chápou. Zvedl samopal, vykročil vpřed a vši silou kopl do ocelových vrat. Byl sám překvapen tím, jak snadno se vrata otevřela. Jako součást bezpečnostních opatření, třeba pro případ požáru, byla asi dobře promazaná.

Belgičtí dělostřelci ve speciálních přilbách vyztužených azbestem, stáli kolem transportéru. Ve žlutavém dýmu bylo vidět, jak zlostně gestikulují, možná mezi sebou hledali viníka poruchy, která transportér postihla. Na uších měli tlusté chrániče a Schwarzův příchod tedy nezaznamenali až do té chvíle, kdy se německý důstojník octl v jejich těsné blízkosti.

Mohutný belgický poddůstojník, který byl u pevnostního dělostřelectva už značně dlouho, Schwarze uviděl jako první. Rukou okamžitě sjel k pouzdru s pistolí, ale svou zbraň už nedokázal použít.

Schwarz vypálil a poddůstojník se sesunul podél betonové zdi.

Po dalším stisku spouště samopalu začali padat i ostatní. Střelec otáčel hlavní ze strany na stranu... Belgičtí dělostřelci umírali jeden za druhým, zcela ochromeni nečekaným vpádem nepřítele. Bylo to, jako kdyby Schwarz stál na pódiu loutkového divadla, kde zešlel principál a všechny loutky nechal přes sebe popadat. A přitom to všechno byla záležitost jen několika málo vteřin... Když střelba ze samopalu dozněla, na podlaze umíral poslední belgický voják. Schwarz byl jako šílený. Nohy rozkročené - střílel a střílel, samopal u boku. Jako by si říkal, že ti mrtví se zvednou, takže on je musí znovu zastřelit.

„A sakra,“ ulevil si Schulze, když sledoval Schwarze, jehož drobná postava tu řádila jako bůh pomsty. „Ono ho posedlo válečný šílenství! Untersturmführer Schwarz se nám zbláznil!“

„Držte hubu!“ vyštěkl na něj Dodenburg. Přistoupil ke Schwarzovi a opatrně sáhl na jeho samopal. Pak zbraň odklonil stranou:

„Všecko už je v pořádku, Schwarz! Všecko už je v pořádku...“

Schwarz trhl hlavou:

„Co je? Co to děláte?“

„Všecko už je v pořádku,“ řekl Dodenburg konejšivě.

„Ovšemže! Všecko je v pořádku,“ vyštěkl Schwarz. „Ale proč to říkáte? Právě jsme obsadili palebné postavení číslo šestačtyřicet! Je to tak?“

A tak Dodenburgovi došlo, že Schwarz přišel o rozum. Absolutně.

KAPITOLA 7

Sinalá tvář majora Jottranda se leskla ve žlutavém světle nekryté žárovky, která se na drátech houpala kousek pod stropem.

„Co jste to říkal?“ vyštěkl major na vojáka, který k němu dorazil s čerstvou zprávou.

„Je jich asi třicet, možná víc,“ vypravil ze sebe voják francouzštinou, která prozrazovala cizí původ. „A všecko jsou to Němčouři.“ Snažil se, aby vyslovoval správně, přesto však bylo patrné, že francouzština jeho rodnou řeč není. Major Jottrand usoudil, že je to Vlám, a současně si řekl, že to ti Němci mají hrozně snadné: jeden národ sjednocený jedním vůdcem - a mluvící jedním jazykem. Zatímco on - velitel nejmohutnější pevnosti země - musí jednat s vojáky dvou národů, kteří se navzájem nesnášejí, mluví různými jazyky a přejí si být zařazováni jen do té jednotky, kde mají své krajany. Belgická armáda je opravdu zvláštní. Třeba i proto, že její vrchní velitel, belgický král, je podezírán z proněmeckých sympatií!

„Co mají podle vás ti Němci za lubem?“

„Mířili k palebnému postavení číslo 46,“ odpověděl voják, který celou tu dobu postával u dveří.

„Jaký je asi jejich záměr, Baere?“ obrátil se major k přítomnému poručíkovi. Ostatně - i on byl Vlám. „Co myslíte?“ Poručík Baer dal vojákově pokyn, aby odešel. Pak se vypjal do pozoru a řekl:

„Dovolte, abych vám oznámil, že nepřítel obsadil

palebné postavení číslo 46. Zlikvidoval přítom muniční transportér a podle všeho je na cestě k palebnému postavení číslo 45.“

Major unaveně poručíkovi naznačil, aby si dal pohov. Pak prohodil, snad aby vysvětlil svou momentální náladu:

„Mám asi trochu pocuchané nervy, Baere. To dělá ta atmosféra uvnitř v pevnosti. Naposledy jsem byl na denním světle před šestatřiceti hodinami.“

„Chápu vás, pane majore,“ odpověděl lakonicky poručík.

Jottrand pokýval hlavou a pak se soustředil na vydání nových rozkazů. Sotva však promluvil, byla jeho slova přerušena obrovskou detonací. Přímou na jeho nemladou, mírně olýsalou hlavu se snesla sprška omítky a udroleného betonu. Stěny místnosti se roztrásky a pod dveřmi se protáhl obláček prachu.

„Rozumíte tomu, Baere? Vy víte, co to má znamenat?“ zeptal se, když znovu nastalo ticho.

Poručík sevřel rty a kývl. Věděl, co se stalo.

A major si odpověděl sám:

„Bylo to palebné postavení číslo 45.“ Pousmál se, jako by mu tato slova přinášela masochistické potěšení. „A jestli brzy ty hajzly nezastavíme, bude následovat čtyřiatřicítka, třiadvacítka a sedmáctka.“ Znovu se sarkasticky usmál.

„Člověk nemusí být zrovna velký jasnovidec, aby dokázal odhadnout, co bude následovat.“

„Domníváte se, pane majore, že Němci chtějí na sever od nás překročit Másu, a proto si chtějí vyčistit prostor? Takže tihle Němci, co jsou teď v pevnosti, chtějí zlikvidovat naše děla, která mají tenhle sektor chránit?“

„Přesně tak,“ procedil mezi zuby major. „Jenže to se jim nepovede. Bojoval jsem proti nim za první světové války a porážel jsem je. Teď míním udělat totéž. To je jasné. Takže: Budou vytvořeny provizorní rotý.

Z kuchářů, úředníků, údržbářů... prostě ze všech, koho tu objevíte. Bude se to týkat každého, kdo umí střílet z pušky. Rozumíte?“

„A co dál, pane majore?“

Jottrand rychle pohlédl na hodinky:

„Požádám o dělostřeleckou podporu od naší 7. pěší divize. A to do patnácti minut. Dělostřelci musí mířit přímo na naši horní plošinu. Ať ty Němčoury smetou stejně, jako kráva dokáže smést ocasem hovada ze svého hřbetu! A potom přejdeme do protiútoků.“ Jottrand se trochu teatrálně vztyčil jako dávný galský válečník. Baerův vlámský duch tuhle pózu instinktivně nesnášel. A major pokračoval: „Poručíku Baere, musíte vyhnat nepřítele z pevnosti Eben Emael! Je to záležitost cti naší armády a budoucnosti naší země.“

Belgický protiútok Dodenburgovu skupinu naprosto překvapil.

Němci právě ovládli palebné postavení číslo 34 a vyřadili děla z boje tím, že zničili závěry a mířidla. Postupovali temnou chodbou k dalšímu cíli. Vtom spustil palbu nepřátelský kulomet. Bylo to na krátkou vzdálenost. První tři němečtí vojáci padli a Doden-burg se doslova připlácí ke stěně chodby. Udělal to tak razantně, že si odřel rameno. Vzápětí se ozvalo belgické dělostřelectvo 7. pěší divize, které ostřelovalo celý povrch pevnosti. Pevnost Eben Emael se otrásla jako loď na mořských vlnách. Ze stropů chodeb, jimiž byla protkána, odpadávaly kousky betonu, stěny praskaly. Od podlah se zvedala prašná mlha.

Kulometná palba nepřestávala. Zasažení vojáci se snažili odplazit do bezpečí, ale smrt si je skládala jednoho přes druhého jako kupy nehybných končetin a těl. Schulze zařval, protože dostal zásah do stehna. Musel si sednout.

Metzger po čistém průstřelu dlaně bezradně postával uprostřed zpanikařených vojáků a Schulze na něj zaječel:

„Hni sebou, ty pitomče pitomá!“ Pak chytil bývalého poddůstojníka za kotník a strhl ho na zem mezi mrtvé a umírající.

Udělal to právě včas, protože vzápětí gejzír střel zabubnoval o zeď v místech, kde až do téhle chvíle Metzger okouněl.

O Dodenburga se pokoušely mdloby. Nebylo to při téhle akci poprvé... Trhl hlavou, aby nepříjemný pocit zahnal.

Kousek před ním byla asi tak desítky nepřátelských vojáků. Skrývali se s kulometem za provizorní barikádou, kterou narychlo v chodbě postavili. Do-denburgově skupině tak odřízli cestu. Tudy se rozhodně projít nedalo.

Schwarz se pořád ještě nekryl. Stál, od boku páčil samopalem a v očích mu hořelo odhodlání zabíjet. Vzteký dokonce cenil zuby.

Chodbou otřásla nová exploze. Schwarz se divoce rozhlédl. Dodenburg po něm hmátl a podařilo se mu chytit ho za paži. Sám přitom bolestí skoro zavrával:

„Nechte toho,“ zařval do rachotu, „vy zatracenej blázne, nechte toho!“

„Musíme prorazit!“ ječel Schwarz a rval do samopalu nový zásobník. „Šestá armáda to od nás očekává!“

„Já vím,“ kývl Dodenburg a vši silou kopl, aby Schwarzovi podrazil nohy. Zuřící Schwarz upadl a Dodenburg ho zalehl vlastními tělem. Nenechal ho vstát. Střely jim prosvíšely nad hlavami. „Ani se nehňte!“ rozkázal Dodenburg. Jedna z kulek mu cvakla o helmu a on cítil, že se mu znovu dělá špatně. „Přes tuhle barikádu nemůžeme projít! Tady nás oddělají.“

Pokusil se posunout opačným směrem od barikády a současně zavolal na ostatní: „Všichni ven z týhle chodby. Za ten ohyb! Budeme vás krýt. Schwarzi, pusťte palbu!“

Dodenburgovo rameno bylo natolik poraněné, že obersturmführer samopalem střílet nemohl. Sáhl tedy po své pistoli, sevřel ji v levačce a střelbou se přidal k Schwarzovým samopalovým dávkám. Němečtí

vojáci téhle situace rychle využili a Dodenburg se Schwarzem se také začali odsouvat k ohybu chodby poseté mrtvými vojáky. Nepřestávali přitom střílet. Po několika vteřinách svůj záměr dokončili, ale za ohybem se Dodenburg úplně složil. Hlava mu klesala únavou. Belgičanům se podařilo je zastavit!

Rachot kulometu najednou zmlkl. Neozývala se ani děla. Dodenburg se snažil posadit. Poraněnou paži zvedal vzhůru, aby zastavil krvácení. Pravá strana jeho blůzy už byla nasáklá krví, ale krev se z rány hnula pořád dál. Oči se mu

zavíraly. Několikrát se je pokusil znovu otevřít, potřeboval se kolem sebe rozhlédnout. Z dvoustokové druhé roty, s níž šel před třiceti hodinami do akce, zůstalo naživu sotva třicet mužů. Když si uvědomil, jakými jatkami za poslední hodiny prošli, znovu se o něj pokusily mdloby. Vzburcoval poslední zbytky své vůle a snažil se logicky uvažovat: Co u všech čertů má teď dělat?

Metzger se opřel o protější stěnu a odložil těžký plamenomet. Držel si svou poraněnou ruku a žalostně skučel.

„Nech už toho fňukání, dobytku!“ okřikl ho Schul-ze. „Belgičani mi skoro ustřelili kulky — a já takhle nevyvádím. Ty se svým malým škrábnutím toho naděláš...“

Zmlkl, protože se na betonu za ohybem chodby ozval zvuk kroků těžkých okovaných bot. Někdo se blížil. Všichni s napětím sevřeli své zbraně.

„Vy Němci, poslouchejte!“ ozval se drsný hlas, který mluvil bezvadnou němčinou. „Bylo by pro vás lepší, kdybyste se vzdali. Nemáte šanci. Dáváme vám pět minut na rozmyšlenou.“ A potom poněkud jiným tónem ten hlas dodal: „Tohle bude malá ukázka. Abyste věděli, co vás čeká, když se nevzdáte.“

Zpoza rohu se vykutálel malý oblý předmět a ťukl o stěnu.

„To je granát!“ vykřikl někdo.

Všichni se okamžitě jako v amoku vrhli na zem, ale smrtonosné vajíčko neexplodovalo. Jen tak si tam spokojeně leželo a stoupal z něj hustý obláček podobný dýmu.

K úžasu všech to byl právě Metzger, který v téhle chvíli dokázal zareagovat. Nezraněnou rukou chňapl po vajíčku a mrštil ho tam, odkud k nim přiletělo. Vzápětí se ale hrozně rozkašlal. Stejně tak i voják, který byl vedle něj a právě se v té chvíli nadechl. Teď se prudce ohnul, jako by chtěl z plic vytlačit všechno, co do nich vniklo. Schulze se zděšeně podíval na Do-denburga:

„To je plyn, obersturmführere! To je plyn!“

Dodenburg si uvědomil, že se ho zmocňuje hrůza.

„Plyn,“ opakoval, „to tedy Belgičani neměli dělat!“ Jemná vůně připomínající mandle však svědčila o tom, že to prostě udělali. A Dodenburg bohužel nechal svou plynovou masku nahoře na plošině, odkud se spouštěl k palebným postavením! Většina vojáků však měla kovová pouzdra s plynovými maskami připnutá ke svým opaskům. „Nasadit masky!“ zavelel Dodenburg. Uvědomoval si, že ostatní budou moci přežít, zatímco on se ukašle k smrti. Uduší se.

Ozval se čísi zoufalý hlas:

„Já ji nemám!“

„Já taky ne,“ křičel kdosi další.

„Já tam nosím flašku s koňakem!“

I další nešťastné výkřiky svědčily o tom, že vojáci postupovali podle vzoru těch, kteří absolvovali polské tažení: Místo těžkých plynových masek, které chápali jako nepotřebnou přítěž, nabrali do pouzder jídlo, chlast a osobní věci.

„Počkejte! Počkejte,“ okřikl je Dodenburg a zvedl zdravou paži ve snaze zabránit vznikající panice. Kdyby teď vojáky neuklidnil, úplně se sesypou. Pak už jim nic nezabrání v tom, aby se nepříteli vzdali. Připomněl si obdobnou situaci, do které se dostal pra-

por jeho otce. Tehdy taky šlo o chemický útok. Bylo to v roce 1918 a Spojenci proti Němcům použili plyn. Otcovi vojáci si tehdy vyrobili primitivní masky — prostě ochranu, která jim umožnila přežít.

„Není důvod k panice! Můžeme se z toho dostat. Všichni si najdou nějaký hadr. Dost velký na to, aby vám překryl ústa a nos. A fofrem!“ Sám šel příkladem a utrl si kus košile. Poté rozepjal kalhoty a na látku se vymočil. „Vymočte se na ten hadr! Honem!“ Pak si mokrou látku bez váhání přitiskl na ústa a nos.

Všichni ho rychle následovali. Trhali ze sebe kusy oděvů nebo vytahovali z kapes velké kapesníky, rozepínali kalhoty, močili a okamžitě si mokré hadry tiskli k obličejům.

Byl nejvyšší čas. Zpoza ohybu se přikutálel další granát. Nestačil se ale úplně zastavit, když ho Schwarz nakopl a poslal zpátky. Jenže se sem kutálely další granáty...

Třebaže se vojáci chránili improvizovanými maskami, plyn začal do jejich plic přece jen pronikat. A počet malých vajíček, která se na zemi objevovala, narůstal. Kolem nohou vojáků houstl mlžný opar, stoupal vzhůru a dral se do plic stále urputněji. Dodenburg dostal záchvat kašle. Měl pocit, že do něj pronikl nějaký rozžhavený drát. Oči ho pálily, pro slzy skoro neviděl. Dusil se — a marné bylo pokoušet se uvolnit límec blůzy. Vražedný mlžný opar se zvedal výš a výš. Jeden z vojáků šileně zaječel a dřív, než ho mohl kdokoliv zastavit, vyrazil tryskem vstříc nepříteli. Nemohl už to prostě vydržet, ale nepomohl si. Ozvala se kulometná salva... Voják rozhodil ruce, zastavil se a pomalu klesl do husté bílé clony.

Další z vojáků padl na kolena a primitivní maska mu sklouzla ke straně. Kolem úst se mu objevila krvavá pěna - to jak si v zoufalství prokousl rty, když se snažil nevdechnout smrtonosný plyn. Pomalu se skládal k zemi.

Dodenburg si připadal jako v děsivém snu. Díval se na hrůzné obrazy kolem sebe a sám se sotva držel na nohou, jak jím záchvat kašle lomcoval. Tváře už měl mokré od slz. Musí něco udělat! Musí! Už se mu neovladatelně trásla kolena.

Připadal si zcela bezmocný.

Pokusil se odkašlat a zabránit další dávce plynu, aby mu pronikla do plic. Zdálo se mu, že ho chce zahltnit jakási rudá temnota. Všichni kolem něj se někam propadali... Zvolna, jako by to byl zpomalený záběr z nějakého filmu, klouzal ze Schwarzových prstů samopal a padal na zem. Důstojníkovy šílené oči nad kusem hadru strnule zíraly bůhvíkam. Jeho kolena podklesla a i on se začal propadat do bílé mlhy.

A v té chvíli se odněkud z hloubi chodeb ozval povědomý, prušácky skřehotavý hlas. Dodenburg věděl, že se nemýlí: Nebyla to zvuková halucinace, výplod té děsivé rudé tmy, která už ovijí jeho tělo! Znělo to sice z velké dálky, ale byl to skutečně známý hlas! A brzy na to se nad bílou clonou vynořila jako přízrak nevelká postava s ořechovou hlavou a protáhla se kolem zhrouceného Schwarze. V temné plynové masce vypadala děsivě. Dodenburgovi se zdálo, že

zaslechl povědomé švihnutí bičíkem, když postava sáhla po části plamenometu vyčnívající nad mlhu. Zvedla tu těžkou zbraň a vztekle strhla kus hadru, který tu zbyl jako pozůstatek po výrobě provizorních masek. V té chvíli chodbou zavanul vzduch. Průvan, který vznikl, začal odhalovat zdecimovaná těla výsadkářů i členů 2. roty - všech těch, kteří se sem dostali s Dodenburgem. Velitel Geier si pásem připevnil plamenomet a pohybem paže dal povel k útoku. Vojáci na zemi ještě lapali po vzduchu, ale ti, kteří nahoře na plošině přežili bombardování pevnosti Eben Emael a dostali se teď s hauptsturmführerem Geierem boční chodbou až sem, vyrazili za ohyb. Geier stiskl spoušť a zběsilý jazyk plamene ovinul nepřátelskou barikádu. Pak velitel stisk opakoval. Nepřátelský kulomet se dorada rozpálil... Chodba byla najednou plná výkřiků zoufalých Belgičanů, Geier však bez jakéhokoliv slitování vypálil ještě jednou. Ti, na které plamen ještě nedosáhl, zběsile prchali. Naráželi jeden do druhého, hnali se vpřed hlava nehlava, aby zachránili své životy. Těla zasažených obětí se seškvařila společně se zbraněmi v hrůzné, zdeformované hroudy. Postavičky připomínaly černé trpaslíky - a leckdo z přihlížejících si připomněl slova armádního instruktora, který je zasvěcoval do tajů obsluhy plamenometu. Ano, je to tak — člověk se změní v černého, seškvařeného trpaslíka. Najednou ale všem připadalo, že už je to strašlivě dávno, kdy jim tohle nějaký instruktor říkal.

KAPITOLA 8

Hodiny ukazovaly čtyři nula nula. Možná že za půl hodiny už začne svítat - a nastane čas, který hauptsturmführer Geier určil jako dobu útoku na zbývající dvě dělové věže pevnosti. V chodbě pokryté těly mrtvých německých vojáků i zuhelnatělými pozůstatky Belgičanů, nastal relativní klid. Jen chvílemi se ozval osamocený výstřel belgického odstřelovače, který se odněkud z hloubi tunelu snažil využít některého z průhledů v ohybech chodby, ale neměl úspěch. Ti, kteří z 2. roty úderného praporu Wotan přežili, taky leželi na zemi a po prožitých útrapách sbírali nové síly. Schulze Dodenburgovi vyměnil obvaz a starostlivě sledoval, jak látka na zraněném rameni prosakuje krví. Byl to už třetí obvaz z rezervních spodků, které s sebou Schulze nosil v pouzdru na plynovou masku. Spolu s nimi tam měl vždycky i několik modrých balíčků prezervativů značky Vulkan. Reklama o nich hlásala, že jsou schopny vydržet i tu největší erupci. Teď Schulze Dodenburgovi vysvětloval:

„Tohle, obersturmführere, jsou věci, který jsou vždycky zapotřebí. Čistý spodky a prezervativy - a jste zajištěni pro jakoukoliv bojovou situaci.“ A jedním dechem dodal: „Tak se mi zdá, že už to vaše rameno přestává krváčet.“

„Myslím, Schulze, že máte pravdu.“

Chodbou k nim spěchal hauptsturmführer Geier. Na obličejích měl ještě otláčenou stopu po plynové masce a přes obrovitý nos, který dělal čest jeho jménu Geier-Sup, se rýsovaly temné obloučky.

„Jak se vede, Dodenburgu?“ Hauptsturmführera pochopitelně hlavně zajímalo, zda je tenhle důstojník bojeschopný a zda se bude moci zúčastnit poslední fáze operace.

„Ujde to, hauptsturmführere. Přestává to krváčet.“

„Tak to je dobré!“

Potom dal Geier Schulzemu posunkem jasně najevo, že je tu přebytný. A tak se tedy Schulze s námahou zvedl a odešel stranou.

Hauptsturmführer Geier neměl na sobě blůzu a v nepříjemném chladu chodby se teď úplně roztrásl. Dodenburg si mimoděk uvědomil, že velitel má velice hubené paže. Vypadal tak trochu jako podvyživené dítě. Poraněnou hlavu měl ovázanou, postavičku vychrtlou, ale přesto nejevil žádné známky vyčerpanosti. Bleskově teď Dodenburgovi vysvětlil svůj plán závěrečné fáze operace. Ten se snažil poslouchat co nejpozorněji, ale hlava ho bolela tak, jako by mu chtěla každou chvíli prasknout...

Metzger seděl v podřepu opodál ve stínu a bedlivě oba důstojníky sledoval. Ti dva co nevidět budou rozhodovat o jeho dalším osudu - pokud se mu ovšem podaří všechno přežít. Několikrát musel zamrkat, jak se snažil potlačit slzy sebelitosti: „To mám za všechno, co jsem pro ty hajzly udělal! Dal jsem dohromady rotu, byl jsem zraněn — a teď mě chtějí hodit někam do odpadků, nebo ještě na nějaký horší místo!“ Vtom ucítil nějakou vůni. Všiml si, že nedaleko leží Geiero-va blůza, kterou velitel bůhvíproč svlékl. To, co od ní zavonělo, byly doutníky!

Doutníky už bohužel v blůze nebyly, o tom se Metzger v šeru hbitě přesvědčil. Nahmatal však něco jiného... Když se pořádně podíval, zjistil, že to je fotografie. Geier ji u sebe musel nosit dlouho a nejspíš v nějakém notesu nebo legitimaci, protože na okrajích byla pomačkaná a trochu i odřená. Nález se Metzgerovi nezdál zajímavý, ale přece jen si fotografii prohlídl.

A to, co uviděl, ho skoro postavilo na nohy! Ze žlutnoucí fotografie se na něj smáli dva muži. Měli přimhouřené oči, jako kdyby se dívali do slunce. Když se tohle fotografovalo, musel být Geier daleko mladší - alespoň se tak dalo soudit podle jeho bujné kštice. Tváře těchto dvou mužů ale nebylo to hlavní, co přimělo Metzgera, aby doslova vytřeštil oči. Nebyla to ani jejich nahá těla... Byla to bezostyšná obscénnost, s níž se věnovali vzájemnému ukájení.

Metzger sekl očima po hauptsturmführeru Geiero-vi, jehož drobná postava se opodál skláněla nad Dodenburgem. Začalo mu docházet, proč velitel není ženatý. Nebylo to tím, že byl beze zbytku oddaný plnění vojenských povinností! Začal se taky vyjasňovat pravý důvod pravidelných velitelových odjezdů do Berlína. Vždycky tak po půl roce si takové návštěvy zopakoval a vždycky se pak vracel s temnými kruhy pod očima, nevrlý, unavený, jako by z něj někdo vysál veškerou energii.

Metzger nebyl příliš nápaditý, spousta lidí kolem něj ho spíš považovala za přihlouplého. I když ale neměl příliš bystrý mozek, dokázal v téhle chvíli pochopit, že v ruce drží úžasný trumf. Dokonce ho napadlo, že získal něco tak fantastického, jako kdyby našel rukopis první verze knihy Mein Kampf, napsaný vůdcem ještě ve vězení v Landsbergu.

Pak se dostavil pocit úlevy - to když si uvědomil, že s touhle fotografií se mu nemůže nic stát. Je zachráněn! Zastrčil ji do kapsy blůzy a ještě několikrát se hmatem přesvědčil, že je na svém místě.

Blížilo se svítání a taky doba, kdy měl začít útok. Schulze ve svém samopalu zkontroloval zásobník, svlékl si blůzu a zbavil se posledních párů košile. Odpočívající Dodenburg, který se snažil vychutnat klidnou chvíli před dalším zabíjením, ho sledoval. V okamžiku, kdy se Schulze otočil, uviděl obers-turmführer jeho záda a všiml si, že je má posetá červenými jizvami.

„Kde jste přišel k těmhle značkám?“ zeptal se Dodenburg zvědavě.

„Ale to nic není, obersturmführere,“ odpověděl váhavě ten druhý.

„Jak to, že nic? Kdo vám to udělal?“

„To je od radiátoru. V koncentráku v Neuengamme“

„Co jste to řekl?“

Schulze znovu zaváhal. Jak teď mohl vysvětlovat to, co se událo v onom mizerném létě roku 1938, kdy gestapo vrazilo do ilegální tiskárničky jeho otce v Barmbece a našlo tam protinacistické letáky? Táta — ten starý bloud se socialistickými zásadami! A k tomu letáky o zvýšení cen másla za nacistů! Koho to vlastně zajímalo? Ukázalo se ale, že gestapo o to zájem má. Během hodiny byl otec zatčen a s ním i zbytek jeho rodiny.

Pro Schulzeho si zašli do doků. Byli to čtyři chlapi v kožených kabátech po kotníky, klobouky měli vražené do čela, aby jim nebylo vidět do obličeje. Takhle to mívali hrdinové filmových detektivek... Sotva Schulzeho posadili do temně zeleného policejního mercedesu, začali ho všichni čtyři mlátit. Dostal obyčlou surovou, bolestivou nakládačku. Takový výprask ale pro něj nebyl ničím novým. Byl to obvyklý způsob jednání hamburské policie, a to, čemu se říkalo první stupeň výslechu, už na své kůži zažil. Hřmotní policisté, kteří sídlili na policejní stanici Svätý David v Reeperbahn, byli na tohle mistři. A bylo jedno, jestli člověka zadrželi proto, že byl opilý, nebo že ve dni výplaty působil výtržností... Jenže to, co se mu stalo v Neuengamme, bylo něco úplně jiného. Strážní, celí v černém, tu chodili s černými vlčáky vycepovanými natolik, že na povel uhryzli vězni varlata. Trestalo se tu ranami bejkovce... Poddůstojník Lohmeyer, jednohohý veterán, účastník nacistického puče v roce 1923 v Mnichově, nutil vězně, aby otevřeli ústa a on se do nich mohl vymočít. A tohle dělal vždycky, když byl opilý. Což bylo skoro pořád. Jak tohle všechno může Schulze

Do-denburgovi vykládat?

„No tak, Schulze,“ ozval se znovu Dodenburg, „co mi k tomu můžete říct? Co se s vámi dělo?“

„Taková dva hajzlíci mě drželi u radiátoru, kterej byl rozpálenej. Asi na padesát stupňů. Moc bych teď chtěl mít ty dva dobytky před sebou a v ruce držet samopal.“

„A ohlásil jste to na ně? Týráni je přece protizákonné! Člověče — něco takového se přece ve třetí říši nesmí dít!“

Schulze se ironicky podíval přímo do tváře mladého důstojníka:

„Vy totiž o spoustě věcí nemáte ani ponětí, obers-turmführere. Já bych toho mohl navyprávět o tom, co se děje v tom našem spravedlivě organizovaném velkém německém státě...“ Pak ale zmlkl a pokrčil rameny: „Jenže nikdo by tomu stejně nechtěl věřit. Akorát by všichni řekli, že tohle se u nás nikdy nemohlo stát.“

Dodenburg věděl, že se teď pohybuje na tenkém ledě, ale jeho vyhraněný smysl pro spravedlnost mu nedal pokoje:

„Proč si myslíte, že vám nikdo nebude věřit? Jestli říkáte pravdu, tak vám lidi samozřejmě věřit budou! Kdo má na svědomí tu hrůzu, co vám tak poznamenala záda?“

Schulzeho ta velitelova slova pobavila.

„Já vám teda řeknu, kdo to udělal! Jeden velkej tlu-stej zvrácenej hajzl, kterej o sobě tvrdí, že patří k zasloužilým nacistickým bojovníkům a má vysoké vyznamenání. Řekl bych, že to vyznamenání se dostává za zmlácení nějakýho vězně, i když oficiálně se prohlašuje, že je za prolití vlastní krve nebo za to, že někoho zavřeli kvůli nacistickému přesvědčení.“

„Do jaké organizace tihle chlapi patřili?“ nepřestával se zajímat Dodenburg. Schulze se hoře usmál:

„Do jaké organizace? Takže, obersturmführere... Tihleti sráči nosí stejnou uniformu jako my.“ Vyzývavě se na důstojníka Dodenburga podíval a dodal: „Ti hajzlové patří do SS.“

Obersturmführer údivem otevřel ústa. A potom skoro neslyšitelně vydechl:

„To není možné... To není možné!“

Vtom se ozval hlas hauptsturmführera Geiera. Velitel k sobě všechny svolával. Připravoval se poslední útok.

„Vpřed!“ zaječel hauptsturmführer Geier.

„Vpřed!“ vykřikl i obersturmführer Dodenburg.

Vyrazili chodbou vstříc neznámému a navzájem se povzbuzovali vyřváváním oplzlostí.

Belgičané už na ně čekali. První německý voják padl, vypadalo to, jako když splaskne nafukovací panáček. Muž za ním bolestně zavyl a zakryl si rukama oči. Belgičané ale nebyli pro SS rovnocenným soupeřem. Němcům se podařilo zlikvidovat nepřátelský, narychlo vybudovaný zátaras velice rychle — vlastně během několika vteřin.

Rozdráždění němečtí vojáci, dychtiví krve a zabíjení, mlátili kolem sebe a bodali jako smyslu zbavení. Uprostřed vřavy vybuchovaly belgické ruční granáty a vzduchem hvízdaly rudě rozpálené kousky kovu. Všichni kleli... Všichni křičeli... A mnozí umírali.

Untersturmführer Schwarz vykopl dveře, které vypadaly jako vchod do nějaké komory. Rozkročil se a samopalem kropil ty, kteří tu zoufale hledali úkryt mezi

krabicemi a bednami se zásobami potravin. Všichni se skládali k zemi jako pokosené obilí.

Němci nastoupili k útoku na první dělovou věž. Belgičtí dělostřelci, vyděšení už pouhým pohledem na špinavé a zkrvavené urostlé chlapy v německých uniformách, zvedali jeden po druhém paže. První dva už ale padli, ostatní je vzápětí následovali.

Jeden z německých vojáků se sám přihlásil k odvážnému kousku: Nabil do děla dva granáty a odpálil je. Velké dělo se s rachotem roztrhlo, obrovská puklina se táhla i po celé délce hlavně. Když se kouř rozplynul, bylo vidět, že vojáky, kteří byli dělu nejbliž, exploze odhodila ke stěnám chodby. Krváceli z nosu i z uší... Ten, co se odvážně k likvidaci děla

přihlásil, ležel na zemi. Obě paže měl utržené, místo nich z jeho trupu čněly dva krvácející pahýly. Tady už se nedalo nic dělat... Nic, kromě toho, že bylo třeba v akci pokračovat.

Hauptsturmführer Geier s sebou pořád vlekl plame-nomet — a teď znovu stiskl spoušť. Plamen dostihl skupinku nepřátel, kteří se ještě snažili klást odpor. Pros-višťel k nim chodbou a když zhasl, zdálo se, že v těch místech nikdo nikdy nebyl. Když po chvíli němečtí vojáci tím místem procházeli, narážely cvočky jejich bot na něco, co se podobalo uhlí.

Schulze zavyl jako vzteklý pes. Daleko před sebou uviděl další skupinku prchajících nepřátel. Rozmáchl se a hodil za nimi vajíčko jejich vlastního ručního granátu. Schulze ho před pár okamžiky ukořistil... Granát mezi prchajícími explodoval. Za strašného křiku padali na zem, ale Schulzeho to nedojímalo.

Potom už před sebou měli němečtí vojáci poslední věž... Když k ní dorazili, belgičtí dělostřelci se okamžitě vzdali. Teď už ale původní opojení z boje jako by vyprchalo. Němci Belgičany v klidu odzbrojili a posunky zajatcům naznačili, aby se shromáždili u protější stěny. Mnohému z německých vojáků se vypětím už chvěly ruce. Vyčerpání bylo takové, že dokonce ani zajatce nepopoháněli ranami a kopanci, aby si pospíšili.

Dodenburg a Schwarz, který se taky už zklidnil, zmobilizovali všechny své síly a odmontovali od děl závěry a úderníky. Pak si unaveně přisedli k ostatním. Jako by z nich vyprchala veškeré energie. Ze všech. Přítel nebo nepřítel, všichni seděli na zemi, mlčeli a jen ztěžka oddechovali. I hlavy vítězů teď byly skloněné, jako by vojáci nesli tíhu porážky.

Zatím na severu, mimo dohled hrstky vyčerpaných vojáků, kteří v pevnosti udělali všechno, co bylo v jejich silách, první příslušníci 6. armády generála Rei-chenaua zahájili přechod Albertova kanálu. Nejdřív šla jedna rota, pak celý prapor. Všichni v obavách, že je někde uprostřed vodní hladiny může zastihnout palba velkých děl, o kterých se vědělo, že jsou na pevnosti Eben Emael. Žádná děla se však neozvala. Po praporu následoval pluk. Po něm divize a nakonec celý sbor... Kam až oko dohlédlo, změnila se nížina v obrovskou masu pohybující se polní šedi. Velké triumfální tažení do Francie mohlo začít.

Pevnost Eben Emael byla v německých rukou.

KAPITOLA 9

Z výšin omamného pocitu vítězství je vrátil na zem jakýsi pronikavý zvuk.

„Co to bylo?“ vyjekl někdo.

„To je polnice,“ odpověděl hauptsturmführer Geier. Pomalu vstal a doklopýtal přes belgické zajatce k průzoru do okolí pevnosti. „Oni se vzdávají,“ vydechl vzrušeně. „Tam dole jsou německé oddíly a vidím před nimi bílé prapory.

Belgičani se vzdávají!“

Teď už mohli zaslechnout i vzdálený jásot, který sem odzdoła stoupal.

„Půjdeme tam dolů,“ řekl Geier a stáhl si rukávy, které mu až dosud odhalovaly hubené paže. Pak si rukou prohrábl prořídle vlasy. „Budou tam taky fotografové - a těm nesmí ujít úderný prapor SS Wotan.“

Na horní plošině pevnosti se rozhostilo tíživé ticho. Bylo slyšet jen klopýtavé kroky mužů v hnědých uniformách. To byli Belgičané, kteří se přicházeli vzdát. Byly jich stovky a vedl je jejich posmutnělý velitel major Jottrand.

Jako by tu na všechno dolehl pach smrti a zmaru. Pach přicházející z dávno nevětraných místností, provázený závanem cementového prachu, výbušnin a krve.

Dodenburg kráčet kolem belgických zajatců, kteří už své mrtvé poskládali do dlouhých řad. Na pořádek tu dohlížel mladičká německý pěšák v nespo-skvrněné uniformě. Dodenburg spočinul očima na

mrtvých. Tihle chlapi bojovali statečně, ale jejich cíl nebyl reálný — a jim chyběla vůle k vítězství, říkal si v duchu.

Velikost země přece závisí na odhodlání jejího lidu obětovat se pro věc! Ti padlí tady ale na něco podobného nebyli připraveni, chyběl jim onen reálný cíl. Třebaže v uniformách, byli to dál řemeslníci, obchodníci, zemědělci, vidina vznešených cílů jim prostě chyběla. Suma sumárum — všechno co chtěli, byl pěkný život bez problémů. Neměli žádné velké sny.

„Obersturmführere,“ řekl Schulze Dodenburgovi, „jsme připraveni.“

Nepříliš pevným krokem oba zamířili ke zbytku 2. roty praporu SS Wotan. Vojáci je očekávali v nepravdělném dvojřadu. Dodenburg je pozdravil náznakem zaslutování a napřímil se, zatímco Schulze hledal místo, kde by se mezi ostatní zařadil. „A teď bacha,“ brumlal přitom a vojáci zpozorněli.

„Roto, na můj povel pozor!“ vyštěkl Dodenburg. Stovky německých vojáků, které už na pevnost stačily proniknout, hleděly na příslušníky SS v jistém okouzlení.

A zbytek 2. roty praporu SS Wotan si připadal, jako by teď stál na nádvoří Kasáren Adolfa Hitlera. Všichni byli zmazani od betonové sutě i od krve, byli skoro vyčerpaní, ale pořád se tihle mladí urostlí chlapi dokázali držet jaksepatří. Paže pevně tiskli k tělu, stáli nehnutě a zraky upírali někam do dálky.

Obersturmführer Dodenburg provedl ukázkový obrat směrem k hauptsturmführeru Geierovi, jehož drobná vyhublá postava se vypínala v předpisovém pozoru. Dodenburg k němu vykročil, pak se zastavil a podal hlášení:

„Druhá rota úderního praporu SS Wotan nastoupěna. Ztráty — sto šedesát mužů. Na přehlídce přítomno dvacet mužů.“

V nastalém tichu, které bezprostředně po hlášení nastalo, zazněl z davu přihlížejících vojáků wehrmachtu čísi hlas, ve kterém se mísil údiv s ironií:

„Chápete to? Oni si udělají uprostřed boje nějakou podělanou přehlídku! Typický pro SS!“

Věren tradicím kavaleristického důstojníka pozvedl Geier svůj jezdecký bič, který mu museli před aktem připravit, a dotkl se své přílby, celé zčernalé od kouře.

„Děkuji vám, von Dodenburgu! Předějte můj dík i svým mužům - a potom se můžete dát na pochod.“

Dodenburg zaslutoval, provedl obrat nazpět k nastoupenému zbytku roty a pevným hlasem pronesl:

„Velitel si přeje, abych vám jeho jménem vyslovil dík!“ A okamžitě ještě hlasitěji zavelel: „Vpravo vbok!“

Všichni jako jeden muž rozkaz splnili.

Dodenburg na ně hleděl s obdivem. Kde jinde na světě by člověk mohl najít jednotku podobnou téhle? Vlastně už veterány, kteří jsou prodchnuti nezdolnou touhou bojovat a vítězit...

„Druhá roto, pochodem vchod!“

S hauptsturmführerem Geierem a obersturmführerem Dodenburgem v čele vykročil zbytek 2. roty vpřed. Jejich cílem byla vesnice Canne. Pohrdli přitom nákladním autem, které jim k přepravě poskytla 6. armáda. Řidič nákladáku užasl a jen si posunul z čela přílbu, když nad vším zavrtěl hlavou.

„Zpívat!“ zařval Dodenburg. „Ráz - a dva...“

A z mladých hrdel zaburácel zpěv, který se brzy měl stát postrachem celého starého kontinentu:

„Všichni z cesty, teď ti silní půjdou vpřed, zpěv úderných kolon nechte buráct, od špíny a nepravostí vyčistíme svět.

Po čem toužili už naši otcové s odvahou nám v bojích přešlo do krve, smrt se v naší věrnou sestru promění. Jdeme my — ti s jejím černým znamením.”

A tak vykročila 2. rota znovu do boje.

A CO BYLO POTOM.

„Moji těžce zkoušení stateční vojáci!“

Hitler hauptsturmführeru Geierovi 21. června 1940

Květen roku 1940 probíhal jako v úžasném snu plném slávy, narušované jen starostlivostí o osud raněných.

Nastoupila péče věhlasných lékařů, nad nimiž navíc ještě bděli specialisté z berlínské nemocnice La Charité, které poslal sám reichsführer Himmler. Každé ráno noviny SS Das Schwarze Korps vycházely s velkými, červeně podtrženými titulky a oznamovaly německé vítězství za vítězství. Dodenburgovi, který netrpělivě čekal, až se mu zhojí zranění, připadal jásot fanfár uvádějící v rozhlas zprávy o nových německých úspěších jako něco, co nemůže nikdy skončit. V hořkých letech, která potom následovala, připomínal si Dodenburg květen čtyřicátého roku jako nejšťastnější měsíc svého života.

Stejně šťastné životní období prožívali i ostatní muži z 2. roty. Týden poté, co byli ranění převezeni do kava-leristické nemocnice v Heidelbergu, objednal hauptsturmführer Geier každému šampaňské. Byla to sice velká díra do jeho rozpočtu, ale tenhle drobný muž trval na tom, že se bude slavit. Byl totiž povýšen do hodnosti sturmbannführera a jmenován velitelem úderného praporu SS Wotan.

Metzger při oslavě povýšení využil příležitosti k tomu, aby si s oslavencem důvěrně pohovořil. Geier se nejdřív proti jakýmkoliv Metzgerovým narážkám ostře ohradil, ale když uviděl jistou fotografii, jeho útlá ramena poklesla a on jako by se celý schoulil. Pátravě se na Metzgera zadíval a zeptal se, co chce za mlčení.

„Chci svou dřívější hodnost. To je všechno.“

„Uvědomujete si, že budete u roty ten nejnenáviděnější člověk? Možná u celého praporu.“

Metzger tupě přikývl:

„To já vím, sturmbannführere, ale já tu svou předchozí hodnost chci nazpátek.“

Geier se cynicky zasmál:

„Ovšem. Chápu, jak je to pro vás důležité. Takže tu hodnost budete mít. Možná byste mě mohl dnes večer navštívit...“

A napřáhl k němu ruku jako pařát, aby ji Metzger musel svou obrovitou tlapou stisknout. Metzger se začervenal a co nejrychleji stisk uvolnil a paži stáhl zpět. Geier se zašklebil ještě škodoliběji: „Všichni musíme za svá drobná potěšení a marnivosti nějak platit, milý Metzgere!“ Za maskou Geierova úšklebku však chladně pracoval jeho mozek. Metzger byl pro jeho kariéru trvalým nebezpečím. Nesmí se stát, že by přežil tohle tažení. Tak či onak bude třeba ho zlikvidovat a zničit tu zatracenou fotografii, na které je Geier s italským rybářem Beppem, jedinou svou životní láskou.

Schulze měl v nemocnici mnohem prostší starosti. Když ho jednou Dodenburg v nemocničním pokoji navštívil, všiml si, že na stěně za Schulzeho hlavou jsou nějaké čárky.

„To jsou moje úspěšné akce,“ vysvětlil mu Schulze radostně.

„Jaké úspěšné akce?“

„Prostě úspěšné, obersturmführere! Sestřičky... Když ke mně chodí ošetřit mi zranění, nemůžou se přece jen omezit na jednu zlomenou kost! Jsou to německé vlastenky a jako takové cítí potřebu obětovat se cele pro naši věc. Akorát je tu jedna výjimka: Mezi ošetřovatelkami je i jeden ošetřující. Prostě chlap...“ Pak se Schulze spiklenecky zašklebil: „Ale co? On fakt není můj typ.“

Dodenburg nad ním pobaveně zavrtěl hlavou:

„Máte vůbec v hlavě něco jiného než tohle?“ „To přece není v mé hlavě,“ namítl vesele Schulze. „Ale člověk si musí uvědomit, že když bude tohle zanedbávat, tak si škodí. Jak říkával můj děda, když jsem byl malej: Z toho by jednomu taky mohly vypadat zuby nebo vyrůst chlupy na dlaních.“

„Bůhví, co by řekl sám führer, kdyby tušil, že má v SS takové veterány, jako jste vy.“

Pán Evropy od Polska po kanál La Manche dal o sobě o tři neděle později vědět: Dvacátého června, když Francouzi začali skládat zbraně, objevil se v nemocnici německý štábní plukovník, který přišel s osobním rozkazem od Hitlera. Pacienti, kteří patří do Geierova praporu, musí se zúčastnit akce v lese u Compiègne nedaleko Paříže, kde má být podepsána smlouva o francouzské kapitulaci.

Celá nemocnice byla okamžitě nohama vzhůru. Bylo třeba rychle sehnat uniformy a dát je do pořádku, přišít na ně distinkce a opatřit je medailemi za zranění. Byl vytvořen tým lékařů, kteří měli pacienty během letu i při akci samotné provázet, aby mohli v případě nutnosti zakročit. Štábní plukovník z vůdcova hlavního stanu musel v nemocnici zůstat,

aby zprostředkoval další instrukce... Potom konečně nastal okamžik, kdy všichni mohli vyrazit z nemocnice v Heidelbergu, aby se nechali letecky dopravit do Francie.

Schulze se doklátel ke koloně aut, která je měla odvézt na letiště, na poslední chvíli. A dokonce si ještě dopínal kalhoty. „Kde jste, sakra, byl?“ vyjel na něj Dodenburg.

„Ale řekl jsem si, že si nebudu dělat hlavu z jednoho neobšťastného ošetřovatele a věnoval jsem se jistý sestřičce,“ prohodil vesele Schulze. „Bylo to dost nepohodlné, ale stihnul jsem to.“

Bylo krásné červenové odpoledne, když dorazili do lesa u Compiegne. Slunce vrhalo své paprsky na staré stromy, jež poskytovaly vlídné stíny mýtině, kde zpacení armádní ženisté umístili starý lůžkový vagon, který se stal hmatatelným symbolem největší německé porážky. V tomto voze byli v roce 1918 zástupci německého císaře nuceni pod chladnokrevným diktátem maršála Focha podepsat příměří.

Němečtí ženisté strhli památník, který tu byl vybudován jako oslava největšího triumfu malého „galského kohouta“ nad Německem. K tomuto vítězství došlo v pět hodin odpoledne 11. listopadu roku 1918.

Teď byl na tahu muž, který se tehdy jako desátník německé armády cítil být tímto aktem ponížen. Onoho dne bezmocně ležel v mnichovské nemocnici a když zprávu o příměří slyšel, křičel zoufalstvím. Přisahal si, že musí tu strašnou nespravedlnost, která Německo postihla, pomstít — třeba i za cenu krve. A teď tomu někdejšímu zoufalcovi stačilo pouhých šest týdnů na to, aby německou hanbu odčinil! Spojenci na porážku Německa přitom tehdy potřebovali čtyři roky...

Teď byla Francie poražena a Britové — aby si zachránili holé životy - museli prchnout z kontinentu.

Přesně ve čtvrt na čtyři dorazil na místo ten, kdo kdysi v mnichovské nemocnici přísahal pomstu. Přijel ve velkém černém mercedesu a za ním i ti, kteří mu pomáhali této odplaty dosáhnout. Byli to straničtí pohlaváři a vysocí důstojníci. Kráčel pak hrdě pevným krokem v jejich čele po mýtině k vagonu.

Dodenburg stál v pozoru hned za Geierem. Chtě nechtě se musel dívat na mohutný žulový balvan, který tu byl od dob, kdy Francouzi oslavovali své vítězství. Očima sklouzl k neblahému nápisu, jenž se mu nenávistně vpaloval do srdce: „Zde jedenáctého listopadu 1918 kapitulovaly zločinné hordy německého císařství, které byly poraženy svobodnými národy při pokusu je zotročit.“

Pak se Dodenburg pozorně zahleděl na fűhrera. Ten pomalu o krok ustoupil a dal si ruce v bok. Napřímil ramena, doširoka se rozkročil a pohrdavě se podíval na žulový balvan. V tom okamžiku si Dodenburg uvědomil, že tohoto muže, který byl osudem určen, aby stanul v čele Německa, nikdy nemůže zradit. Musí ho vždy následovat! Nějaký pořizek, který vypadal jako boxer ve střehu, k Hitlerovi přistoupil a něco mu šeptl do ucha. Byl to Bormann, Hessův tajemník. Měl na starosti protokol. Hitler ho vyslechl a přikývl.

Potom se fűhrer otočil a zaměřil ke skupince příslušníků SS, kteří se shromáždili na okraji mýtiny. Sturmbannfűhrer Geier mu představil svou rotu.

Hitler mu chraplavě poděkoval a dlouze hleděl do mladých tváří mužů před sebou. Dodenburgovi to připadalo jako věčnost. Pak fűhrerovy temné oči zjihly, zvlhly a naplnily se nefalšovanými slzami.

„Zůstalo jich jen dvacet, sturmbannfűhrere?“ zeptal se zlomeným hlasem.

„Ano, můj vůdce,“ odpověděl Geier.

Hitler sklonil hlavu, aby skryl slzy.

„Moji těžce zkoušení stateční vojáci!“ Skoro to zašeptal, jako kdyby mluvil sám k sobě. „Moji těžce zkoušení stateční vojáci.“

Pak se vzpamatoval, a třebaže nebylo času nazbyt, trval na tom, že si s každým z těch mladých mužů musí potřást rukou. Hleděl jim přitom svým pronikavým pohledem přímo do očí.

Dodenburg skoro nemohl potlačit třas, který se ho zmocňoval. Nevěděl, jestli se chvěje pýchou, rozkoší nebo strachem. Zmocnily se ho emoce, které nedokázal pojmenovat. Všechno, co si potom pamatoval, byl onen prchavý okamžik, v němž mu Hitler stiskl ruku a podíval se mu do očí. To bylo to nejcennější, co si Dodenburg do života odnesl. Zbytek ceremoniálu se odehrál jako v lehké mlze. Udělovala se vyznamenání, pronášely se pochvalné proslovy, Hitler mluvil o SS jako o elitě národa a slíbil, že v budoucnu přijdou „slavné dny“. Poté se tento velký muž historie vzdálil...

Dodenburg si pak navždycky zapamatoval představu, kterou o dalších okamžicích tehdy měl: Hitler sedí v křesle, kde kdysi maršál Focha očekával delegaci poraženého Německa.

Ve chvíli, kdy se měla 2. rota shromáždit k odjezdu na letiště Orly, odkud měla odletět zpátky do Heidelbergu, dorazila francouzská delegace. Její členové vypadali zdrcení a působili poraženeckým dojmem, třebaže na sobě měli perfektní světle modré uniformy. Podle Dodenburgova názoru prostě vypadali jako reprezentanti upadající společnosti, která nemá nárok na budoucnost. Ještě jednou po nich sjel očima, ale pak už na ně zapomněl. Nebyl to pro něj příjemný pohled.

„Dobré jitro, vojáci,“ zaskřehotal sturmbannfűhrer Geier.

„Dobré jitro, sturmbannfűhrere,“ odpověděli podle předpisu noví povolanci.

Geier vystoupil na řečnický stupínek a švihl bičikem o lesknoucí se vysoké boty.

„Vojáci! Jmenuju se Geier. To, jak víte, znamená Sup. Odpovídá to mému zevnějšku.“ Přejel si prstem po velkém nose, zkrátka choval se úplně stejně, jako když vítal v Kasárnách Adolfa Hitlera lednové nováčky.

Ačkoliv mu celková situace někdejší uvítání nováčků připomínala, tváře současných mladých vojáků byly pochopitelně úplně jiné.

Na Geiera ale přesto mezi přítomnými hleděl Schwarz, vyznamenaný stříbrnou medailí a Železným křížem 1. třídy. Jeho hrud' se hrdě dmula a jeho oči zářily. Metzger měl k úžasu všech, kteří boje přežili, opět šarži hauptcharfűhrera a z jeho zarudlých očíček blýskala oživlá prohnálost. Schulze se stal unterscharfűhrerem a jako jediný z řad nižších hodností byl vyznamenan Železným křížem 1. třídy. Bylo to za odvážný zásah v minovém poli... A kromě těchto nejznámějších tu

stáli ještě i ti, kdo na tom byli v současné době zdravotně natolik dobře, že mohli vykonávat své vojenské povinnosti. „Jak jste jistě zaznamenali,“ mluvil dál Geier k nováčkům, „má hodnost je sturmbannführer. Můj otec byl ale generál. Slibuju vám, že dřív než tahle válka skončí, taky budu generál.“ Bičíkem ukázal na nastoupené vojáky: „Víte, jak toho dosáhnu...?“

Dodenburg se pozorně na nováčky díval. Jejich svěží mladé tváře byly zatím nedotčeny válkou. Byli to naprostí zelenáči. Byl to ale ten nejlepší lidský materiál, který mělo na podzim roku 1940 Německo k dispozici. V tomto vítězném roce šli všichni muži na vojnu jako dobrovolníci...

Tihle nováčci pocházeli nejen z oblasti Německa. V jejich řadách byli mladíci z neutrálního Švédska a Švýcarska a dokonce i ze zemí, které byly Německu nepřátelské — Vlámové z venkovských belgických okresů, štíhlí blondáci z Norska a Dánska, robustní synkové nizozemských farmářů. Pro Dodenburga všichni představovali hmatatelné symboly nové Evropy. Byli to mladí nositelé nové éry v dlouhé historii kontinentu. Když Dodenburg přejížděl zrakem jejich řady, představoval si, že právě oni jsou tím novým druhem císařské gardy, která se nevěnuje službě pouze jediné zemi, jako to bylo v případě Napoleona, ale bude sloužit německému Novému pořádku, který omladí unavený, opotřebovaný starý kontinent, dodá mu novou energii, novou krev a stanoví mu nové cíle, aby mohl znovu nalézt své správné místo v hledání dokonalého uspořádání světa. Nastoupilo jít nové éry... Mladá Evropa se dala na pochod a nic ji nemůže zastavit!

Geier se na řečnickém stupínku zálibně prsty dotkl Rytířského kříže, kterým byl jako první v celé divizi vyznamenán. „Vojáci,“ pokračoval ve své proslovu skřehotavě, „nechci po vás, abyste mě milovali, nenutím vás, abyste mě obdivovali. Všechno co od vás chci, je, abyste bezvýhradně plnili mé rozkazy.“ A očima přeletěl nastoupené řady. „Vojáci, poddůstojníci a důstojníci! Ať je Bůh milostiv tomu, kdo mě zklame!“ Pak se nadechl a zvýšil hlas: „Vojáci, vítám vás u úderného praporu SS Wotan!“

Milí čtenáři a čtenářky,

pokud se Vám přihodilo, že jste ve svém knihkupectví nedostali naše knížky, nabízíme Vám možnost, jak si je rychle, levně a spolehlivě obstarat. Nakladatelství Baronet proto založilo čtenářský spolek

MILITARY

jako zcela volné sdružení zájemců o literaturu žánru militaria, a to jak z oblasti literatury faktu (LF), tak i z oblasti beletrie (B). Členství ve spolku je dobrovolné a bezplatné. Jsme si vědomi toho, že zaslání knih na dobírku je dnes velice nákladné, a proto mají členové tohoto spolku poštovné a balné zdarma, pokud v jedné zásilce odeberou nejméně dvě knihy.

Navíc členství ve spolku přináší tato zvýhodnění:

slevu 100 Kč při odběru alespoň čtyř knih v jedné zásilce

hodnotný knižní dar (prémii) pro členy spolku, u nichž množství odebraných (placených) knih za dobu členství ve spolku Military dosáhne počtu deseti

zasílání všech novinek, které si objednáte, pokud je nebudete moci získat u svého knihkupece

zasílání všech případných dotisků vyprodaných titulů

všem členům budou v zásilkách knih, nebo na vyžádání zasílány pololetní ediční plány nakladatelství

Jak se členem čtenářského spolku stanete?

Velice jednoduše. Zašlete dopis nebo korespondenční lístek na adresu:

Nakladatelství BARONET

Military

Křížíkova 16, 186 00 Praha 8

s touto vyplněnou přihláškou:

Blandford Edmund: (LF) Obě strany invaze - váz. 239 Kč

Blankenhorn Fritz: (LF)

A nebylo návratu - váz. 219 Kč

Cooper, Lucas: (LF) Hitlerovy elitní jednotky - váz. 199 Kč

Dunnigan James F.: (LF) Bojiště zítřka - váz. 219 Kč

Exum Andrew: (LF) Bojoval jsem s al-Káidou - váz. 199 Kč

Foden Giles: (B)

Válka na jezeře Tanganika - váz. 199 Kč

Furst Alan: (B)

Království stínů - váz. 219 Kč Krev vítězství - váz. 219 Kč

Gerlach Heinrich: (B)

Zrazená armáda - váz. 249 Kč

Hassel Sven: (B)

A zničte Paříž - váz. 239 Kč Gestapo - váz. 239 Kč Krvavá cesta na smrt - váz. 199 Kč Krvavý batalion - váz. 189 Kč

Legie prokletých - váz. 199 Kč Monte Cassino - váz. 219 Kč Generál SS (2. vydání) - brož. 179 Kč

Kola hrůzy (2. vydání)

-brož. 179 Kč Krvavý batalion (2. vydání)

-brož. 179 Kč Krev a mráz (2. vydání)

-brož. 199 Kč

Herzog Chaim: (LF) Válka ze Dne usmíření - váz. 249 Kč

Jareš Antonín: (B)

Mýlka-váz. 219 Kč
Kerrigan John: (B)
Odplata-váz. 199 Kč Překvapivý útok - váz. 199 Kč Smrt Rommelovi - váz. 199 Kč
Kessler Leo: (B)
Ardeny: Operace Lítice
-váz. 199 Kč Charkov: Pochod smrti
-váz. 199 Kč Normandie: SS útočí - váz. 219 Kč Oheň nad Srbskem - váz. 199 Kč Operace Dlouhý skok
-váz. 219 Kč Trevír: Útěk z lágru - váz. 199 Kč Útok na Bagdád - váz. 219 Kč Únik z Berlína - váz. 199 Kč Wotan:
Odvážná mise
-váz. 199 Kč Bleskový pochod
-váz. 199 Kč Dáblův pancíř - váz. 199 Kč Obrněný prapor SS -váz. 199 Kč
Lucas James: (LF) Hitlerovy speciální jednotky -váz. 199 Kč
Murphy Audie: (B)
Návrat z pekel - váz. 199 Kč
Nowak Helmuth: (B)
Bojoval jsem u Kursku
- váz. 209 Kč Bojoval jsem u Kyjeva
- váz. 209 Kč Bojoval jsem u Stalingradu
-váz. 199 Kč Bojoval jsem u Varšavy
-váz. 199 Kč Bojoval jsem u Berlína
- váz. 199 Kč
Poppel Martin: (LF) Nebe a peklo - váz. 199 Kč
Ripley Tim: (LF)
Letecká válka v Iráku - váz. 379 Kč
Robbins David L.: (B)
Cesta svobody - váz. 289 Kč
Southworth Samuel A.: (LF) Velká přepadení - váz. 249 Kč
Whiting Charles: (LF) Americký hrdina - váz. 209 Kč Ikeova poslední bitva
- váz. 239 Kč Werwolf-váz. 199 Kč
Na podzim 2006 připravujeme:
Hassel Sven - Krvavá cesta na smrt (2. vydání)
Hassel Sven - Vláda pekel (2. vydání)
Kessler Leo - Ocelová klepeta
Kessler Leo - Říšská vlajka zavlaje
Kessler Leo - Orlové smrti
Nowak Helmuth - Byl jsem v ruském zajetí
Tsouras Peter G. - Slovník vojenských citátů
Wilson Steven - Plavba šedých vlků
Major Dick Winters - Bratrstvo neohrožených -
Velitel
Přejeme Vám, milí čtenáři, mnoho pěkných chvil s knihami nakladatelství Baronet
Další eventuální informace
Vám poskytneme na tel. číslech
222310 115 a 222 310 118 (i fax)
E-mail: baronet.odbyt@volny.cz
Internetové stránky: www.baronet-knihy.cz